

Mê Luyện

Contents

Mê Luyện	1
1. Chương 1: Xuyên Không? Không Khoa Học Tí Nào?	2
2. Chương 2: Trí Nhớ Biến Mất	6
3. Chương 3: Nurarihyon	10
4. Chương 4: Tự Do	15
5. Chương 5: Kẹo Kompeito [1]	19
6. Chương 6: Cánh Hoa Anh Đào	24
7. Chương 7: Thế Giới Đây...	28
8. Chương 8: Ta... Đơn Giản Chỉ Là Một Nữ Hải Bình Thường	33
9. Chương 9: Cầu Hôn	37
10. Chương 10: Biến Hóa	43
11. Chương 11: Setsura	48
12. Chương 12: Đến Từ Bốn Trăm Năm Sau	52
13. Chương 13: Huyết Thống	58
14. Chương 14: Dưới Dạng Ayakashi	61
15. Chương 15: Cam Tâm Tình Nguyên	65
16. Chương 16: Lời Nói	70
17. Chương 17: Tổ Tôn	74
18. Chương 18: Trở Về Tương Lai	79
19. Chương 19: Biến Cố	83
20. Chương 20:	87
21. Chương 21: Thống Lĩnh Màn Đêm – Chủ Nhân Của Các Linh Hồn	92
22. Chương 22: Cầm Tay Nhau Cả Đời	97
23. Chương 23: Hạnh Phúc Trong Lòng Bàn Tay	101
24. Chương 24: Thời Gian Khuynh Thành	104
25. Chương 25: Bộ Dáng Lúc Ban Đầu	109
26. Chương 26: Trân Bảo [thượng]	113
27. Chương 27: Trân Bảo [hạ]	117
28. Chương 28: Trăm Năm [thượng]	121
29. Chương 29: Trăm Năm [hạ]	126

Mê Luyện

Giới thiệu

Thể loại: đồng nhân Nurarihyon no Mago, xuyên không, nhất kiến chung tình,...Convert: Shiyuka (T)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-luyen>

1. Chương 1: Xuyên Không? Không Khoa Học Tí Nào?

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Xuyên không, loại chuyện này tồn tại sao?

Nếu như các bạn hỏi nữ chính của chúng ta nàng nhất định sẽ cười nhạo trả lời: “Ta không tin, không có khoa học thì làm sao còn có thể làm ra một đồng định nghĩa về vũ trụ cùng chứng minh về không gian tri thức — xuyên không, không hề có cơ sở khoa học, không thể tin.”

“YouHime-Sama thế nào lại ngăn người?”

Bên tai truyền đến âm thanh ôn nhu của thị nữ, Kính Hình nhìn bầu trời, Sờ sờ chính mình bộ mặt đói khát, trong lòng mặc niệm: ‘Này không khoa học, này không khoa học, này không khoa học.’

“Công chúa? Hay là thân thể của người không thoải mái?”

Trong âm thanh của thị nữ thêm một tia hoảng loạn, Kính Hình dùng tay áo kimono che khóe miệng cứng ngắc của mình. Dùng âm thanh tự cho là ôn nhu nhất nói: “Ta không sao, hơi mệt mỗi muốn nghỉ ngơi một chút, lui ra đi.”

“Âm thanh ngài có chút kì lạ, thật sự không cần gọi y sư [1] sao?”

[1] Y sư: hay còn gọi thái y (theo âm Hán Việt) hoặc là bác sĩ, là người chữa bệnh cho bệnh nhân. Mình không đổi thành thái y hay bác sĩ là do để nguyên vậy đi cho nó hợp với thời đại đó mà ~

Kính Hình dùng tay áo ngăn trở khóe miệng. Nàng là đói bụng a, thay vì kêu y sư không bằng gọi đầu bếp cho nàng đi. Nhưng là bây giờ còn chưa đến thời gian ăn cơm, lượng cơm YouHime ăn cũng không nhiều, nếu như nàng đưa ra yêu cầu như vậy sẽ rất là quái dị, Kính Hình chỉ có thể mở miệng nói.

“Không có việc gì, lui ra đi.”

Thị nữ trong lòng gào thét, đại khái bởi vì nàng chưa bao giờ nghe công chúa dùng khẩu khí đông cứng lạnh như băng như vậy mà nói ‘Lui ra’. Nhưng biết làm sao, nàng chỉ có thể lập tức cung kính cúi đầu, vội vàng ly khai khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại có chính mình, Kính Hình hít một hơi thật sâu, cầm lấy gương đồng ở trên bàn. Trên gương lập tức hiện ra một người thiếu nữ, da thịt nàng trắng như tuyết, dung nhan tuyệt sắc khuynh thành. Trên khuôn mặt một chút biểu cảm cũng không có, mái tóc đen dài sáng bóng, chỉ cần nàng nghiêng đầu liền nhẹ nhàng theo bả vai nàng chảy xuống. Một đôi mắt sáng ngời đen như mực, trong suốt mà tinh thuần, nàng gất gao nhãn lại mày. Tại sao lại cho nàng khuôn mặt tuyệt sắc lộ ra một cổ chộc người triu mến mãnh mai, còn có nội tâm đau khổ sâu bi.

Phách — gương đồng bị quăng đi một cách không thương tiếc đã hạ cánh ở trên bàn, Kính Hinh triệt để tuyệt vọng, vô luận nàng nhìn vào gương bao nhiêu lần. Hiện ra trên gương cũng không phải là khuôn mặt của nàng, mà là dung nhan tuyệt sắc vừa mới xuất hiện khi nãy. Mới đầu, nàng còn cho là chính mình đang nằm mơ. Đã năm ngày rồi, năm ngày rồi đó, kể từ ngày nàng biến thành thiếu nữ gọi là ‘YouHime’.

Kính Hinh tuyệt đối không thừa nhận chính mình đã xuyên không. Bởi vì đối với cô mà nói sự tình kia thật sự không khoa học a. Nhưng là, chính mình tự nhiên biến thành tuyệt sắc mỹ nữ, trên người còn mặc kimono cổ đại Nhật Bản cực kì hoa lệ mà xa xỉ, là nữ nhi tài năng của một gia đình quyền quý.

Nàng bị nhốt tại phòng này, bị binh lính cùng ‘âm dương sư’ bảo hộ, tuy nói rằng như vậy, nhưng là Kính Hinh càng cảm thấy đặc ý khi thị nữ xưng hô nàng là “công chúa điện hạ.”

Tuyệt đối không khoa học, thật sự không khoa học a. Nàng thân là người Trung Quốc, chưa từng có học qua tiếng Nhật, thế nhưng có thể nghe hiểu được lời nói mà bọn họ nói. Nàng thiếu chút nữa còn cho rằng chính mình có phải hay không trí nhớ nhầm lẫn, nàng kỳ thật chính là “YouHime”.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một nam tử trung niên với khuôn mặt đầy lo lắng đi đến, kích động nhìn về phía Kính Hinh nói: “YouHime bảo bối của ta, nghe nói thân thể ngươi không thoải mái, phụ thân thật lo lắng a.”

Hắn chính là thành chủ nơi này, là phụ thân của ‘Youhime’, Kính Hinh chỉ cảm thấy hắn lảm la lảm lét, một mặt gian tướng, một chút cũng không giống thành chủ. Nhưng dù sao cũng là phụ thân duy nhất của thân thể này, nàng cũng nên ứng phó một chút: “Cơ thể của ta cũng không có điểm không thoải mái, đã làm phụ thân lo lắng.”

Kính Hinh luôn luôn cúi đầu. Nếu ngược lên xem mặt nam nhân này, cô tuyệt đối sẽ kêu không ra hai chữ “Phụ thân”.

“Vừa rồi mới ta nhận được một phong thư. Nam nhân kia thật sự là đáng thương, con hắn mắc một căn bệnh kỳ quái, gọi y sư đến đều không chữa khỏi.” Nghe được Kính Hinh nói không có việc gì, hắn đổi thành bộ mặt là một phụ thân tốt, nói mục đích thật sự của mình khi tới đây.

“Nghe nói năng lực của ngươi có thể cứu được con hắn, hắn ngàn dặm xa xôi chạy đi chạy lại. Nữ nhi bảo bối của ta, ngươi nhất định sẽ cứu vớt cái đứa nhỏ kia, trợ giúp người phụ thân đáng thương kia, đúng không?”

Đây mới chính là mục đích hắn tìm đến nàng đi: “Ta đã biết, phụ thân.”

Kính Hinh thanh âm không mang theo cảm xúc gì, ôn nhu, ẩn chứa một tia nhu mì. Cùng âm thanh của ‘YouHime’ giống nhau như đúc. Nam nhân kia vừa lòng gật đầu, đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Kính Hinh mặt không biểu cảm ngẩng đầu. Vị ‘phụ thân đại nhân’ này chính là đang nhắc nhở nàng, nàng tuyệt đối không phải là ‘Youhime’. Tên của nàng gọi là Kính Hinh, phụ thân nàng là một giáo viên phổ thông, tuy là một giáo viên nhưng ông ấy lại có thể nấu ăn giỏi vô cùng. Còn có nàng thường xuyên cùng mẫu thân làm đồ thủ công. Từ những chuyện đã xảy ra ở trên nàng chỉ có kết luận một điều: nàng chính là đã xuyên không, thật sự xuyên không...

Nàng là như thế nào lại xuyên không. Nàng hoàn toàn cũng không nhớ rõ, đột nhiên biến thành một người tên là ‘YouHime’. Sau đó đã bị “phụ thân đại nhân” khi nãy đến gọi ra để chữa bệnh cho người ta.

Nàng cố gắng mở to mắt ra nhìn xung quanh, khung cảnh hoàn toàn lạ lẫm. Nàng bắt buộc chính mình phải tỉnh táo, tự nói với chính mình đây chỉ là mơ, có lẽ trước mắt nếu nàng chữa khỏi cho vị lão nhân kia, cảnh trong mơ có thể sẽ kết thúc.

Nghĩ chỉ cần chữa khỏi cho người trước mắt. Lòng bàn tay nàng thế nhưng chậm rãi phát ra ánh sáng, ấm áp mà tinh thuần bao phủ những ốm đau đang tra tấn vị lão nhân kia. Sau khi hào quang ở trong lòng bàn tay nàng tiêu tán, vị lão nhân kia thế nhưng hoàn toàn hồi phục.

Cảnh trong mơ vừa thần kỳ mà lại vừa hoang đường. Kính Hinh châm chọc: ‘Nếu có thể chữa bệnh như thể này thì toàn bộ bác sĩ trên thế giới này chắc chắn sẽ bị thất nghiệp?’

Nhưng mà nàng rất nhanh ý thức được đây không phải là cảnh trong mơ. Bởi vì khi đứng lên nàng vấp phải vật áo kimono, thân thể liền té ngã va chạm mặt đất, cảm giác đau đớn truyền đến làm cho nàng một trận hoa mắt. Nếu thật sự là mơ sẽ thì sẽ không đau như vậy nha.

Kính Hinh miễn cưỡng nói với chính mình phải tỉnh táo, nhanh chóng triển khai điều tra. Nàng luôn cho rằng xuyên không là một chuyện hoang đường, không hề có căn cứ khoa học cùng chứng minh nên việc này không có khả năng xảy ra. Nhưng mà hiện tại nàng quả thật là đang xuyên không a.

Xuyên không đến cổ đại thì nàng không nói, nhưng tại sao lại là Nhật Bản. Nàng thế nhưng có thể nghe hiểu được tiếng Nhật, có thể nhận biết được kí tự Nhật. Quan trọng nhất là, nàng trở thành một vị công chúa tuyệt sắc có khả năng chữa bệnh thần kỳ.

Trăm ngàn lần không cần đối với Kính Hinh nói: ‘Thật hâm mộ a, người thật sự là quá may mắn.’ Nếu nghe thấy người nào nói như vậy thì nàng sẽ không chút do dự đem băng ghế hướng người đó mà phóng tới.

Đầu tiên thân là người Trung Quốc, đối với lịch sử Nhật Bản nàng không có gì hứng thú, cũng hoàn toàn không biết gì cả. Tiếp theo, nàng bị nhốt ở trong một căn phòng, không cho phép đi ra ngoài một bước. Kimono trên người rất nặng rất khó có thể cử động và cũng không hề có các loại phương tiện hiện đại.

Điều khiến cho nàng có thể chịu được qua ngày chính là nàng rõ ràng là một công chúa. Nhưng là thức ăn các loại đều kém a. Ngày ngày không phải cơm nắm thì chính là cháo, đồ ăn chính là dưa muối đủ loại kiểu dáng, không có điểm tâm, không có khoai tây chiên, không có nước quả, không có sữa, không có thịt..... Cuộc sống trước đây đối với nàng mà nói chính là mỗi bữa chắc chắn sẽ có thịt, sau khi ăn xong sẽ có đồ ăn vặt, sẽ không làm miệng chính mình nhàn rỗi. Đối với nữ chính xuyên không Kính Hinh của chúng ta mà nói, đây là đang tra tấn nàng.

“Có Youkai [2], Youkai xông tới, mau bảo hộ công chúa –” Nghe thị vệ trong viện đình kinh hô, mặt Kính Hinh đen như đất nồi. Nếu như các bạn nghĩ chính bản thân mình đã nghe lầm thì xin đính chính lại, mọi người không hề nghe lầm. Không sai, thế giới này thế nhưng còn có yêu quái, siêu cấp không khoa học a..... Hơn nữa, mục tiêu mà bọn Ayakashi muốn chính là tìm nàng.

[2] Youkai: yêu quái

Ông trời quả thật bất công, tuy rằng xuyên không trở thành người có năng lực thần kì, là một công chúa tuyệt sắc khuynh thành nhưng chính là không có tự do, còn không thì lúc nào cũng lo lắng bị bọn Youkai tấn công sau đó là bị ăn luôn tim... =__=

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng Youkai kêu thảm thiết. Ngay sau đó một âm thanh mang theo nhàn nhạt giọng mũi, giọng nam từ tính mà mỉa mai vang lên nói: “Này ư, các người cứ la lên như vậy sẽ không sợ làm kinh động đến công chúa điện hạ sao?”

“Hidemoto, nơi đó là phòng của YouHime-Sama.....” Nam nhân kích động kêu lên nhưng bị âm thanh đẩy cửa đánh gãy. Hắn ghé vào nhìn trên bàn, Kính Hinh đều không có một chút động tĩnh nào.

Trong đầu Kính Hinh hiện tại còn đang suy nghĩ. Vào thời đại này nam nhân đột nhiên xâm nhập vào khuê phòng nữ tử là một việc phi thường thất lễ, huống chi đối phương lại là một công chúa, nam nhân này thật sự là lớn mật.

Bởi vì hàng năm nàng đều bị phụ thân nhốt tại trong phòng, YouHime là một người không rành thế sự, phi thường thiện lương lại là một thiếu nữ đơn thuần, bình thường không có tiếp xúc với người bên ngoài. Cho nên khi nàng biến thành ‘YouHime’ mới có thể bình yên vô sự tiếp tục ngày tháng. Hiện tại có nam nhân xâm nhập vào phòng của chính mình, Kính Hinh hẳn là phải kích động chất vấn: ‘Người là ai’ mới phù hợp với hành vi của YouHime.

Nhưng là nàng một chút cũng không động thủ, vẫn như cũ ghé vào trên bàn. Thức ăn thời đại này vốn còn kém, nàng hiện tại một ngày mới ăn có hai bữa cơm, thế nhưng đã đói không có khí lực để hành động .

“Đừng hoảng hốt a. Ca ca, người đi bẩm báo với Thành chủ nói: ‘YouHime-Sama bị ‘cái gì kỳ quái đó’ bám vào người, ta, đại gia chủ Keikain gia thứ mười ba tự mình gặp mặt công chúa điện hạ trừ khử.’”

Bị cái gì kỳ quái đó bám vào người? Kính Hinh ngẩng ra, ngẩng đầu nhìn về tên nam nhân đang đứng ở cửa, trên đầu hắn đội ô mào cao cao, ánh mặt trời rơi vào trên áo màu trắng tinh của hắn. Hắn giống như một vị thần không nhiễm bụi trần. Một đôi mắt xé không hề kiên kỵ đánh giá nàng, trong mắt lộ ra một tia thú vị.

Hình dáng hắn tuấn mỹ như tiên cùng nụ cười trên môi thật thích hợp, tuy rằng bộ dạng nam nhân này không sai, nhưng chính là lông mày ngắn ngủn kia làm Kính Hinh cảm thấy khuôn mặt tuấn mỹ của hắn hoàn toàn bị phá hủy.

“Lông mày người thực ngắn a.”

Nhìn chằm chằm nửa ngày, Kính Hinh rốt cục mở miệng nói ra đúng một câu với Keikain Hidemoto. Còn khuyến mãi tặng kèm thêm nụ cười hồn nhiên đáng yêu.

“YouHime-Sama.....?” Keikan Koremitsu trềnh lớn mắt. Công chúa điện hạ trước giờ luôn ôn nhu nhưng bây giờ sao lại nói ra những lời như thế, hay là thật sự bị cái gì đó chiếm giữ.

“Hidemoto, ta luôn luôn canh giữ ở bên ngoài, cũng không có cái gì dị thường. YouHime-Sama đến cùng bị cái gì bám vào người?”

“Ca ca, ta có thể cùng nàng một mình nói chuyện một chút chứ?” Keikain Hidemoto chính là cười nhẹ, tươi cười mang theo một tia mỉa mai.

Keikan Koremitsu do dự một chút, cuối cùng thở dài nói: “Ta đã biết. Giao cả cho người, Hidemoto.”

“Onmyouji (âm dương sư) đại nhân, người nói ta bị ‘Cái gì kỳ quái đó’ bám vào người sao?”

Kính Hinh rất muốn giả thành bộ dáng kích động, nhưng nàng thật sự đã đuối không còn khí lực, chỉ có thể nhẹ nhàng giật mình khoe miệng. Căn cứ theo phân tích của nàng, vì thân thể này là một tuyệt sắc mỹ nữ, cho nên vô luận lộ ra cái biểu cảm gì đều có thể khuynh thành chi tử, phá lệ chọc người trù ẻo.

“Ở trước mặt ta còn tiếp tục diễn vai nhân vật ‘YouHime’ này chính là uống phí khí lực đâu, bởi vì trong thân thể linh hồn đã thay đổi người thôi.” Hắn nhẹ nhàng đóng cửa lại, âm thanh mang theo từ tính mỉa mai hoặc làm tâm người ta nổi loạn.

“Di, loại chuyện này đều có thể biết, thật rất giỏi thôi?”

Kính Hinh lấy tay chống mặt, không có một chút hoảng hốt. Chính là hiện tại cho dù bị ngoại tộc bắt nàng đem đi hỏa thiêu nàng cũng không sợ hãi. Dù sao như vậy phỏng chừng không bao lâu nữa nàng cũng sẽ chết vì đói.....

“Loại phản ứng này thật sự làm cho ta cảm thấy giật mình đâu.”

Tuy rằng ngoài miệng Keikain Hidemoto nói như vậy. Nhưng Kính Hinh hoàn toàn không có cảm giác được hắn kinh ngạc. Nhìn hắn đi đến bàn ngồi ở đối diện mình, cười khanh khách tự giới thiệu nói:

“Ta tên là Keikain Hidemoto, là một Onmyouji [3].”

[3] Onmyouji: Onmyouji (– âm dương sư) là tên gọi đặc biệt dành cho những con người có khả năng sử dụng dụng sức mạnh tâm linh để chống lại yêu quái. Họ được biết đến với kỹ thuật triệu hồi Shikigami, sử dụng thần chú và các kỹ thuật khác nhau được gọi là Onmyoujutsu. Nói chung, họ thường mặc bộ áo truyền thống của Nhật bản và những bộ đồ cho phép họ thoải mái đi lại. Thông thường mỗi Onmyouji có những năng lực đặc trưng của mỗi người. Vì ở đây tránh cho mọi người việc không nhớ những thuật ngữ của Nhật Bản nên mình sẽ dịch ra từ tiếng việt cho mọi người dễ đọc hơn.

“.....”

Kính Hinh đầu óc miễn cưỡng vận chuyển một chút, Onmyouji hắn là pháp sư trừ yêu hay gì gì đó chẳng hạn... Tuy rằng nàng rất muốn cùng nam nhân này hảo nói chuyện một chút. Nhưng vì đã đói bụng đến năm ngày, nàng đã đến cực hạn.

“Thế nào? Hay là do thiếu hụt trí nhớ, đã quên tên của chính mình?”

“Người muốn cùng ta nói chuyện nghiêm túc sao?”

Keikain Hidemoto gật đầu, mỉm cười hỏi: “Hay là muốn cùng người nói chuyện còn phải có điều kiện sao?”

“Ân, người có thể mang ta đem đi rời khỏi căn phòng này không?”

“Thì ra là thế, nghĩ rời đi sao?”

Keikain Hidemoto lý giải gật đầu. Nàng luôn luôn bị nhốt ở trong phòng, muốn rời đi cũng là chuyện đương nhiên. Dù sao nàng không phải chân chính là YouHime.

“Sau khi rời khỏi đây, người muốn đi nơi nào?”

“Nhà người.”

“.....”

Keikain Hidemoto luôn luôn trấn định giờ phút này “hơi” trống lớn mắt. Lần này hẳn mới cảm thấy thật sự là chấn kinh [4] rồi. Thời đại này những tiểu thư khuê các đều rất ít khi xuất môn, lại càng không muốn cùng một người nam nhân xa lạ mà nói ‘Ta muốn đi đến nhà người.’

[4] Chấn kinh: hết sức ngạc nhiên, vô cùng ngạc nhiên.

Sau khi nàng xuyên đến nơi này, mỗi ngày ăn gì đó chính là cơm nắm, cháo, dưa muối, ngẫu nhiên còn có thể có sushi. Cháo tiêu hóa rất nhanh, cơm nắm cùng sushi nàng không dám ăn nhiều lắm bởi vì ‘YouHime’ trước kia ăn rất ít. Mấy ngày nay nàng đem đồ ăn trên bàn xử lý sạch sẽ, thị nữ đã cảm thấy ngạc nhiên chứ đừng nói là thêm cơm .

“Cho ta đi nhà người.....”

Nàng vươn tay túm trụ tay áo hắn, Keikain Hidemoto đã khôi phục bộ dạng bình tĩnh ngày thường. Con người cười nhẹ mỉa mai. Sau đó lại nghe Kính Hình nói tiếp.

“Cho ta ăn cơm đi!”

Keikain Hidemoto lại thêm một lần nữa chấn kinh rồi, khóe miệng từ từ nhếch lên. Căn phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên âm thanh “kì lạ” (Di Di: là âm thanh bao tử đang đánh trống của tỷ ấy đó mà). Khóe môi hắn nhin không được ngoéo một cái. Thật đúng là thú vị, lần đầu tiên hắn được nhìn thấy một nữ nhân thú vị như vậy.

Hắn túm lấy tay áo chính mình cùng bàn tay nhỏ bé kia, cười nhẹ nói: “Được rồi, xem ra muốn cùng công chúa điện hạ nói chuyện với nhau đầu tiên phải thỏa mãn nguyện vọng của người.”

2. Chương 2: Trí Nhớ Biến Mất

Edit+Beta: Lã Thiên Di

“Ăn no sao?” Hidemoto cười tủm tỉm hỏi.

“Một người ăn gần sức ăn của ba người.” Thức thần ở một bên nhin không được mở miệng nói.

“Lần đầu tiên nhìn thấy một công chúa có thể ăn như vậy!”

“Bởi vì ta đói bụng. Tiểu Mễ [1], người phải hiểu được và thông cảm cho người khác nga!”

[1] Tiểu Mễ: hạt gạo nhỏ

Kính Hình quay đầu nhìn về phía bên tiểu cô nương làm bằng gốm sứ giống như oa nhi, ánh mắt cong cong, miệng cong cong. Nàng là Shikigami (thức thần) [2] của Keikain Hidemoto.

[2] Shikigami (: thức thần) là loại bùa chú được sử dụng để triệu tập một loại linh hồn bởi onmyouji. Chúng có thể được xem giống như là hầu cận của phù thủy và được triệu hồi thường xuyên thông qua việc sử dụng những tờ giấy có kích thước bằng lòng bàn tay (ofuda) viết thần chú trên đó.

“Tiểu Mễ? Thật là một cái tên ngu ngốc, ta mới không gọi bằng tên này.” Nữ oa nhi thức thần bưng bát kháng nghị trả lời.

“Vậy tên của người gọi là gì?” Bụng đã căng no, tâm tình Kính Hinh rõ ràng vô cùng tốt, cả người đều cười khanh khách.

“.....”

Nữ oa nhi nhìn về phía Hidemoto, một loại ánh mắt cầu xin giúp đỡ. Chủ nhân chưa từng có đặt tên cho nàng, luôn luôn đều gọi nàng là thức thần.

“Tiểu Mễ, tên rất có ý tứ. Cứ như vậy đi.”

Hidemoto dùng cây quạt che khuất khoe miệng, cùng Kính Hinh đùa với thức thần nhà mình.

“Tiểu Lạp khi nào thì lấy điểm tâm đem đến a.” Kính Hinh một mặt chờ mong nuốt nuốt nước miếng, trong miệng gọi Tiểu Lạp, Tiểu Lạp là một nam oa nhi thức thần khác. Cứ như thế mà lấy tên của lão thổ, Hidemoto đồng ý để nàng đặt tên cho thức thần của mình. Bởi vì cảm thấy bộ dáng rối rắm của thức thần rất là thú vị.

Hidemoto dùng cây quạt khảy lông bên thủy tinh châu [3], không chút để ý hỏi: “Điểm tâm một hồi sẽ mang đến, người đã thích ứng được với cái tên ‘YouHime’, còn có sinh hoạt của nàng sao?”

[3] Thủy tinh châu: quả cầu thủy tinh

“Cái tên ‘YouHime’ này là do mọi người gọi, ta chính mình là có tên.”

Kính Hinh kiên định trả lời, cho dù người này cho nàng ăn cơm, cũng không thể yêu cầu nàng bỏ qua tên của bản thân.

Dường như nhìn thấu Kính Hinh, Hidemoto cười nhẹ nói: “A....., ta không có tính toán cho người bỏ qua tên, chính là muốn biết ta nên xưng hô với người như thế nào?”

“Ta gọi là Kính Hinh, người đã biết trong thân thể này thay đổi linh hồn, như vậy có thể hay không cho ta trở lại thân thể nguyên bản của mình?” Hiện tại điều mà nàng muốn biết nhất chính là làm sao để thoát ly [4] khỏi thế giới kỳ quái này.

[4] Thoát ly: rời khỏi

“Kính Hinh sao? Người có còn nhớ rõ chính mình như thế nào lại biến thành ‘YouHime’ không?”

Nghe được lời nói của Hidemoto, Kính Hinh ngớ ra. Lắc đầu nói: “Không nhớ rõ.”

Nàng thậm chí không nhớ chính mình trước khi xuyên không là đang làm cái gì. Cho nên mới sẽ cảm thấy tất cả đều vô cùng kì diệu.

“Kính Hinh, người cảm thấy trở thành ‘YouHime’ không tốt sao? Nàng có dung mạo tuyệt sắc khuynh quốc, linh lực cường đại, năng lực chữa khỏi hết thấy đau xót.....”

“Người tới gặp ta, chính là muốn nói cái này sao? Muốn ta quên chính mình, giả dạng làm ‘YouHime’ mà sống sót?”

Kính Hinh nhú mày. Nếu thật đúng là như vậy thì hồng bét, tên nam nhân trước mắt này là người duy nhất có thể giúp nàng trở về thế giới cũ.

“Không phải, đơn giản chính là không muốn người bỏ qua cơ hội tốt mà thôi.” Hidemoto cười khê.

“Bỏ qua một thân thể tuyệt thế mỹ mạo thì không nói, mỗi ngày đều bị giam cầm ở trong phòng. Năng lực chữa trị cũng không phải được tùy tâm sử dụng, mà là bị cái người gọi là ‘Phụ thân đại nhân’ kia lợi dụng để kiếm tiền. Tim của ta vẫn là mục tiêu của bọn Youkai, sinh mệnh hiện tại của ta chính là ‘ngàn cân treo sợi tóc’. Quan trọng nhất là cơm, mỗi bữa đều ăn không đủ no.”

Kính Hinh mặt không biểu cảm, giọng điệu nghiêm túc trả lời. “Từ những điều trên ta có kết luận như sau. Ta không muốn thân thể tuyệt sắc khuynh thành, hy sinh tự do của ta, sinh mệnh, còn có khẩu vị ăn uống.”

“Người rất thú vị đâu! Nhưng thật có lỗi, ta không có cách nào cho người trở lại thân thể nguyên bản.”

Kính Hình khòe miệng hơi run rẩy, người này tuy rằng ngoài miệng nói xong thật có lỗi. Nhưng hoàn toàn là một bộ dáng mặt mày hớn hở a. Kính Hình hít một hơi thật sâu: “Người đã biết linh hồn thay đổi người, như vậy người có biết tại sao lại thay đổi không?”

“Ân, biết a. Đại khái là YouHime chân chính mấy ngày hôm trước ở trong pháp trận do đệ đệ ta họa a ~.”

“.....”

“Thật không ngờ pháp trận ở trong đình viện lại bị YouHime đứng vào.”

“.....”

“Hắn vẫn là một cái đứa nhỏ, rất có khả năng cảm thấy rất nhàm chán. Cho nên họa một cái pháp trận gì đó không biết làm.”

Xem bộ dáng Hidemoto một mặt nói ‘Ta vô tội’, Kính Hình nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Sau đó, cái pháp trận kia đến cuối cùng là làm cái gì?”

Hidemoto đưa tay vào trong áo, sau đó lấy ra một quyển sách, cười tủm tỉm nói: “Sáng sớm ta mới biết được hắn vẽ pháp trận như thế này, nhưng là một loại pháp trận sẽ không thấy hiệu quả.....”

Kính Hình khẩn trương đoạt lấy quyển sách trên tay Hidemoto. “Chính là trang thứ hai.....” Keikain Hidemoto ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

Đó là một cái pháp trận tương đối phức tạp, giao thoa cùng nhau tung hoành còn có tự phù kỳ quái. Kính Hình xem liền cảm thấy quá mắt, đệ đệ hắn như vậy lại có thể họa ra được cũng hay nhỏ.

Trong sách còn có một tờ giấy viết thư màu trắng, mặt trên viết –

Hidemoto ca ca thân ái:

Ca, quyển sách có pháp trận kia là do đệ đệ họa ra. Mấy ngày hôm trước ta cùng Dono ca ca đi đến Thành chủ Phủ đệ làm hộ vệ, vì cảm thấy nhàm chán nên ta tùy tiện họa ở trong đình viện. Lúc đó ta cũng không nhớ được đây là cái pháp trận gì, về nhà tìm đọc sau mới phát hiện đây là một cái pháp trận cấm.

Hoàn hảo cái pháp trận kia có khả năng sẽ không hiệu quả, cho nên ca ca tìm thời gian đi vào đình viện của Thành chủ Phủ đệ đem cái pháp trận kia xóa đi. Nếu như có người bị pháp trận kia làm hại, làm ơn thay thế ta nói lời xin lỗi, tận lực bồi thường cho người bị hại kia.

Là do ta quá sơ suất, thế nhưng pháp trận kia có tác dụng như thế nào ta đều quên. Sâu trong tâm can ta cảm thấy chính mình tu hành không đủ, cho nên xuất hành khởi giá đi tu. Thỉnh chờ đợi.

Kí tên

Keikain Dodan.

“Cái gọi là tu hành bất quá là chuốc họa xong liền chạy trốn đi, hoàn toàn đem trách nhiệm đổ cho người khác!” Kính Hình hung hăng đem thư quăng trên mặt đất.

Sau đây sẽ là phần giới thiệu về cái pháp trận kia.

Đó là một cái chú pháp cấm. Đem thân thể cùng linh hồn phù hợp triệu hồi trên thân thể đã tử vong, linh hồn được triệu hồi mất đi hết tất cả trí nhớ của bản thân trở thành chủ nhân của thân thể không có linh hồn.

Kính Hình vô lực, tại sao loại chuyện này đều có thể làm ra, thế giới này đến cùng là có bao nhiêu sự tình không khoa học a!

“Cái pháp trận kia do Dodan họa ra là một cái bán thành phẩm, cho nên người thường đi lên cũng không có chuyện gì xảy ra. Nhưng YouHime là người có được linh lực cường đại. Có khả năng là linh lực của nàng ấy đã khởi động pháp trận này rồi”. Âm thanh từ tính trầm thấp của Hidemoto lộ ra một tia xin lỗi.

“Bởi vì là bán thành phẩm, cho nên trí nhớ của người chỉ mới bị mất một nửa. Người còn nhớ rõ thân phận của chính mình.”

“Cái pháp trận này không phải đối người chết mới hữu hiệu sao?”

“A, hẳn là như vậy đi, nhưng là thông qua ‘YouHime’ làm thí nghiệm. Chứng minh kỳ thật đối người sống cũng hiệu quả.”

“Không cần tùy tiện lấy người khác ra làm thí nghiệm a!” Kính Hình phần nộ, trán nổi đầy gân xanh.

Hidemoto vô tội cười, hẳn là sáng sớm mới phát hiện ra trong sách có cái thư tín kia, lập tức liền chạy tới Thành chủ Phủ đệ. Nhưng là tựa hồ đã không đến kịp, pháp trận kia thế nhưng lại hiệu quả, người bị hại lại chính là YouHime.

“Kia, YouHime nguyên bản đâu? Nàng ở trong thân thể của ta sao?”

“Dung hợp thôi, linh hồn của YouHime và người cùng dung hợp ở trong một thể xác.”

Hidemoto tươi cười thâm ý sâu sa, giọng điệu nghiêm cẩn làm cho Kính Hình ngây dại, khoe miệng giật giật nói: “Linh hồn hai người cùng nhau dung hợp ? Đây không khoa học.....”

“Không khoa học? Tuy rằng không hiểu ý nghĩa của từ này, nhưng ít nhiều là người cũng có thể cảm giác được đi.” Hidemoto giờ khoe miệng lên.

“Cảm giác được chính bản thân mình trở nên có chút kỳ quái.”

“.....”

Không thể phản bác, đột nhiên có thể nghe được tiếng Nhật. Đối với người tên là ‘YouHime’ hoàn toàn không quen thuộc lại ngụy trang phi thường thành công. Trong nháy mắt nàng cũng từng có chút hoang mang, nàng có lẽ chính là YouHime.

“Ta không thể trở về được sao?”

“Đừng làm ra cái biểu cảm tuyệt vọng đó.”

Hidemoto loan toan khoe miệng: “Ta sẽ nghĩ biện pháp. Trước đó, người có nguyện vọng gì cứ nói ra, ta sẽ giúp người.”

Kính Hình hơi giật mình, lấy tay nắm chặt tay áo kimono, thấp giọng nói: “Nguyện vọng của ta?”

Trầm mặc một lát, Kính Hình giọng điệu tràn ngập kiên định nói: “Ta nghĩ muốn mỗi ngày đều được ăn no.”

“Chính là như vậy sao?” Hidemoto nhin không được cúi đầu cười.

“Như vậy về sau đói bụng đi đến Keikain gia, mỗi ngày ta sẽ cho người đều được ăn no .”

Keikain Hidemoto đứng dậy đi đến trước bàn, vẽ một trương phù [5] đưa cho Kính Hình.

[5] Trương phù: hình nhân bằng giấy

“Đây là ‘Shikigami’ [6], chính là lúc ta vừa mới mang người đi ra, Shikigami có thể biến thành bộ dáng của người thay người ngây ngốc trong phòng. Nó có thể thay thế người ở lại trong Thành chủ Phủ đệ. Sau đó thừa dịp ta phải thức thằn đem xe đi đón người là có thể đến Keikain gia ăn cơm.” Hẳn đối nàng mỉm cười, âm thanh từ tính lộ ra con người ôn nhu.

[6] Shikigami – Một dạng Shikigami có thể thay đổi hình dạng.

“Còn muốn thêm cái gì?”

“Có thể phiền toái người chế tạo ra cho ta một cây đao sao? Đao dùng để chém giết Youkai hay Ayakashi [7].” Kính Hình nghiêng đầu đối Hidemoto nhẹ nhàng cười.

[7] Ayakashi: Thỉnh thoảng thì từ “Ayakashi” được sử dụng thay cho “Youkai”, nhưng hai từ có thể thay thế cho nhau. Trong Arc nói về quá khứ, từ đầu tiên được sử dụng phổ biến hơn, trái ngược lại ở thời đại

hiện nay, từ thứ hai lại thông dụng hơn. Trong Series, “Ayakashi” còn sử dụng là một chữ để đọc thay thế cho Hán tự đầu tiên của từ “Youkai” (– yêu).

“Tánh mạng của ta, ta muốn dùng chính bàn tay của mình tự mình bảo hộ mới là kiên định.”

“Trách không được vì sao người không muốn tuyệt thế mỹ mạo, bởi vì linh hồn Kính Hình so tuyệt thế mỹ mạo còn tuyệt hơn thế nhiều.”

Hidemoto lộ ra một tia cười nhàn nhạt, sườn mặt tuấn mỹ mang theo một hơi thở nhẹ nhàng mà phô trương.

“Thật sự là cảm ơn người đã khích lệ, sau khi đệ đệ người trở về...” khoe miệng Kính Hình lộ ra nụ cười, dung nhan khuynh thành lộ ra mềm mại. Mà nụ cười mềm mại đáng yêu này làm cho Hidemoto cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“...Ta cần phải làm cho hắn thấy một mất một còn.”

“Đó là đương nhiên.....”

Hidemoto cân nhắc vì nàng tạo ra bả đao kia. Bả đao chuyên dùng để chém yêu đi, bằng không tánh mạng đệ đệ nhà hắn khó mà giữ a.

“Đừng lo lắng, ta sẽ không đối với đệ đệ người làm cái gì. Cho dù cảm xúc có thể không khống chế được, không cẩn thận làm nguy hại đến hắn...”

Kính Hình ôn nhu cười: “...Ta sẽ lập tức dùng năng lực chữa trị của ta, chữa khỏi cho hắn.”

“Đã phạm tội về sau còn muốn hủy diệt hành vi phạm tội sao? Này, người quả thật đúng là một công chúa điện hạ khủng bố.” Keikain Hidemoto cười nói.

“Hiện tại nên đưa công chúa điện hạ trở về, còn điểm tâm thì cứ mang về ăn đi.”

“Điểm tâm?!” Kính Hình hai mắt sáng ngời, lộ ra ngón tay cái nói.

“Keikain Hidemoto, người quả nhiên là một người tốt.”

“Loại xưng hô này quả thật mới lạ. Bảo ta Hidemoto thì tốt rồi, về sau thỉnh nhiều hơn chỉ giáo, Tiểu Hình.”

“..... Bảo ta A Hình đi. Cảm ơn người, Hidemoto.”

Cứ như vậy Kính Hình kết giao được với người bằng hữu đầu tiên, người đó chính là – chùm đầu xỏ đã hại nàng xuyên không đến thế giới này, tên là Keikain Hidemoto, là một âm dương sư rất lợi hại. Bởi vì có hắn trợ giúp, cuộc sống xuyên không của nàng chính thức mở màn.....

3. Chương 3: Nurarihyon

Edit+Beta: Lã Thiên Di

“Nếu không có người trợ giúp, ta căn bản là không thể đi ra khỏi Thành chủ Phủ đệ.” Kính Hình giơ trong tay lên thần chú của ‘Shikigami’.

“Này, ta vẫn còn dư, cho người đấy.”

Kính Hình muốn rời khỏi Thành chủ Phủ đệ thì phải có ‘Shikikami’ thay thế nàng ở lại trong phòng. Hidemoto còn mạo hiểm phái tới một yêu quái kéo xe ‘Gisha’ [1] màu đen tới đón nàng. Tựa hồ như người thường nhìn cũng không thấy cái xe kia. Cho nên nàng mỗi lần đi ra ngoài đều ngồi trên kia chiếc xe yêu đến Keikain gia. Sau đó được cái yêu quái hỏa diễm kia đem về đến nơi, Kính Hình bắt đầu gọi nó là – “yêu quái xe.”

[1] Gisha: Một con bò mộng kéo xe.

“Người một mình đi ra khỏi thành chủ phủ đệ rất nguy hiểm nga.” Hidemoto cười trả lời, sau đó đem đao dựa theo yêu cầu của nàng mà tạo ra, đặt ở nàng trước mặt.

“Đây là đao thần do người yêu cầu làm ra.”

“Đao thần?”

Kính Hình trong tay cầm phù chú đặt ở một bên, lấy tay nhẹ nhàng mơn trớn vỏ đao hắc vàng óng ánh, mỉm cười nói: “Vỏ đao làm rất xinh đẹp thôi, người vất vả rồi.”

“Đây chính là do ta tự tay làm, đối phó với đám yêu quái sẽ có hiệu quả.” Hidemoto cười tủm tỉm trả lời, liếc mắt xem phù chú ‘thể thần thức thần’ bên cạnh bị Kính Hình đặt ở trên đất.

“Thủ vệ của Thành chủ Phủ đệ nhiều lắm, chỉ có ‘Shikigami’. Người quả thật không thể tự do xuất nhập Phủ đệ đâu.”

Ôm đao thần, Kính Hình lười biếng nằm sấp trên nền, nhìn trần nhà nói: “Chính là như vậy a. Hoàn toàn không có tự do đâu, thật sự là cuộc sống nhàm chán.”

“Thật sự là một người không để đến ý hình tượng ‘công chúa điện hạ’ a.” Hidemoto ngồi ở bên người Kính Hình cười, thấp giọng nói.

“Người muốn tự do xuất nhập Thành chủ Phủ đệ có chút khó khăn, dù sao có nhiều thủ vệ như vậy. Cho dù có thức thần, người cũng vô pháp sử dụng.”

“Ta biết, bất quá kỳ thật như vậy cũng tốt.” Kính Hình vuốt bụng chính mình, nghiêng đầu đối Hidemoto cười.

“Chỉ cần mỗi ngày có thể tới nơi này ăn no là được rồi a ~. Hôm nay sushi ăn ngon lắm.”

Nhìn người thiếu nữ trước mắt nở nụ cười tỏa sáng, Hidemoto cảm thấy hơi rung động. Hơi dờn ánh mắt, mỉm cười nói: “A, nhìn ra được người thật thích, ăn được so bình thường còn muốn nhiều đâu.”

“Đa tạ vì bữa ăn, đao cũng đã lấy, hôm nay ta cũng nên trở về thôi.” Kính Hình sửa sang kimono lại một chút, nghiêng đầu cười.

“Bằng không nếu Koremitsu phát hiện ra lại tìm người lái nhải cho coi.”

Keikan Koremitsu là ca ca của Hidemoto, hiện tại đảm nhiệm chức vụ là thủ vệ của Kính Hình. Có vài lần Kính Hình chạy tới ăn cơm bị hắn phát hiện, hắn đều sẽ đều tìm Hidemoto lái nhải một chút. Chính là mỗi lần như vậy Hidemoto đều coi như là gió thoảng qua tai.

“A Hình, nếu có thể tự do xuất nhập Thành chủ Phủ đệ người muốn đi nơi nào?”

“.....” Kính Hình sững sốt, sau khi nàng đến thế giới này, luôn luôn đều ở trong gian phòng nhỏ kia. Sau khi quen biết Hidemoto, phạm vi hoạt động đã mở rộng đến Keikain gia.

“Địa phương đi muốn nhất, vẫn chính là nhà người.”

“Thật sự là bốc đồng công chúa điện hạ.”

Kính Hình nhún vai, kỳ thật đối với nàng không ôm cái hi vọng trở về. Cho nên tới bây giờ nàng không hỏi Hidemoto — có hay không tìm được phương pháp giúp nàng trở về. Nhưng chính bản thân mình lại diệt sạch ý niệm trong lòng.

“Ta phải trở về.”

Hắn kéo lấy vạt áo kimono của nàng, khẽ miệng giơ lên nói: “Không được. Người còn chưa có trả lời vấn đề ta hỏi, công chúa điện hạ.”

Vạt áo bị kéo lấy, Kính Hình chỉ có thể dừng bước chân lại quay đầu nhìn về phía Hidemoto. Tuy rằng nàng đối với thế giới này không có gì hứng thú. Nhưng là không thể cự tuyệt ý tốt của hắn, hắn là bằng hữu đầu tiên của nàng, cũng là người duy nhất trong thế giới này sẵn lòng giúp đỡ nàng.

Nàng nhoẻn miệng cười với hắn: “Ta cũng không biết trong thành trấn này có nơi nào thú vị, người hãy thu thập một chút thông tin sau đó nói với ta, những nơi có đồ ăn phải ưu tiên a. Đúng rồi, Hidemoto, ta muốn ăn kẹo, ngày mai có thể chuẩn bị kẹo cho ta không?” Nói xong hai mắt nàng sáng ngời, tràn ngập mong chờ nhìn hắn.

“Được, ta sẽ chuẩn bị kẹo cho người.”

Nghe được câu trả lời của Hidemoto, Kính Hình lộ ra nụ cười thỏa mãn rồi giật lại vạt áo bị Hidemoto nắm giữ. Hướng ra ngoài cửa mà đi, ‘Gisha’ là đang chờ nàng.

“.....”

Hidemoto ngốc lảng xem lòng bàn tay chính mình trống trơn, giật giật khoe miệng nở ra một chút cười đậm. Nhìn linh hồn tỏa sáng cùng dung nhan khuynh thành, thực là không thể tổ hợp đầu.

Hidemoto chậm rãi đứng dậy, đẩy cửa phòng. Đập vào trong mắt hắn là bầu trời bị nhiễm ánh dương hồng, tà dương lộ ra nhân nhật hào quang đỏ như máu. Vừa rồi nụ cười của nàng cùng với bầu trời hòa quyện vào nhau khiến cho dung nhan khuynh thành nhu hòa mà mỏng manh kia hiện ra một vẻ đẹp khiến cho người ta phải thất thần. Khiến cho nàng ấy không thuộc trần thế. Bóng lưng nàng vô cùng cô đơn và tịch mịch.

Linh hồn của nàng quả thật không thuộc loại thế giới này.

Tuy rằng nàng không nói, nhưng là hắn biết, nàng chính liều mạng muốn thoát khỏi thế giới này, giãy dụa suy nghĩ phải rời khỏi nơi này. Chính là như vậy Kính Hình mới làm hắn cảm thấy rất thú vị, có thể hấp dẫn được ánh mắt của hắn.

Gần đây Ayakashi càng ngày càng không an phận, vu nữ, trẻ con còn có nhóm công chúa có linh lực, tim của những người này toàn bộ đều trở thành mục tiêu của yêu quái. Cho nên hắn không thể tùy tiện nói cho nàng phương thức rời khỏi Thành chủ Phủ đệ, Nàng đúng là một người thông minh, hắn không nói, nàng cho tới bây giờ cũng sẽ không hỏi.

“Nếu người đi một mình có thể sẽ rất nguy hiểm, A Hình.”

Nếu nàng ly khai khỏi tầm mắt của hắn, hắn không thể chắc chắn được sự an toàn của nàng. Tuy có chút phiền toái, nhưng hắn đã thu thập được rất nhiều nơi thú vị đợi khi có dịp hắn sẽ dẫn nàng đi. Keikain gia đủ khả năng bồi thường cho Kính Hình.

“Thức thần.”

Nghe được Hidemoto kêu gọi, nữ oa nhi cùng nam oa nhi thức thần hiện thân trước mặt hắn, mặt Hidemoto nổi lên một tia ôn nhu mềm mại nói: “Thành trấn lí tựa hồ có một cửa hàng làm kẹo ngon lắm, cái kẹo Kompeito [2] kia hình như rất được hoan nghênh. Ngày mai đem đến cho A Hình nếm thử đi.”

[2] Kompeito: Những viên có gai này được gọi là kompeito (hoặc), có lẽ bạn đã từng nhìn thấy thứ này ở một số manga và anime. Chúng chỉ đơn giản là những viên kẹo có màu, nhưng khi ăn thì cảm giác rất tuyệt.

Kính Hình đứng ở đình viện nhìn chăm chú vào bầu trời đêm thâm thúy mà cao xa. Đại khái bởi vì nơi này là cổ đại, không có ô nhiễm môi trường nên khi nhìn trên bầu trời đêm đầy những ngôi sao xinh đẹp lung lẫy làm cho Kính Hình không nỡ dời ánh mắt.

Trong tay áo nàng lấy ra một quả quýt, quýt này hôm nay là từ Keikain gia mang về. Tuy kimono này rườm rà khiến cho nàng khó có thể hành động nhưng tay áo rất lớn, có thể mang được rất nhiều đồ ăn nha. Nàng thích nhất điểm này ở kimono.

Sáng hôm sau

Nàng bị mất ngủ. Là vì tối hôm qua nhìn thấy người dân ở trước cửa phủ đệ có quỳ gối đến tìm nàng xin chữa bệnh nhưng lại bị thị vệ đánh đuổi. Nàng vì muốn trợ giúp bọn họ nên đã thức trắng suốt đêm, chính vì linh hồn nàng dung hợp với ‘YouHime’ nên trong thâm tâm cũng không đành lòng nhìn bọn họ như vậy.

Hôm nay đáng lẽ nàng sẽ cùng Hidemoto đi ra ngoài tham quan thành trấn. Nhưng lý trí nói nàng không cần đi vì hiện tại nàng đang là mục tiêu của yêu quái. Hơn nữa nếu ‘YouHime’ cứ như vậy nghênh ngang xuất hiện tại thành trấn, nhất định sẽ thật phiền toái.

Kính Hinh không thể nghi ngờ chính là một người lạnh lùng. Bởi vì khi suy xét cùng phân tích nàng đều luôn bỏ qua mặt tình cảm cùng lý trí của mình.

Nhưng nếu cứ tiếp tục nghĩ biện pháp, nàng nhất định sẽ mất ngủ dài dài. Năng lực chữa trị muốn dùng như thế nào, Kính Hinh cũng không có nghĩ tới.

Hiện tại ý nghĩ dùng năng lực để cứu trợ dân chúng của ‘YouHime’, nàng không phản đối. Bởi vì nàng hiện tại chính là YouHime, YouHime cũng chính là nàng, linh hồn của hai người đã hoàn toàn dung hợp.

Ngày mai nàng nên đi với Hidemoto một chút đi, muốn nhìn xem Thành Trấn Lí là nơi như thế nào. Thành Trấn Lí có lẽ sẽ có rất nhiều đồ ăn vặt mà nàng chưa từng được ăn, có thể nàng sẽ đi mua một ít đồ ăn vặt sau đó đi đến một nơi nào đó trị liệu người dân bị thương.

Nhắc tới đồ ăn. Nàng rất muốn ăn khoai tây chiên nha, socola có mùi vị như thế nào nàng cũng đã quên, nếu quả quýt trong tay có thể biến thành kẹo que vị quýt thì thật tốt. A, còn nữa những đồ ăn mà ba ba làm như lẩu hải sản, cánh gà, sườn kho tàu.....

“Thật xinh đẹp làm sao.”

Trong phòng đột nhiên truyền ra một giọng nam ái muội, làm cho đầu óc của Kính Hinh đang suy nghĩ phải giật mình. Trong tay cầm sẵn dao thần giấu trong kimônô.

“Khuôn mặt trầm tư, phát phảng phất muộn. Quả là tuyệt đẹp trong một đêm trăng sáng.”

“Bị bắt đến thế giới không có khoa học. Trừ bỏ thời gian ăn và ngủ, ta đều luôn thật buồn a!”

Hơi giật mình, Kính Hinh rút dao thần giấu ở sau lưng. Ánh nến mờ ảo bao trùm khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử. Khóe môi hần gợn lên, tươi cười mang theo ái muội không rõ tà khí. Ánh mắt lộ ra một cổ kiêu ngạo không kềm chế được.

“Ai? Tú.....”

Vốn cũng muốn hỏi có phải hay không Hidemoto phái người tới. Nhưng là giây tiếp theo cái tên nam nhân kia trong tầm mắt nàng đã biến mất, thân thể nàng từ phía sau bị hần nhẹ nhàng ôm lấy.

Hần một tay nắm trụ cánh tay nàng, hạn chế mọi hành động của nàng, một tay nhẹ nhàng xoa cằm nàng. Đầu nàng tựa vào khuôn ngực lõa của hần. Hần cúi đầu tới gần gương mặt nàng, lộ ra nụ cười tà mị, thanh âm mang theo một cổ yêu nghiệt: “Đúng như lời đồn thổi, vẻ đẹp của nàng quả là không ai sánh bằng.”

“.....”

Kính Hinh ngây người, nàng chưa bao giờ tiếp xúc với một người nam nhân gần tới như thế. Mà khuôn mặt nàng tràn ngập hơi thở của hần làm cho đầu óc Kính Hinh dừng lại trong nháy mắt. Hô hấp nóng rực của hần phát phảng qua gương mặt nàng, nàng nghe thấy hần dùng thanh âm trầm thấp mê người mà nói: “Ta muốn có nàng.”

“Nguyên lai là một kẻ lưu manh a!”

Kính Hinh lạnh lùng cười, ánh trăng đem khuôn mặt tuyệt sắc của nàng phủ trên một tầng thanh linh quang mang. Thừa dịp hần ngây người, nàng cầm trong tay dao thần hướng tới hần mà chém. Hần dễ dàng tránh được, tươi cười tà khí nói.

“Tưởng đâu là một vị công chúa nhu nhược, này thật đúng là.....”

“Nhu nhược? Không cần người tùy tiện xem nhẹ nữ nhân.” Kính Hinh nhanh chóng đem dao thần đổi sang tay khác, hướng Nura Rihyon chém tới. Lưỡi dao sắc bén hạ cánh ở trên cánh tay hần.

Xem cánh tay chính mình bị thương, hần tươi cười yêu dã thành thoi nói: “Quả nhiên thật không thể xem nhẹ bề ngoài nhu nhược của công chúa điện hạ đâu.” Giây tiếp theo miệng vết thương trên cánh tay vỡ ra, chú phù màu đen cùng máu theo miệng vết thương bật ra, Nura Rihyon ngây ngẩn cả người.

“Này uy, kia là đao thần sao?”

“.....”

Kính Hình cũng ngậy ngẩn cả người. Máu nhiễm đỏ cả vạt áo kimônô của nàng. Nàng là lần đầu tiên dùng bả đao này, tay hấn bị chú phù màu đen làm cho máu ngày càng thoát ra. Mặc kệ hấn tìm đến nàng là cái mục đích gì, nàng cũng không muốn trong phòng ngủ chính mình có một khối thi thể.

“Người là một Ayakashi đi.....”

dưới ánh mắt kinh ngạc của hấn, Kính Hình hướng Rihyon nói. Trong tay áo lấy ra vài chú phù, sau đó toàn bộ đều dán trên người hấn.

“Để ta đem người giao cho Koremitsu xử lý.”

Nói xong, tay nàng nắm đao để ở cổ hấn. Tay kia thì dung khăn hướng hấn bịt miệng vết thương trên cánh tay.

Chú phù trên người hấn kỳ thật hoàn toàn không có hiệu quả, nhưng Rihyon vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia. Thật giống như bị chú phù giữ lại, hấn muốn nhìn xem công chúa điện hạ này đến cùng là muốn làm gì?

Nàng phòng bị dùng đao để ở hấn cổ. Bộ dáng cảnh giác kia làm cho Rihyon cảm thấy thật đáng yêu. Hấn nhìn không được lộ ra mỉm cười.

“Vì phòng ngừa người đổ máu quá nhiều, ta giúp người chữa trị vết thương. Đừng có mà giở trò, bằng không có khả năng ta sẽ động thủ ở trên cổ người.”

Rihyon cười nhẹ, không nói gì. Làm vậy cũng vô ích, phương pháp cầm máu thông thường không thể trị liệu vết thương do ‘đao thần’ làm ra. Miệng vết thương đau đớn đột nhiên biến mất, Rihyon cúi đầu nhìn cánh tay bị thương của mình. Trong lòng bàn tay nàng tỏa ra ánh sáng ấm áp đem miệng vết thương chậm rãi khép lại.

“Nên lưu lại vết sẹo cho người nhớ, không cần nữa đem tùy tiện tiện chạy đến khuê phòng nữ tử đùa giỡn giở trò lưu manh.”

Rihyon vốn là đang kinh ngạc về năng lực thần kỳ của nàng. Nghe được lời nói tiếp theo của nàng, khóe miệng hấn hơi co giật một chút.

Nhìn đến miệng vết thương trên cánh tay hấn khép lại. Nàng lập tức cùng hấn duy trì khoảng cách. Nhưng là vẫn như cũ dùng đao để ở trên cổ hấn, dung nhan tuyệt sắc khuynh thành kia tràn ngập phòng bị.

Biểu cảm nàng cao ngạo mà lạnh lùng nhìn chăm chú vào hấn. Cặp mắt kia chớp động tỏa ra hào quang làm hấn tim đập nhanh, hấn nghe thấy nàng nhỏ giọng nói: “Hidemoto cấp chú phù quả nhiên là hiệu quả, hấn thật sự vẫn không nhúc nhích đâu.”

Hidemoto? Cái tên quen thuộc này làm cho mắt Rihyon vòng vo đảo mấy vòng, chú phù đó là do Keikain Hidemoto cho nàng sao? Loại xưng hô thân mật này làm cho hấn cảm thấy không vui. Bởi vì hấn hình như đối với vị công chúa điện hạ này ‘nhất kiến chung tình’.

“YouHime-Sama, ngài không có việc gì đi.”

Cửa truyền đến âm thanh của Keikan Koremitsu, Kính Hình nghiêng đầu cười với Nura Rihyon nói.

“Đề ta đem người giao cho Koremitsu.....”

“Nurarihyon.”

Kính Hình cho rằng Rihyon không thể động đây thì đột nhiên hấn đứng dậy tới gần gương mặt nàng. Dùng ngón tay lấy một lọn tóc của nàng nhẹ nhàng đặt ở trên môi.

“Đó là tên mọi người gọi ta. Ta sẽ còn lại đến, công chúa của ta.”

Kính Hình hơi trừng lớn mắt. Cái tên nam nhân mới tự xưng là Nurarihyon kia mới đây đã không thấy, chỉ còn lại âm thanh lo lắng của Keikan Koremitsu ở hướng cửa.

“Ta không sao.”

Kính Hình mở miệng nói với Keikan Koremitsu.

Nàng xoay người nhặt vỏ đao trên đất lên, nhìn chú phù bị phân tán. Cái tên Ayakashi kia thể nhưng còn nói với nàng là sẽ gặp lại?

Hắn thoát nhìn không giống như là tới lấy tim của nàng. Thời điểm nàng dùng năng lực chữa trị, ánh mắt của hắn vô cùng ngạc nhiên, tựa hồ cũng không phải vì năng lực của nàng mà đến. Sẽ không đơn thuần là lưu manh đến đùa giỡn đi?

4. Chương 4: Tự Do

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Kính Hình nhìn thị nữ đem bữa sáng mang đi, nhin không được liền thở dài. Ngày hôm qua, vào cái thời điểm “chết tiệt” kia nàng không tài nào ngủ được, không bao lâu sau thì đã bị thị nữ đánh thức để dậy ăn sáng.

Hôm nay, Gisha tới đón nàng đi Keikain gia còn chưa có đến, Kính Hình cũng đã đem ‘Shikigami’ chuẩn bị tốt. Vì hôm nay chuẩn bị cùng Hidemoto cùng đi ra ngoài nên nàng chỉ khoác lên mình một bộ kimônô đơn giản màu xanh nhạt.

Mặc dù bộ kimônô này cùng với bộ kimônô thường ngày nàng hay mặc cũng không khác là bao nhiêu. Nhưng đối với ‘YouHime’ mà nói, đây chính là bộ đơn giản nhất rồi.

“Cái kia là ‘Shikikami’ của Keikain gia đi.”

Giọng nam yêu mị vang lên làm cho Kính Hình sửng sốt. Nàng xoay người nhìn đến cái kẻ đêm qua tự xưng là ‘Nurarihyon’ kia. Hắn chính là đang dựa ở cạnh cửa “tựa tiểu phi tiểu” [1] xem ‘thể thân thức thân.’

[1] Tựa tiểu phi tiểu: khuôn mặt tựa hồ cười như không cười

“Người thật sự lại tới nữa, nhưng vẫn còn là ban ngày.....”

Kính Hình chớp chớp mắt. Trong tay áo nắm giữ đao thần, lưỡi đao hơi phát ra ánh sáng lạnh.

“Ngày hôm qua một chút giáo huấn của ta đều không đủ sao?”

“Đương nhiên là đủ nha. Nàng xem, hiện tại ta không phải cùng nàng duy trì khoảng cách sao.” Tròng mắt màu vàng của Rihyon tránh qua một tia mị nhân quang mang.

“Ta đã biết, nàng là một công chúa điện hạ không dễ trêu chọc.”

Kính Hình vẫn như cũ không có thả lỏng cảnh giác, lên tiếng chất vấn: “Sau đó thì sao, người đến tìm ta đến cùng là có chuyện gì?”

Rihyon nhàn nhả ngồi xuống, lấy tay chống cằm, tươi cười ái muội không rõ nói: “Công chúa điện hạ, nên nói như thế nào nhỉ, ta là vì cái gì đến tìm nàng?”

“Ta đoán người tới là để bị ăn đập.”

Kính Hình nghiêng đầu cười, thừa dịp Rihyon thất thần, nàng huy đao hướng bờ vai của hắn: “Hi vọng là ta đoán không sai, nếu đúng là như vậy thì ta có thể thỏa mãn người.....”

“Công chúa điện hạ đối với ta cười như vậy, ta hoàn toàn chống cự không nổi đâu.”

Rihyon ngoéo khóe môi, tránh né đao Kính Hình đâm đến. Thân thủ chế trụ cánh tay của nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, ở bên tai nàng thấp giọng nói.

“Bởi vì ta hoàn toàn đã bị nàng mê hoặc.”

“.....”

Mắt Kính Hình đảo mấy vòng, tựa sát vào thân thể Rihyon cắn một phát vào vai hắn. Nhưng hắn lại nhân cơ hội thuận thể nhanh chóng ôm nàng vào lòng, ngón tay hắn xuyên qua từng kẽ tóc của nàng.

“Vốn là muốn cùng công chúa điện hạ bảo trì khoảng cách, nhưng hiện tại nàng lại nhào bổ vào trong lòng ta đâu.”

Mắt Kính Hình không biểu cảm nhìn về phía hắn, đôi mắt yêu mị đó có thể làm cho trái tim nhỏ bé của mọi nữ nhân động tâm vì hắn, Kính Hình dời ánh mắt.

“Ta đã dùng hết sức để cắn ngươi. Chẳng lẽ cắn bản là do da ngươi quá dày nên không hề cảm thấy đau?”

“Rất đau nha, nhưng so với việc không được nhìn thấy nàng, cơn đau ấy không là gì cả.”

Hắn gơ khoe môi lên, dùng ngón tay vuốt vuốt tóc nàng, giọng nói từ tính mang theo yêu mị đến tận xương.

“Tiểu Hình, ngươi cắn thật sự đau. Có thể giúp ta trị liệu một chút đi?”

Âm thanh yêu mị cùng đôi mắt dụ hoặc kia làm cho trái tim bé nhỏ của Kính Hình nhin không được run rẩy, tên này thật sự là yêu nghiệt mà. Ở gần hắn như vậy thật sự là rất nguy hiểm nhưng mà vừa rồi hắn mới gọi nàng là... Kính Hình trừng lớn mắt hỏi: “Ngươi vừa rồi làm sao mà biết tên của ta.....”

Bộ dáng kinh ngạc của nàng tựa hồ lấy lòng hắn, hắn cười nhẹ trả lời: “Ngày hôm qua ta vừa mới ghé thăm Keikain gia.”

“Ghé thăm Keikain gia?!”

Kính Hình ngây dại, Keikain gia là một gia tộc chuyên diệt trừ yêu quái. Hắn lại là yêu quái, theo hiểu biết của nàng bọn họ hẳn là kẻ thù đi. Hắn thế nào lại có thể sử dụng giọng điệu vân đạm phong khinh [2] như vậy nói vừa mới ghé thăm Keikain gia.

[2] Vân đạm phong kinh: nhẹ nhàng bình thản

“Thật kinh ngạc sao?”

Rihyon bẻ ngang Kính Hình, liếc mắt nhìn ở trong đình viện một cái yêu xe tới đón nàng đi Keikain gia, thấp giọng nói: “Công chúa điện hạ, ta không muốn nàng rời khỏi ta, cũng không muốn cho nàng đi đến chỗ của Hidemoto, cho nên hôm nay chúng ta cùng nhau ra ngoài đi?”

Tuy rằng hỏi nàng nhưng hắn tựa hồ hoàn toàn không cho nàng trả lời, trực tiếp ôm nàng lướt qua yêu xe, nhảy ra khỏi Thành chủ Phủ đệ.

Hắn ôm nàng đi ngang trước mặt bọn thị vệ nhưng dường như bọn họ không có nhìn thấy nàng và hắn, bọn họ tiếp tục đứng ở trước cửa phòng nàng nói chuyện. Nàng thậm chí còn nhìn đến Keikan Dono vừa mới tiến vào thành. Nàng la lên gọi tên hắn, hắn lại dường như không có nghe thấy cứ tiếp tục nhìn không chớp mắt đi vào phủ đệ.

“Đây là cửa chính mà?”

Kính Hình bất khả tư nghị [3] trừng lớn mắt, khoe môi Rihyon gọi lên, tươi cười nói lời yêu dị không nên có.

[3] Bất khả tư nghị: nghĩa là “không thể nào suy nghĩ, bàn luận ra được”, vượt ngoài lí luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt giác ngộ mới biết. Cách gọi ngắn là “bất tư nghị”.

“Ta là từ cửa chính đi vào, đương nhiên muốn theo cửa chính rời đi.”

“Ngươi như vậy mà cũng có thể đùa giỡn.”

Khoe miệng Kính Hình lộ ra một tia nhàn nhạt ý cười, nghiêng đầu nói: “Bất quá Keikain gia ngươi đều có thể xông vào, Thành chủ Phủ đệ đối với ngươi mà nói càng không có vấn đề gì.”

“Vừa mới nàng mới cười, có phải hay không cảm thấy ta rất tuần tú?”

Hắn nhẹ nhàng giờ khoe miệng lên. Dem nàng đặt ở trên đất, Kính Hình phát hiện bọn họ đã đứng ở trên đường thành trấn nhưng là người đi đường lui tới cùng với thị vệ giống nhau, dường như không cảm giác được bọn họ tồn tại.

“Thật là lợi hại, hoàn toàn cũng không bị phát hiện, lại là ban ngày nữa.” Âm thanh Kính Hình tuy nhỏ, nhưng đối với Nura mà nói hẳn đều có thể nghe đến. Hắn tươi cười sùng nịnh xoa tóc nàng.

“Yêu quái vào ban ngày hành động thật ngạc nhiên sao? Nếu công chúa điện hạ đột nhiên xuất hiện tại trên đường mới càng làm người ta ngạc nhiên đi.....”

“.....”

Kính Hình nhú mày, cũng chính vì điều này mà nàng mới do dự không muốn đến thành trấn. Hôm nay vốn muốn cùng Hidemoto thương lượng một chút, nhưng thật không ngờ lại bị cái tên này trực tiếp đưa đi.

“Thật sự lo lắng ?”

Rihyon nhin không được ngoéo một cái khoe môi. Thân thủ tựa hồ lại muốn sờ đầu Kính Hình một chút, nhưng còn chưa có đụng tới nàng đã bị Kính Hình né tránh, Rihyon một mặt thất vọng thu tay, tươi cười yêu dâ: “Yên tâm đi, cứ giao cho ‘Nurarihyon’ này. Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào phát hiện ra chúng ta .”

“Nurarihyon.....”

Kính Hình hơi nghiêng đầu nhìn về phía khuôn mặt tuần mỹ của hắn. Hắn cảm giác được nàng đang nhìn hắn, quay đầu mỉm cười với nàng.

“Đúng vậy, đó là tên của một Ayakashi tự do. Nàng muốn tự do sao?”

“Nếu ta nói là ta ‘Muốn tự do’...”

Đôi mắt đen thuần của Kính Hình nhìn thẳng vào đôi mắt màu vàng ấy. Đôi mắt trong suốt mà tinh thuần của nàng dường như đọc ý nghĩ của hắn, giờ khoe miệng lên lộ ra một tia quyến rũ.

“Kế tiếp người sẽ nói ‘Ta chính là tự do, nàng chỉ cần ở lại bên người ta thì tốt rồi.’ đúng không?”

Rihyon sợ run một chút. Lập tức cười phá lên, thân thủ hoàn toàn nắm giữ eo nàng, ghé vào bên tai dùng âm thanh ái muội nói: “Hơi có một chút chút lệch lạc, ta chính là sẽ nói: ‘Ta chính là tự do, nàng có thể hoàn toàn chiếm giữ ta.’”

“.....”

Kính Hình trừng lớn mắt, trái tim nhin không được ngày càng đập nhanh. Nàng lập tức cùng hắn duy trì khoảng cách, nam nhân này thật là Ayakashi tượng trưng cho tự do chứ không phải là yêu quái chuyên đi dụ hoặc nữ nhân sao?

“Nàng hẳn là lần đầu tiên đến thành trấn. Tiểu Hình, nơi này ban đêm càng náo nhiệt nga.”

Rihyon coi như không có việc gì dắt Kính Hình đi, Kính Hình dùng sức tránh nhưng không thoát được, hắn nói: “Tiểu Hình? Ta có thể xưng hô như vậy với nàng không?”

“Không được? À, mà tên của người là gì?”

Hắn cười nhẹ nói: “Ta rất thích tên nàng, nhất là từ ‘Hình’ [4]. Bởi vì lần đầu tiên khi nhìn thấy nàng tâm ta cũng đã.....”

[4] Hình: có nghĩa là mùi thơm tỏa ra (Di Di: ý anh ấy là đã bị mùi thơm của tỷ ấy “dụ dỗ” mất rồi ^^)

Kính Hình không thể nhin được nữa dùng đao kề vào cổ của Rihyon, sắc mặt âm trầm nói: “Im miệng, người có thể thôi ngay việc nói những lời buồn nôn mà sắc mặt không thay đổi không?”

“Những lời mà ta nói đều lời thật lòng a, Tiểu Hình!”

Tên của nàng bị hắn niệm thành ý vị thâm trường [5], làm cho Kính Hình nhin không được lạnh lùng hướng hăng mà đánh.

[5] Ý vị thâm trường: ý nghĩa sâu xa.

“Người đây là đang trêu đùa ta sao? Nurarihyon.”

“Nghe nàng nói như vậy ta cảm thấy thật thương tâm, những lời đó đều là thật lòng.” Rihyon một mặt thất vọng thở dài, xem sắc mặt nàng vẫn như cũ âm trầm, hần nhẹ nhàng cười.

“ ‘Nurarihyon’ tên mà mọi người gọi ta. Tiểu Hinh, ta tên là Nura Rihyon, ta hi vọng nàng có thể gọi tên ta.”

“Nura Rihyon? Rihyon?”

Kính Hinh trong mắt nổi lên tia mỉm cười, khuôn mặt luôn trầm xuống nháy mắt lộ ra vẻ đẹp mắt, nàng cười nói: “Tên của người thật thú vị.”

“Thú vị sao?”

Nhìn nàng tươi cười, hần cũng nhịn không được nở nụ cười, ánh mắt yêu mị nổi lên nhàn nhạt ánh sáng nhu hòa. Thấp giọng nói: “Tên của ta có thể khiến cho nàng cười, thật sự là tốt quá.”

“.....”

Kính Hinh hơi dời tầm mắt, đến bây giờ nàng cũng không hề biết đến cùng hần tìm nàng là có mục đích gì. Nhưng mà nàng cảm giác được tên Ayakashi này đối nàng cũng không hề có ác ý.

Một Ayakashi có thể ở lại tự nhiên trong Keikain gia. Nếu hần thật sự muốn lấy tim nàng thì nàng cũng không có khả năng sống sót đến bây giờ. Hần đã đối với nàng không có ác ý, vậy thì nàng cũng không cần đối với hần ôm ấp địch ý. Nhưng vẫn nên đề cao cảnh giác, nghĩ đến đây Kính Hinh nghiêng đầu đối Rihyon nói.

“Ta có thể gọi người là ‘Nura’ không?”

Nura? Cách xưng hô thật lạnh nhạt nha, rõ ràng khi xưng hô với Keikain Hidemoto nàng đều thân mật gọi ‘Hidemoto’.

“Àn, có thể a, Tiểu Hinh trước hết tạm thời xưng hô như vậy đi.” Rihyon dung âm thanh mê hoặc lòng người mang theo nhợt nhạt ôn nhu.

Rihyon trong lòng tính toán, loại xưng hô linh tinh này chờ về sau đổi lại là được, trước hết cho nàng làm quen với cái họ ‘Nura’ này, bởi vì họ của hần sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện trong tên của nàng.

“Nura. Nếu ta đứng ở bên cạnh người chữa thương cho người dân thì cũng sẽ không bị phát hiện sao?”

“Nàng muốn dùng năng lực của mình chữa trị cho người dân sao?”

Rihyon ôn nhu sờ đầu nàng: “Đương nhiên là không có vấn đề gì, chỉ cần đứng ở bên cạnh ta, nàng có thể được tự do tự tại hơn nữa sẽ không chịu bất kì thương tích nào.”

“Lại nữa, sắc mặt không thay đổi nói toàn là những lời buồn nôn, đó là kỹ năng của người sao?”

Kính Hinh nhịn không được thở dài, mở miệng nói: “Cái năng lực chữa trị kia nếu sử dụng tới thì sẽ làm hao phí thể lực của ta. Nhưng ta sẽ không vì vậy mà đứng đó nhìn bọn họ bị thương. Nên ta muốn vì bọn họ mà chữa trị. Ta chính là muốn dùng năng lực này cứu sống bọn họ vừa vặn lại có thể gặp được rất nhiều người.”

Rihyon sửng sốt, hần đột nhiên nhớ tới đêm hôm qua đi tới Keikain gia gặp Hidemoto. Khi hần nhắc tới ‘YouHime’, Hidemoto liền nói với hần thân thể nàng là YouHime nhưng linh hồn thì không phải, đó là linh hồn của một nữ hài gọi là Kính Hinh. Nàng ấy không phải là người của thế giới này. Linh hồn của nàng cùng thế giới này không hợp nhau, loại này không hợp nhau mang theo một sắc thái độc đáo.

“Kính Hinh, nàng muốn tự do sao?”

Tuy rằng vấn đề này hần vừa mới hỏi nàng nhưng giọng điệu lần này rõ ràng trịnh trọng [6] hơn, không hề ngả ngớn [7]. Nàng trầm tư một chút, mở miệng hỏi: “Người nói tự do, là chỉ tự do xuất nhập Thành chủ Phủ đệ sao?”

[6] Trịnh trọng: biểu thị thái độ hết sức coi trọng điều mình đang nói.

[7] Ngả ngớn: Không nghiêm trang, không đứng đắn

“Là một cuộc sống tự do theo mong muốn của chính bản thân.”

Nghe được lời nói Rihyon, Kính Hình nhẹ nhàng cười: “Ta hiện tại thoát nhìn không hề có tự do sao? Mỗi ngày đều có thể được đi đến Hidemoto gia ăn cơm, như vậy đã là tốt lắm rồi. Hơn nữa cho dù có tự do, thế giới này cũng không có nơi mà ta muốn đi nhất.”

‘Hơn nữa cho dù có tự do, thế giới này cũng không có nơi mà ta muốn đi nhất.’

Nghe được lời nói của nàng, Rihyon liền ảm đạm, giữ chặt Kính Hình lại. Nàng không suy nghĩ là nên đi nơi nào, là vì nàng đối với thế giới này không có gì hứng thú, thậm chí cũng không muốn đi tìm hiểu.

Nàng chính là một con người tự do. Vì vậy thế giới này không có gì có thể trói buộc nàng. Nếu có thể rời đi, nàng tuyệt đối không hề do dự.

Lần đầu khi hấn gặp nàng, ấn tượng đầu tiên chính là kinh ngạc.

Ngạc nhiên vì dung nhan tuyệt sắc khuynh thành kia.

Lần thứ hai chính là mê luyến.

Mê luyến khi nàng lấy đao kề vào cổ hấn, ánh mắt kia khi ấy lạnh lùng mà ngạo mạn,

Lần thứ ba chính là yêu.

Yêu thương linh hồn độc nhất vô nhị của nàng

“Nura, người siết tay ta rất đau a, ta nói gì đó đắc tội với người sao?” Kính Hình giọng điệu nhàn nhạt, liếc nhìn đến tay của mình bị hấn siết chặt.

“Thật có lỗi, mới vừa rồi ta thất thần.”

Hấn đem tay nàng đặt ở bên môi nhẹ nhàng mà thổi, Kính Hình muốn rút tay lại, nhưng là hấn túm gắt gao. Nàng hơi nhũn mày một chút.

“Có thể buông tay ta ra không?”

“Không buông.” Rihyon tươi cười tà mị, không chút do dự trả lời.

“.....”

Kính Hình không nói gì nhìn hấn một cái, hấn đột nhiên gắt gao ôm nàng trong lòng, dung nhan tuấn mỹ yêu mị có vẻ dịu thường nhu hòa, thấp giọng nói: “Ta đến là để bắt nàng đi.....”

“Hả?”

Kính Hình không hiểu hấn là đang nói cái gì, muốn đẩy hấn ra nhưng thân thể lại bị hấn gắt gao ôm lấy. Sau đó, hấn dùng âm thanh làm người ta say mê nói: “Sau đó là giữ chặt nàng ở lại bên cạnh ta...”

“..... Nura, người thật sự là một Ayakashi kỳ quái.” Kính Hình nhẹ nhàng thở dài. Kỳ quái đến nỗi nàng hoàn toàn không thể lý giải.

5. Chương 5: Kẹo Kompeito [1]

Edit+Beta: Lã Thiên Di

[1] Kompeito: Nếu ai mất loại kẹo như thế nào thì hãy click vào chương 3 để xem lại chú thích nha^^

“Chúng ta đây là đang đi đâu? Cơm trưa còn chưa có ăn, ta đói bụng rồi!” Kính Hình chắc lưỡi, sờ bụng chính mình đã bắt đầu phát ra âm thanh.

“Điểm tâm ta cũng chưa ăn no.”

“Sắp đến rồi.”

Rihyon sủng nịch dùng ngón tay điểm một chút trên trán của Kính Hình.

“Đợi khi đến nơi, ta sẽ thưởng cho nàng.”

“Thưởng cho?”

Kính Hình lưỡi biếng ngồi ở trên bậc thềm nhìn Rihyon.

“Ta không đi, ta đối với phong cảnh này không có hứng thú. Hơn nữa ta thật sự không có thể lực, bụng ta trống trơn a. Vẫn là do khi này vừa mới sử dụng năng lực xong.”

Nói đến sử dụng năng lực, Kính Hình nhin không được ngẩng đầu nhìn Rihyon liếc mắt một cái. Mới vừa rồi ở Thành Trấn Lí nàng cứu một lão nhân bị đau ốm cùng một đứa trẻ bị mắc bệnh nan y. Khi nàng chữa trị, bọn họ thật sự không nhìn thấy nàng. Năng lực che giấu của hắc chưởng khác gì với thuật ẩn thân của ninja. Những người được nàng chữa trị đều cho rằng đây là do thần linh ban phước.

“Điểm tâm ăn không no sao? Thành chủ đại nhân ngược đãi nàng à?” Rihyon cười hỏi.

“Người cũng biết ta không phải chân chính là YouHime, lượng cơm mà ‘YouHime’ ăn vô cùng ít không hề giống với ta.”

Kính Hình vuốt dạ dày bản thân nói: “Trừ bỏ bình thường một ngày ba bữa, ta còn phải ăn thật nhiều đồ ăn vặt mới đủ no. Nhưng là vì không thể để ‘YouHime’ đột nhiên biến thành kỳ quái, ta phải tuân thủ cuộc sống của nàng.”

“Cho nên vì vậy nàng mới mỗi ngày chạy tới chỗ của Hidemoto để ăn cơm sao?”

Rihyon cười bất đắc dĩ cười, mở lòng bàn tay nàng ra. Không biết từ nơi nào cái túi nhỏ màu da cam hiện ra trong lòng bàn tay nàng. Hắc thấp giọng nói: “Cho nàng.”

Kính Hình cầm lấy cái túi nhỏ quơ quơ, nghi hoặc hỏi: “Đây là cái gì?”

“Ở gần nơi này có một cửa hàng bán kẹo, nơi đó rất được chào đón.” Mắt hắc yêu mị ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng.

“Kẹo?”

Hai mắt Kính Hình sáng ngời, mở cái túi nhỏ trong tay ra, bên trong quả nhiên là những viên kẹo đầy đủ sắc màu rực rỡ. Nàng lấy ra một viên để vào trong miệng.

“Oa, hảo ngọt. Người muốn hay không ném thử một viên?”

Nàng nắm một viên kẹo màu vàng đưa đến bên miệng hắc. Nhẹ nhàng cười: “Người xem, nó cùng với màu mắt người gần giống như nhau.....”

Môi hắc chậm rãi tới gần ngón tay đang giữ viên kẹo, đem kẹo trong tay nàng đưa vào miệng, môi mỏng nhẹ nhàng mà hôn lên đầu ngón tay nàng. Kính Hình nhanh chóng thu tay, nhìn đến hắc dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm cánh môi, tươi cười yêu mị nói: “Đa tạ khoản đãi.”

Kính Hình vội vàng dời ánh mắt. Mặc kệ nói như thế nào, bộ dáng yêu nghiệt kia của hắc thật sự rất dụ người, nàng phải nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác: “..... Ta hắc là phải cảm ơn người mới đúng, kỳ thật ngày hôm qua ta vừa mới nói với Hidemoto là ta muốn ăn kẹo.”

“.....”

Hắc không nói gì, không khí nhảy mắt trầm mặc xuống. Kính Hình nghi hoặc ngẩng đầu nhìn thấy trông mắt màu vàng của hắc mang theo ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

Hắn cứ như vậy mà nhìn chăm chăm nàng. Kính Hinh không được tự nhiên liền ho khan một chút, vỗ cánh tay hắn: “Nura?”

“Quan hệ của Tiểu Hinh cùng Hidemoto thật tốt đâu!”

Rihyon cười nói, Kính Hinh hơi nhướn mày, trả lời nói: “Phải không? Nhưng ta cảm thấy quan hệ của các người mới thật sự rất tốt, về việc ta không phải là YouHime hắn đều nói cho người.”

“Bởi vì ‘công chúa điện hạ’ này xử lý vô cùng kỳ lạ.”

Con người hắn nổi lên tia mỉm cười.

“Tại thời điểm đem dao hướng về phía ta chém, trong mắt không có khiếp đảm cùng do dự. Con người lạnh lùng mà lý trí, hoàn toàn không giống như một công chúa bị nhốt tại khuê phòng.”

“Phải không? Nhưng trừ người cùng Hidemoto ra, còn không có người nào phát hiện YouHime đã thay đổi người.” Kính Hinh cười cười, trong tay nắm một chút kẹo kompeito nói.

“Tuy rằng ta xuyên không đều là do đệ đệ của Hidemoto làm hại, nhưng Hidemoto thật sự giúp đỡ ta rất nhiều. Hắn là người bằng hữu đầu tiên ở trong thế giới này mà ta quen biết.”

“Bằng hữu sao?”

Hắn nhẹ nhàng khơi mào một luồng tóc nàng, Kính Hinh nghiêng đầu nói: “Kỳ thật ta rất thích Keikain gia.....”

“Thích Keikain gia.....?”

Hắn kinh ngạc xem nàng. Nàng gật đầu cười, mở miệng nói: “Keikain gia có rất nhiều đồ ăn ngon, sushi cũng ngon lắm, điểm tâm cũng vậy. Hidemoto mỗi lần như vậy đều sẽ chuẩn bị cho ta rất nhiều đồ ăn vặt.”

Rihyon nhìn chăm chú vào ánh mắt càng ngày càng tỏa sáng của Kính Hinh. Ngón tay hắn không tự giác phất qua bên má nàng, mềm nhẹ mà tràn ngập triu mến, tươi cười yêu dã: “Thì ra là thế, Hidemoto thật sự là giáo hoạt [2] đâu.....”

[2] Giáo hoạt: hay dối trá, lừa lọc người khác một cách khó lường. Đồng nghĩa: gian xảo, xảo quyệt.

“Có ý tứ gì?”

(Di Di: Thật ư, Tiểu Hinh thật sự không biết gì ư? Ai nhìn vào cũng biết là tỷ bị anh Hidemoto lừa tỷ bằng đồ ăn để ghé thăm Keikain gia nhiều hơn đó. =__=)

Kính Hinh rút thân thể lại, nàng quả thật đã không đem hắn làm địch nhân [3] rồi, nhưng là không quen hắn làm động tác vô cùng thân thiết như vậy.

[3] Địch nhân: kẻ thù.

“Không có gì, nàng hiện tại đã đói bụng đi.”

Hắn bế Kính Hinh ngồi ngang ở bậc thềm, giọng điệu tràn ngập dụ hoặc: “Chúng ta đi Thành Trấn Lí mua đồ ăn đi.”

“Thật vậy chăng?”

Kính Hinh đói bụng đến nỗi hai mắt gần sụp xuống. Nuốt nước miếng, nhìn phía bậc thềm tận cùng: “Chúng ta không lên đi sao?”

“Phong cảnh trên này, lần sau sẽ dẫn nàng đi tham quan.”

Rihyon cười: “Hiện tại trước tiên phải bồi công chúa điện hạ ăn trước đã.”

Tại Keikain gia

Nữ oa nhi thức thần liếc mắt về cái hộp đang để trên bàn, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân, ngài không đi tìm nàng sao?”

“Ân.....?” Hidemoto trong tay đùa nghịch bài không chút để ý lên tiếng.

Nam oa nhi thức thần cũng nhin không được mở miệng nói: “Nàng hiện tại hẳn là ở cùng Ayakashi ngày hôm qua xong tới đây.”

Hidemoto mị một chút ánh mắt, cười khanh khách nói: “Hắn à, dám ở trong nhà của âm dương sư ăn chực cũng chỉ có mình hắn.”

“Chủ nhân, ngày hôm qua vì sao lại nói cho hắn biết trong thân thể YouHime đã thay đổi linh hồn.”

“Bởi vì người hắn gặp vốn không phải là YouHime, bởi vì sai lầm của Dodan nên đã triệu hồi Kính Hình đến thế giới này.”

Hidemoto buông bài trong tay, đi đến bên cạnh bàn cầm lấy hộp chứa kẹo kompeito, thấp giọng nói: “Giấu điếm không có ý nghĩa gì.....”

Căn bản là giấu không được. Một công chúa nhiều năm bị nhốt tại khuê phòng, căn bản không thể có khả năng không hề do dự cầm dao trong tay hướng tới người khác mà chém. Rihyon nói nàng đã vì hắn trị thương, nhưng là trước khi nàng trị thương đều dán trên người hắn đầy chú phù trừ yêu.

Phù này có lẽ đối với đại yêu quái như Nurarihyon thì không có tác dụng. Nhưng nếu là yêu quái thông thường bị dán nhiều như vậy sớm đã bị đốt thành tro.

Kính Hình có ý thức mãnh liệt tự bảo hộ chính mình. Nếu là người ở trong tình huống đó thì sẽ hoảng sợ vô cùng, còn nàng thì lại bình tĩnh phân tích tình huống lúc đó nên làm gì.

“Cái người kia đúng là một vị công chúa không có lương tâm.”

Nữ oa nhi thức thần giọng điệu lộ ra một tia oán trách: “Ngày hôm qua khi rời khỏi, nàng nói muốn ăn kẹo thì ngài liền trực tiếp xuất môn vì nàng đi đến cửa hàng mua kẹo kompeito. Chưa tính là nàng còn chưa nói cảm ơn, thế nhưng đã đi một ngày rồi đều không có trở lại.”

Kính Hình mỗi lần đi đến Keikain gia. Vừa vào cửa liền bắt đầu ăn, ăn xong liền rời đi, trước khi đi còn không quên mang điếm tâm trở về. Còn đặt cái tên Tiểu Mễ, Tiểu Lạp cho hai thức thần, vì thế nhóm thức thần cũng không chút khách khí xưng hô nàng là ‘công chúa đầu heo’.

“.....”

Hidemoto liếc mắt nhìn về phía chỗ Kính Hình hay ngồi. ‘Hidemoto người luôn cứ lười biếng như vậy thì thật dễ dàng sinh bệnh đầu. Nhưng là so với việc phải mang giày đi ra ngoài, chân trần vẫn thoải mái hơn nhiều.’ Người thiếu nữ kia dường như đang ở chỗ này cười với hắn, giọng điệu mang theo một tia chế nhạo cùng quan tâm.

Hidemoto sững sờ, chớp chớp mắt. Thân ảnh của nàng đã sớm tiêu thất, đây là lời nàng nói với hắn mấy ngày hôm trước. Hắn chỉ nhớ rõ sau đó tại đây nàng còn bỏ giày ra học bộ dáng của hắn đi bộ xung quanh trong phòng.

Ngày hôm qua Rihyon nói cho hắn biết. Hắn đối với “YouHime” Nhất kiến chung tình, Hidemoto cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Bỏ mĩ mạo của YouHime qua một bên không nói. Cử chỉ cùng hành động của Kính Hình càng làm cho dung nhan tuyệt sắc kia thêm một phần ngạo khí lạnh thấu xương.

Hidemoto xác định Rihyon nhất định sẽ thất bại bởi vì Kính Hình căn bản không nghĩ sẽ ở lại chỗ này. Tuy rằng hắn nói không có phương pháp trở về, nhưng nàng lại vẫn như cũ không muốn đối mặt với thế giới này. Nàng từng nói với hắn: ‘Thế giới này không hề khoa học, trái với thế giới nguyên bản đầy logic của ta.’

Nàng khát vọng trở lại thế giới nguyên bản, trở lại nơi đã từng sống, trở về chân chính là nàng. Cùng người khác yêu nhau tại thế giới này, nàng đại khái sẽ không nghĩ đến.....

“Chủ nhân.....?” Thức thần kêu gọi làm cho Hidemoto hơi hoàn hồn, phát hiện thấy Keikan Koremitsu một mặt nghiêm túc đang nhìn hắn.

“Như thế nào, Koremitsu ca ca?”

Keikain Hidemoto cười tủm tỉm nhìn về phía ca ca hắn, có nên hay không phái thức thần đem cái hộp kẹo to tướng này cho Kính Hình.

“YouHime-sama nhờ ta đem cái bao này cho người, còn có thư tín.” Koremitsu cầm bao quà nhỏ trong tay quảng cho Hidemoto, sau đó đem thư đưa cho hắn, nói lời thăm thía: “Hidemoto, sự tình của người cùng YouHime-sama..... Nếu để cho thành chủ đại nhân biết.....”

“Ca ca, người nghĩ nhiều rồi. Lễ vật này đại khái là nàng hậu tạ lần trước ta đã trừ tà giúp nàng đi.” Hidemoto mặt không đổi sắc tiếp nhận thư.

Koremitsu khẽ nhú mày, trừ tà ư? Sự việc kia đã qua lâu rồi kia mà, hắn bắt đầu dĩ lắc đầu nói: “Gần đây trên người YouHime-sama luôn có thể ở cảm nhận được yêu khí mỏng manh, có phải hay không kết giới xảy ra vấn đề gì?”

“..... Cảm giác kết giới xảy ra vấn đề liên tăng mạnh kết giới đi.” Hidemoto không chút để ý nói. Dù sao cho dù có tăng mạnh kết giới đi chẳng nữa đối với Nurarihyon mà nói không hề có hiệu quả với hắn.

“Ân, quả thật ta muốn tăng mạnh kết giới, thủ vệ cũng nên gia tăng.” Koremitsu tự nói. Sau đó lập tức nhìn thoáng qua thư ở trong tay Hidemoto, liền thở dài sau đó ly khai phòng.

Keikain Hidemoto mở phong thư ra, Kính Hình vì chưa bao giờ dùng qua bút lông để viết chữ, cho nên chữ viết của nàng vô cùng xiêu xiêu vẹo vẹo, Hidemoto nhìn một hồi lâu mới biết trên thư viết cái gì: ‘Ta mới quen biết được với một Ayakashi có thuật ẩn thân. Cái tên Ayakashi kia người hắn là cũng biết hắn, hắn gọi là Nura Rihyon. Hai chữ Rihyon này không hiểu sao làm cho ta muốn cười. Hôm nay hắn mang ta đi Thành Trấn, tình hình cụ thể như thế nào ngày mai ta sẽ nói cho người. Bút lông ta thật sự không thể dùng tốt được. Đúng rồi, trong bao là lễ vật của ta tặng người. Tuy rằng nói như vậy, nhưng người bỏ tiền ra là Nura, bởi vì trong túi ta không có tiền.’

Hidemoto nhìn không được nhẹ nhàng cười. Mở bao quà ra, bên trong có rất nhiều thủy tinh châu xinh đẹp, còn có túi kẹo kompeito. Hidemoto lấy tay vuốt ve thủy tinh châu một chút, cầm sợi dây trên túi kẹo quơ quơ lại.

“Thật sự là giảo hoạt đầu, Nura-chan.....”

Hidemoto đem túi kẹo đặt ở kế bên hộp kẹo mà hắn đã mua cho Kính Hình. Quay đầu nhìn về phía cửa sổ, Rihyon chính là lười nhác dựa ở bên cửa sổ háp trong tay yên can, tươi cười tà mị xem thư trong tay Hidemoto.

“Hộp kẹo kompeito kia người là muốn đưa cho Tiểu Hình sao?” Rihyon hơi ghé mắt, ngũ quan tuần mỹ ở dưới ánh đèn mờ nói nên lời yêu mị.

“Ngày hôm qua ta nhìn thấy hộp kẹo kompeito này, cảm thấy nữ hài tử hắn là sẽ rất thích ngọt. Cho nên mua một phần đưa cho nàng, giành trước người một bước. Thật có lỗi đầu, Hidemoto.”

“Không có gì, chỉ là kẹo mà thôi. Nàng có thể thưởng thức là tốt rồi.”

“Từ ngữ giảo hoạt này càng thích hợp với Hidemoto đầu.”

Rihyon cong lên khóe miệng, đảo ánh mắt qua thủy tinh châu ở trong bao: “Nàng lựa chọn thủy tinh châu thật nghiêm cẩn, ta cho rằng nàng vô cùng thích, nguyên lai là muốn tặng cho người. Hơn nữa, Hidemoto đều không có nói với ta là nếu nhắc tới đồ ăn, nàng sẽ như vậy lộ ra nụ cười mê người, bộ dáng khi ăn đó thật đáng yêu.”

“..... Đáng yêu?”

Hidemoto kinh ngạc chớp chớp mắt, hắn thế nào lại dùng cách nói lang thôn hổ yết [4] đến này để hình dung, bất quá Hidemoto lại dùng bộ dáng khả ái nói: “Ta cảm thấy cách nói này hơi sến súa một chút. Nura-chan, người thật sự là triệt để mê thượng A Hình rồi.”

[4] Lang thôn hổ yết: có nghĩa là cách ăn nói như hạm

Rihyon hơi gờ khóe miệng lên một chút. Nhả ra một miệng khói sương, mị nhân cười nói: “Ân, ta đã thật sự mê muội nàng ấy rồi.”

Hidemoto cười nhẹ, nói sang chuyện khác nói: “Nura-chan, hôm nay lại tới nhà ta để ăn chực?”

“Không.”

Tầm mắt Rihyon hơi lưu chuyển. Phía sau xuất ra một cái bầu rượu, câu môi nói: “Ta tới tìm người đối ẩm [5]”

[5] Đối ẩm: uống rượu ngâm thơ.

“Đối ẩm sao?”

Hidemoto neho lại liếc mắt một cái, tiếng nói trầm thấp mang theo tia cảm động mỉa mai: “Khó có được thời gian Nura-chan đến tìm riêng ta, đương nhiên là phải phụng bồi đến cùng.”

6. Chương 6: Cánh Hoa Anh Đào

Edit+Beta: Lã Thiên Di

“Keikain Hidemoto!!”

Nghe được có người gọi tên mình, Hidemoto hơi mở to mắt. Say rượu làm cho đầu của hắn trở nên đau đớn. Nhìn kỹ thì phát hiện Kính Hình ngồi xổm bên người hắn.

“Oa, một thân đầy mùi rượu. Người đến cùng là đã uống bao nhiêu?”

“Đã gần trưa rồi sao?” Hidemoto khẽ vuốt tóc, khơi mào mắt xéch mang theo một cỗ yêu mị động lòng người. Kính Hình vỗ vỗ gương mặt hắn.

“Đứng lên đi rửa mặt chải đầu một chút. Nếu cứ tiếp tục ngủ đầu của người sẽ càng thêm đau.”

Trên má cảm giác được hơi ấm từ tay nàng làm cho Hidemoto có chút hoảng hốt, hắn nhìn về phía Kính Hình nghe thấy nàng nói: “Bộ dáng rời giường của Hidemoto giống như tiểu hài tử ngây thơ nha.”

Âm thanh đùa giỡn của nàng làm cho hắn triệt để tỉnh táo lại. Hắn lười biếng ngáp một cái. Âm thanh từ tính còn mang theo một chút buồn ngủ, như có như không nói nên lời gợi cảm: “Sáng sớm không thể tùy tiện xông vào phòng của nam tử...”

“Nơi này là phòng khách nha, không phải phòng của người a.”

Nghe được lời của Kính Hình, Hidemoto lập tức nhìn xung quanh. Quả nhiên ngày hôm qua hắn trực tiếp ngủ ở phòng khách. Kính Hình đứng dậy, thuận tay vỗ bả vai Hidemoto một chút, mỉm cười nói: “Ta đi đến thư phòng chờ người. Người nhanh chóng sửa soạn một chút đi, đã đến giờ ăn cơm trưa rồi.”

“.....”

Hidemoto nhìn bóng dáng Kính Hình rời khỏi phòng khách. Nhẹ nhàng neho mắt lại, lười biếng ngáp một cái.

Rửa mặt xong, Hidemoto thay quần áo hướng đến thư phòng nhưng không phát hiện bóng dáng Kính Hình. Mở miệng hỏi: “Tiểu mỹ, A Hình đi về rồi sao?”

“Nghe nói anh đào nở, nàng liền bụng điểm tâm chạy tới trong đình viện ngắm hoa rồi.”

Nữ oa nhi không rõ không oán trả lời: “Nàng sợ chủ nhân sửa soạn quá lâu nên liền tự mình đem cơm trưa ra ăn trước, thật sự là một người không có lương tâm.”

“Cơm trưa trước hết không cần. Ta hiện tại không đói bụng.”

Say rượu làm cho khẩu vị của hắn một chút đều không có. Hắn ghé mắt nhìn về phía đình viện: “Ta đi đình viện xem nàng.”

“Chủ nhân.....”

Nghe được thức thần kêu, Hidemoto nghiêng đầu nhìn về phía nàng hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

“Nàng dặn ta nói cho chủ nhân. Nếu như tại thời điểm có đi tìm nàng thì nhớ mang cho nàng một hộp điểm tâm.” Nói xong, nữ oa nhi thức thần đem ra một hộp điểm tâm to lớn đưa cho Hidemoto, miệng oán trách Kính Hình dám sai Hidemoto đem đồ ăn cho nàng.

“Ta đã biết.” Hidemoto nhin không được nhẹ nhàng cười, tiếp nhận hộp điểm tâm, lại một lần nữa hướng đình viện đi đến.

“Rất nguy hiểm a, người mau xuống dưới. Nếu ngã xuống thì biết làm sao bây giờ.” Hidemoto vừa đi ra toà viện chợt nghe đến âm thanh khẩn trương của thức thần nhà mình.

“Người không thể như vậy được. Nữ hài tử làm sao có thể như vậy tùy tiện nhắc vấy kimônô lên.”

“Tiểu Lạp, người thế nào lại lải nhải như vậy. Nhánh cây thật thô, hơn nữa cũng không cao, đừng lo lắng,”

Hắn nghe được âm thanh Kính Hình nhàn nhã không chút để ý nói: “Không cuốn lấy vạt áo kimono lên, ta cũng không thể trèo lên được a.”

Kính Hình đang ở ngồi ở trên cành cây anh thụ, vạt áo kimônô cuốn lên đến đầu gối, hai chân nhẹ nhàng đong đưa. Kimônô màu hồng phấn trên người nàng lẳng lặng nở rộ cùng anh đào, bóng dáng của nàng của nàng cùng anh đào hài hòa đến yên tĩnh mà ôn uẩn.

“Hidemoto, người đã đến rồi.”

Nàng đột nhiên quay đầu cười với hắn, mỹ được ly kỳ, hắn lập tức bừng tỉnh, ngay sau đó hội cùng anh đào này cùng nhau điều linh [1].

[1] Điều linh: tàn tạ , héo rụng , chỉ cảnh khốn đốn sắp mất.

“Người tại sao lại ngăn người? Xem cái gì mà đến nỗi ngăn người?” Nàng nghiêng đầu cười, nụ cười và ánh mắt trong suốt mà linh động cùng với hoa anh đào kia làm cho mọi thứ càng thêm loá mắt.

Hidemoto có chút không được tự nhiên quay đầu. Vừa rồi hắn quả thật bị nụ cười của nàng làm cho hoảng thần, nhưng là hắn cũng đều không nói ra. Cảm giác thật kỳ quái, rõ ràng bọn họ đã quen biết nhau lâu như vậy.....

“Người thẹn thùng cái gì?”

Nghe được lời nói của Kính Hình, Hidemoto nhin không được nắm chặt hộp điểm tâm nói bừa: “Ta vừa rồi mới nhìn đến thời điểm hoa anh đào này bay trong gió, nó thật sự đẹp vô cùng.”

Đương nhiên không có khả năng vì hoa anh đào mà ngăn người. Hằng năm hắn đều có thể nhìn đến cây anh đào này. Thời điểm hoa anh đào bay trong gió, hắn không biết gặp qua bao nhiêu lần. Hắn kinh diễm là vì nụ cười, dáng vẻ của nàng khi ấy, đương nhiên hắn sẽ không nói ra. Hắn đã cho nàng một lời giải thích hợp lý nên hắn liền thuận lý thành chương [2] mà nhận.

[2] Thuận lý thành chương: nghĩa là ‘Thuận theo lý thuyết’ (lời nói mang tính [gần như] đương nhiên) mà suôn sẻ. Đại ý: Đây là một điều đương nhiên.

Biết Hidemoto kinh diễm không phải vì hoa anh đào, trừ bỏ bản thân hắn ra. Còn có một ‘Người’ đang ẩn nấp ở một bên nhìn chằm chằm vào Kính Hình, người đó không ngoài ai khác chính là nam chính của chúng ta – Nura Rihyon. Hắn ý vị thâm trường [3] nhìn thoáng qua Hidemoto, mắt vàng thâm thúy nổi lên ẩn ẩn quang mang, không biết đang suy nghĩ cái gì.

[3] Ý vị thâm trường: hững thú, thú vị.

“Không thể cuốn lấy vạt áo lên như vậy.” Hidemoto cầm trong tay hộp điểm tâm đưa lên cho Kính Hình, thuận tay vì nàng cuốn lấy vạt áo xuống.

“Oa, ta vừa mới ăn cơm xong người liền nhanh như vậy đưa đồ ăn tới cho ta.”

Kính Hình giơ ngón tay cái lên, một mặt vui vẻ nói: “Làm tốt lắm, Hidemoto!”

“.....”

Hidemoto nhìn thoáng qua guốc gỗ của nàng đặt dưới tàng cây, còn hộp điểm tâm vừa mới bị ăn sạch kia đã bị Tiểu Lạp cầm đi.

“Đúng rồi. Hidemoto, người có từng thưởng thức qua mùi vị của anh đào chưa?”

Kính Hinh lấy hộp điểm tâm mở ra xem một chút, tùy tiện hái xuống một mảnh anh đào. Hơi cúi người đưa đến bên miệng hắn: “Vừa rồi ta mới ném thử, người cũng đến ném thử đi!”

“.....”

Đồng tử Hidemoto hơi co lại, mái tóc dài của nàng bị gió thổi đung vào thái dương hắn, đầu ngón tay đang giữ cánh hoa cùng nhau nhẹ nhàng đụng chạm bờ môi hắn. Gió thổi nhẹ nhàng, đập vào mặt hắn là một cỗ thanh lãnh [4] hương khí. (Di Di nghi ngờ cái thanh lãnh hương khí là của ‘anh ấy’ à nha. Anh ấy ‘chắc là’ đang ghen thì phải !? ^^) Nàng chính là là hương vị anh đào, nàng tươi cười như thể thuần túy mà sáng lạn, mang theo tính trẻ con nghịch ngợm.

[4] Thanh lãnh: trong trẻo nhưng lạnh lùng

Giờ phút này trái tim đổi tốc độ không chỉ có mình Hidemoto, còn có bóng dáng đang ẩn nấp của Rihyon. Hắn là đang nhìn đến bóng dáng người thiếu nữ kia đang ngồi ở trên anh thụ bị phần ngọn anh đào che lấp không thể nhìn rõ được, miệng nàng cười so anh đào càng thêm xinh đẹp hư ảo. Ngón tay mảnh khảnh đang nắm cánh hoa, nhẹ nhàng mà đụng chạm vào cánh môi thân hình nam tử cao to đứng ở anh dưới tàng cây.

Thiếu nữ ngồi ở trên cây anh cười khuynh thành. Dưới tàng cây anh đào có nam tử đơn bạc mà tuấn mỹ giống như thần linh, cánh hoa hồng nhạt bay đầy trời làm cho bóng dáng của hai người tựa như ảo mộng. Hai người nhìn thật xứng đôi vừa lứa, giống như người yêu sắp sửa cầm tay nhau cả đời, tốt đẹp đến nỗi làm cho người ta không đành lòng khuấy rầy.....

Hidemoto hơi mở miệng muốn ăn cánh hoa anh đào trong tay nàng nhưng tay nàng đột nhiên thu trở về. Chính xác mà nói là bị túm trở về, Kính Hinh cả kinh. Quay đầu nhìn đến dung nhan tuấn mỹ yêu mị kia của Rihyon. Hắn đem tay nàng đang nắm cánh hoa để lên môi hắn, môi mỏng nhẹ nhàng mà ma sát qua đầu ngón tay nàng, ăn luôn cánh hoa bị nàng hái xuống.

“Thật chất.....”

Rihyon nhin không được táp miệng một chút. Nhìn đến biểu cảm của hắn, Kính Hinh cúi đầu nở nụ cười. Nghiêng đầu nói: “Biểu cảm thật thú vị, vốn là muốn cho Hidemoto lộ ra cái biểu cảm như vậy. Thật không ngờ Nura, người lại “dâng hiến” chính mình đưa đến cửa.”

Rihyon vươn cánh tay đem Kính Hinh ôm lấy, mâu quang nhẹ nhàng lưu chuyển, dạng câu phách lòng người tà mị. Dùng âm thanh từ tính trần ngập dụ hoặc nói: “May là ta xuất hiện kịp thời, Hidemoto. Bằng không người đã bị nàng lừa rồi.”

“.....”

Hidemoto trầm mặc không nói, nhìn đến nam tử tuấn mỹ đang ở trên cây kia, ánh mắt cuồng vọng kiệt ngạo mang theo không một chút do dự nào che lấp tình cảm dành cho người thiếu nữ. Nụ cười kia mang theo một tia khiêu khích. Đường như cảnh cáo người thiếu nữ kia là của hắn, không cho phép người khác dám mơ tưởng đến.

Ánh mắt Hidemoto cong lên che khuất cảm xúc trong mắt, vui cười nói: “Là đâu, ít nhiều Nura-chan, ta là đang tự mình mắc mưu ấy mà.”

“Mắc mưu?”

Kính Hinh phiết một chút miệng.

“Tuy rằng ta quả thật là muốn lừa người, nhưng ta thật sự muốn cho người nếm thử hương vị anh đào a.”

“... Cái kia... A Hinh lại một lần nữa dứt cho ta đi.”

Hidemoto cười tủm tỉm hé miệng nói: “Sau đó ta cũng lộ ra cái biểu cảm thú vị cho người xem.”

“Thật hay giả?”

Biết nàng là đang lừa hấn, hấn còn muốn ăn? Kính Hình dùng ánh mắt tràn ngập hoài nghi đánh giá Hidemoto một chút. Bộ dáng cười tủm tỉm của hấn khi nói ra lời kia làm cho nàng thật sự không nhận ra thật hay giả.

Khi Kính Hình vừa muốn đi hái cánh hoa anh đào. Rihyon nhảy xuống từ cây anh đào, trong tay nắm đầy cánh hoa trực tiếp nhét vào miệng Hidemoto.

“Một mảnh hương vị có chút rất phai nhạt, nếu có nhiều như vậy Hidemoto tài năng mới có thể hảo hảo nếm được hương vị đậm đà của hoa.”

Rihyon tươi cười yêu dã hỏi: “Thế nào Hidemoto, cánh hoa anh đào ăn ngon không?”

Tươi cười của Hidemoto còn chưa biến mất. Thừa dịp Rihyon không có phản ứng tùy tay nắm một đồng cánh hoa đi lại bên Rihyon, cũng làm hành động trực tiếp nhét vào trong miệng hấn. Phun cánh hoa anh đào từ trong miệng mình ra, tươi cười tao nhã nói: “Một mảnh hương vị rất phai nhạt ư? Nura-chan xem ra ngại hương vị vừa rồi không đủ, hiện tại ăn nhiều như vậy đã đủ rồi chứ?”

Rihyon thần sắc chưa biến, phun hoa ở trong miệng mình ra. Lại tiếp tục nắm thêm một đồng cánh hoa, tựa tiểu phi tiểu [5] nói: “Ta đã thưởng thức qua, Hidemoto hấn nên là hảo thưởng thức nhiều một chút mới đúng chứ.”

[5] Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười

“Phốc. Ha ha, quan hệ của các người nguyên lai tốt như vậy a!”

Kính Hình thần nhiên cười. Rõ ràng một người là âm dương sư, một người là đại yêu quái, nhưng quan hệ của bọn họ so với tưởng tượng của nàng thì lại tốt vô cùng.

“Trừ A Hình ra, hấn là người duy nhất dám ở Keikain gia ăn chực a. Chuẩn xác mà nói thì phải là Ayakashi mới đúng.” Hidemoto cười trả lời.

“Hôm nay ta vốn nghĩ muốn cùng với Hidemoto nói về sự tình của Nura.”

Hai chân Kính Hình đứng đưa, mỉm cười nói: “Ngày hôm qua, Nura mang ta đi trong thành chơi rất vui vẻ. Hấn rất lợi hại a, mọi người ở đây không hề nhìn thấy sự tồn tại của chúng ta.”

“Đúng vậy, rất lợi hại. Muốn vụng trộm giấu kín rình coi người khác đều sẽ không bị phát hiện đâu.” Âm thanh Hidemoto từ tính mà khêu gợi mang theo vài phần chế nhạo, vừa như thật như giả.

“Rình coi.....?”

Kính Hình nao nao. Khóe miệng tươi cười của Rihyon lập tức cứng đờ, sau đó thần sắc lập tức tự nhiên nói: “Xem ra Hidemoto nếu như có năng lực như vậy thì lại muốn dùng nó ở phương diện rình coi. Nay, như vậy thật sự không tốt đâu.”

“Làm sao có thể, ta chính là thuận miệng nói ra thôi.”

Hidemoto che miệng cười, giọng điệu mang theo vài phần ý vị thâm trường nói: “Dù sao người có năng lực này lại chính là người.....”

“.....”

Rihyon tươi cười yêu dã vòng vo chuyển mắt vài vòng. Không sai, hấn chính là có loại năng lực ẩn nấp này. Ngày đêm đều có thể nhìn đến nhìn lén bóng dáng của nàng, bất luận sẽ không bị kẻ nào phát hiện.

“Đúng rồi, điểm tâm còn chưa có ăn.”

Kính Hình dùng ngón trở gõ trên hộp điểm tâm, nghiêng đầu cười: “Tuy rằng ta không nghĩ là sẽ chia sẻ cho hai người các người... nhưng chúng ta cùng nhau ăn đi, còn có thể cùng nhau thưởng anh đào xinh đẹp như vậy.”

Hidemoto nhẹ nhàng cười: “Khó có được ngày A Hình sẽ hào phóng như vậy.....”

“Nói sai rồi, ta rõ ràng luôn luôn hào phóng.”

Nói xong, Kính Hinh nâng hộp điểm tâm đứng dậy từ anh thụ nhảy xuống.

“Nguy hiểm [Cẩn thận]!”

Rihyon cùng Hidemoto cùng mở miệng, đồng thời vươn cánh tay chuẩn bị “tiếp đón” Kính Hinh, nhưng Kính Hinh đã tự mình đứng vững vàng lại trên mặt đất.

Kính Hinh ổn định thân thể xong. Có chút kinh ngạc xem hai người duỗi cánh tay ra, mỉm cười nói: “Hai người các người đều là người tốt nha! A, không phải, là người tốt hòa hảo yêu quái a!”

Hidemoto: “.....”

Rihyon: “.....”

Hai người không hẹn nhau mà cùng nhìn thoáng qua cánh tay của đối phương, sau đó dường như không có việc gì thu tay lại, Hidemoto lạnh lạnh con người đen cùng Rihyon yêu mị mắt vàng tầm mắt đung chạm một chút. Sau đó hai người đều như có đăm chiêu dời ánh mắt.

Hidemoto chậm rãi mở miệng đối Kính Hinh nói: “Đương nhiên, người là bằng hữu của ta, ta tất nhiên là sẽ quan tâm đến người.”

“.....”

Rihyon ngoéo một cái khóe môi không nói gì.

Cảm giác được không khí trầm mặc xuống dưới, Kính Hinh chớp chớp mắt, mở hộp điểm tâm ra nói: “Kia cùng nhau đến ăn điểm tâm đi. Tuy rằng ta đã nói là sẽ chia sẻ nhưng hai người các người mỗi người duy nhất chỉ được ăn một khối.”

“..... Để ta gọi thức thần đưa thêm hai hộp đến đây đi.” Hidemoto cười nhẹ nói.

“Ân, vậy thì làm phiền người rồi, Hidemoto.” Rihyon mâu trung nổi lên ý cười.

“Dem ba hộp đi, ta còn muốn thêm một hộp nữa.” Hai mắt Kính Hinh sáng lên nói.

Hidemoto: “.....”

Rihyon: “.....”

7. Chương 7: Thế Giới Này...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Sau khi ăn cơm chiều ở nhà Keikain xong, Rihyon đem Kính Hinh về Thành chủ Phủ đệ. Sau đó ẩn nấp bóng dáng ở một bên nhìn chăm chú vào dung nhan đang ngủ của nàng. Hồi lâu, Rihyon chuẩn bị rời đi thì nghe thấy âm thanh ngủ mê, tràn ngập bất an của nàng nói: “Chờ ta..... Chờ một chút.....”

Rihyon hơi giật mình. Hiện bóng dáng ngồi ở bên người nàng, nhẹ nhàng nắm giữ tay nàng.

“Có Ayakashi xông vào, nhanh chóng bảo hộ công chúa!”

Ngoài cửa phòng đột nhiên truyền đến âm thanh ầm ĩ. Lông mi Kính Hinh hơi chuyển động, tựa hồ lập tức sẽ tỉnh.

Thừa dịp nàng còn chưa có tỉnh lại, Rihyon nhẹ nhàng hôn một chút lên mu bàn tay nàng. Lại một lần ẩn nấp bóng dáng, âm thầm thủ hộ nàng.

“Thật ồn ào.”

Kính Hinh mơ mơ màng màng mở to mắt. Nghe được thị vệ kêu có Ayakashi xông vào. Nàng nhanh chóng cầm lấy đao thần để ở bên gối, thần sắc còn có chút hoảng hốt, dường như đang còn ngủ mê còn không có tỉnh lại.

“Keikain đại nhân, có yêu quái xông vào !” Kính Hinh nghe thấy một người thị vệ hoảng hốt hô to. Mái ngói của nóc nhà bị lật lên, một Ayakashi cổ dài bộ mặt vặn vẹo thẳng tắp hướng nàng vọt tới.

Koremitsu lập tức xông vào phòng Kính Hinh. Trong nháy mắt, Rihyon chuẩn bị hiện thân để bảo vệ Kính Hinh nhưng nàng đã rút đao thần ra, hướng tới yêu quái mà đâm xuống. Yêu quái kia không ngờ Kính Hinh có đao, không phòng bị gì nên đã bị đao đâm trúng đầu.

Kính Hinh nghe được âm thanh lưỡi dao đâm vào da thịt, còn có tiếng hô thống khổ của yêu quái kia, đầu yêu quái kia lập tức phun tung toé ra một vũng máu lớn xen lẫn chút phù. Máu tích tụ ở trên má trắng nõn của Kính Hinh, đem một thân áo phàn bạch trên người nàng nhiễm hồng.

“Ikigimo [1]..... Nếu có thể ăn thì sẽ có được thiên hạ.....” yêu quái kia run rẩy ngã vào bên chân nàng, máu tươi dần lan tràn ra khắp phòng. Mặt Kính Hinh không chút biểu cảm đứng ở vũng máu, rút đao cắm ở trên đầu yêu quái ra.

[1] Ikigimo: Ikigimo là trái tim lấy ra từ cơ thể một người đang sống. Kẻ cướp tim ăn để tăng cường sức mạnh. Lòng tin vào Ikigimo... Đó là một câu chuyện từ xa xưa ở Trung Quốc. Yêu quái đã tìm thấy Ikigimo từ một thầy tu đạo Phật Sanzou. Những yêu quái đó tin rằng sức mạnh của cuộc sống tu hành – hay những đứa trẻ, nữ tu và những nàng công chúa cao quý – sẽ làm chúng mạnh lên, thế nên đã sẵn lòng thử đó...

“Người đã nghe về tòa lâu đài của YouHime chưa?”

Nghe nói cô ta có sức mạnh có thể chữa được bất kì bệnh tật nào, ngay cả đó là bệnh nan y.

...Và vẻ đẹp của cô ta thì nghiêng nước nghiêng thành.

Ta nghe nói nếu ăn quả tim của cô ta thì sẽ có được sức mạnh rất lớn.

Ikigimo... Ikigimo... Quả tim của người phụ nữ đó là cách hoàn hảo để có được quyền lực...”

“Ăn tim của ta thì sẽ có được thiên hạ?” Tay đang nắm đao của Kính Hinh run run. Nhưng là thần sắc lại vẫn như cũ không có biến hóa, bình tĩnh xem thi thể yêu quái. Đôi mắt thuần hắc thâm thúy làm cho người ta sợ hãi.

“Đây là lần đầu tiên ta nghe được một điều nực cười đến như vậy.....”

Hết thấy mọi thứ phát sinh quá nhanh, làm cho Koremitsu cùng Rihyon đều ngây ngẩn cả người. Ai cũng đều không có nghĩ tới người thiếu nữ nhu nhược, kiều mị kia lại rút đao ra giết chết yêu quái kia.

“YouHime-sama?” Koremitsu thật cẩn thận mở miệng gọi, Kính Hinh chậm rãi quay đầu, con người đến ánh mắt đều đen như mực lạnh lùng sâu thẳm nhìn về phía hắn.

“Ai nha, nữ nhi bảo bối của ta. Người không có việc gì.....” Sau khi thành chủ đại nhân biết tin liền lập tức chạy tới, nhìn cảnh tượng trước mắt hắn chỉ biết trợn mắt há hốc mồm đứng ở trước cửa phòng Kính Hinh.

Nữ nhi luôn nhu thuận nghe lời của hắn hiện tại trong tay nắm đao dính đầy huyết đứng trong vũng máu. Mặt không chút biểu cảm, trên má còn tích tụ vài giọt máu. Trên quần áo cũng tràn đầy máu tươi, còn cặp mắt lạnh lùng như băng kia đang nhìn về phía hắn.

Thành chủ đại nhân thần sắc khiếp đảm nhìn về phía Koremitsu, lớn tiếng chất vấn: “Này..... Đây là có chuyện gì?”

“Vạn phần thật có lỗi, thành chủ đại nhân. Có yêu quái xâm nhập vào phòng của YouHime-sama”.

Koremitsu thần sắc phức tạp nhìn Kính Hinh liếc mắt một cái: “Như ngài chứng kiến. Trước thời điểm ta đến nơi, YouHime-sama đã dùng đao trừ yêu ma đem Ayakashi chém giết.”

“YouHime chém giết .....?”

Thành chủ đại nhân không thể tin nhìn thoáng qua Kính Hinh, phần nộ rống to: “Keikain các hạ, ta thanh toán nhiều tiền như vậy cho người. Người làm sao có thể làm ra loại chuyện xâm nhập này nọ.....”

“Ta không có chuyện gì, phụ thân.”

Âm thanh Kính Hinh cực kì bình tĩnh. Chỉ có chính nàng biết, hiện tại nàng đã sợ hãi đến mức thân thể cũng không chịu nghe nàng sai bảo: “Có thể đem thi thể yêu quái này xử lý một chút để ta có thể an tâm mà nghỉ ngơi không?”

“Nha! Bảo bối đáng thương của ta nhất định là vô cùng sợ hãi.”

Thành chủ chán ghét nhìn thoáng qua thi thể yêu quái, muốn đi qua ôm lấy Kính Hinh. Nhưng khi nhìn đến người nàng dính đầy máu, cuối cùng vẫn là lui ra phía sau một bước quay sang nói với thị nữ ở đằng sau: “Thất thần cái gì, nhanh chóng đi hầu hạ công chúa thay quần áo.”

“Không cần thiết.”

Nhìn đến thị vệ đem thi thể yêu quái còn có vết máu xử lý tốt, Kính Hinh nhàn nhạt liếc mắt nhìn về phía hai người thị nữ kia. Hai thị nữ vội vàng gục đầu xuống, thân thể hơi hơi run rẩy một chút.

“Một mình ta là tốt rồi. Các người đều đi ra ngoài đi.”

“.....”

Thành chủ kinh ngạc há hốc mồm, tựa hồ muốn nói điều gì. Người thiếu nữ trước mắt rõ ràng là nữ nhi vô cùng quen thuộc của hắn, nhưng hiện tại lại làm cho hắn có cảm giác xa lạ. Xem Kính Hinh cầm trong tay đao dính đầy máu, hắn nao núng lui ra phía sau vài bước. Mở miệng nói: “Ai nha, nữ nhi bảo bối của ta nhất định là rất sợ hãi. Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai phụ thân lại đến xem người.”

“Công chúa.....”

Koremitsu gọi, nhìn Kính Hinh cúi đầu không có phản ứng gì, hắn thở dài nói: “Người hãy nghỉ ngơi đi.”

Cửa phòng nhanh chóng bị Dono đóng lại. Đao trong tay Kính Hinh rút xuống, nàng dường như mất đi toàn bộ khí lực quỳ rạp xuống đất.

Trong phòng chỉ còn lưu lại mùi máu. Lời nói của yêu quái kia tại thời điểm đó cứ ở bên tai nàng không ngừng lặp đi lặp lại. Khuôn mặt yêu quái kia vận vẹo còn có bộ dáng đầm đìa máu đỏ cứ ở nàng trong đầu không ngừng lặp lại.

Vô luận cho dù Kính Hinh có bình tĩnh như thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ đơn giản là một nữ hài bình thường. Từ nhỏ đến lớn đều được cha mẹ thương yêu, cùng kết giao với nhiều bạn bè, cuộc sống lúc trước luôn tràn ngập hạnh phúc. Cảnh tượng vừa rồi chỉ là mới được nhìn thấy trên tivi mà thôi, hiện tại nàng không những được nhìn thấy cảnh tượng đó mà cảnh tượng đó là do chính tay nàng tạo ra.

Kỳ thật thời điểm nàng đem đao đâm vào đầu yêu quái, trong nháy mắt nàng cảm thấy ngây dại. Chính ý thức mãnh liệt tự bảo hộ chính mình khiến nàng lấy đao ra chém, mọi chuyện xảy ra sau đó nàng thừa nhận đều là do chính mình làm.

Kính Hinh chất phác [2] nhìn về phía cây đao. Nàng cần phải nhanh chóng làm quen với trường hợp này. Để có thể sống sót, nàng phải cảm vũ khí mà chém giết bởi vì tim của nàng là mục tiêu mà yêu quái đến tập kích. Vì vậy trường hợp huyết tinh vừa rồi nàng cần phải nhanh chóng tập làm quen mới được, không cần phải khiếp đảm.

[2] Chất phác: bộc lộ bản chất tốt đẹp một cách tự nhiên, không giả dối, màu mè con người hiền lành. Đồng nghĩa: chân thành

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng trong thân thể còn có một loại âm thanh khác đang rít gào. Vì sao lại là nàng, cho tới bây giờ nàng chưa từng khát vọng xuyên không, chưa từng chờ đợi cuộc sống của mình biến thành mạo hiểm như bây giờ, vì sao nàng nhất định phải nhận việc này, không thể.....

Vừa rồi nàng mới nằm mơ. Nàng mơ thấy ba ba cùng mẹ. Thật lâu trước kia khi ở nhà, ba ba tựa hồ luôn ở nhà nấu cơm, mẹ thì vì nàng mà mua thật nhiều đồ ăn vặt. Nhưng nàng không thể nhìn thấy diện mạo

của ba ba cùng mẹ; lời mà bọn họ nói với nàng, nàng cũng không thể nghe thấy rõ. Không thể tin được, nàng chính là đã quên mất diện mạo cùng âm thanh của họ.

Thân ảnh cha mẹ càng ngày càng xa. Tựa hồ trách cứ nàng, vì sao ngay cả diện mạo phụ mẫu của chính mình đều quên. Nàng muốn đuổi theo cha mẹ nhưng khoảng cách lại càng ngày càng xa.....

Rihyon nhìn Kính Hình bỏ đao trong tay xuống. Sau đó ngốc lăng quỳ trên mặt đất, tầm mắt nàng chậm rãi đảo qua đao rồi dừng lại ngắm ánh trăng bên ngoài cửa sổ.

Nàng hẳn là đang sợ hãi, trong mắt Rihyon nổi lên nhàn nhạt thương tiếc. Tuy rằng nàng luôn biểu hiện bộ dạng bình tĩnh. Nhưng hẳn luôn đứng ở phía sau nàng thấy hết mọi chuyện, tay đang cầm đao của nàng khi ấy đang run rẩy.

Hắn chậm rãi đi đến bên người nàng. Nàng lại vẫn như cũ ngơ ngác nhìn ánh trăng, hai tròng mắt trống rỗng tựa hồ muốn xuyên thấu qua ánh trăng nhìn đến thế giới bên kia. Ánh nến làm nổi bật gương mặt trong suốt của nàng, hình dáng nàng nổi lên mờ hồ mà nhu hòa quang mang. Nếu như hắn chỉ cần đụng nhẹ vào nàng, nàng sẽ lập tức sẽ biến mất.....

Nếu như việc không thể nhìn thấy nàng nữa mà xảy ra... Đột nhiên trong lòng Rihyon cảm nhận được rõ ràng một loại cảm xúc mang tên ‘sợ hãi’.

Kính Hình vươn tay về ánh trăng đang ở trên cao kia. Ánh trăng kia nhìn cứ như ở ngay trước mắt vậy, khoảng cách đó đến cùng có xa lắm không? Cho dù nàng có dùng phương thức khoa học để tính toán đi chăng nữa, cho dù có tính ra đi chăng nữa nhất định khoảng cách kia cũng sẽ không giúp nàng trở về bên cha mẹ.

‘Thật có lỗi, ta không có cách nào giúp người trở lại với thân thể nguyên bản của mình.’

Bên tai vang lên lời nói của Hidemoto đã từng nói với nàng. Nước mắt nháy mắt rơi xuống, bởi vì linh hồn nàng cùng YouHime đã dung hợp, nàng thậm chí còn mất đi rất nhiều trí nhớ. Thậm chí nàng đã quên mất diện mạo của cha mẹ. Nàng biết chứ, nàng biết rất rõ là không có cách nào trở về nhưng nàng vẫn như cũ ôm khát vọng trở về nhà.....

Tay Kính Hình chậm rãi hướng về ánh trăng mà bắt lấy nhưng tất cả đều trống trơn. Nàng cái gì cũng đều không bắt được, cho dù đụng chạm mãi cũng đều không đến, cứ tưởng nàng sẽ cứ làm động tác như thế này mãi nhưng trong nháy mắt tay nàng đã được nắm lại. Đó là bàn tay của một người, bàn tay cùng ngón tay thon dài của người đó vô cùng xinh đẹp nhưng cũng vô cùng ấm áp.

“Tiểu Hình.....”

Rihyon dùng âm thanh từ tính khàn khàn nhớ kỹ tên của nàng, làm nước mắt nàng nháy mắt lại rơi xuống. Hắn cảm giác được hô hấp chính mình tại một khắc kia chợt dừng lại, Rihyon đem tay nàng để vào trong lòng bàn tay hắn, để nàng không tự mình làm mãi động tác như muốn nắm một vật gì đó để cầu xin sự giúp đỡ.

Gương mặt Kính Hình mông lung đầy nước mắt nhìn đến Rihyon đang quỳ một gối ở trước mặt mình. Dung nhan tuấn mỹ của hắn yêu đã giống như vừa trải qua sự kiện nghiêng trời lệch đất, khuôn mặt hắn vô cùng tái nhợt.

“Nura.....?” Kính Hình dùng âm thanh run rẩy gọi tên hắn.

“Ta rõ ràng đang ở ngay bên cạnh nàng. Chỉ cần nàng gọi một chút là tốt rồi.”

Nếu tại một giây kia nàng không phải đem đao huy hướng yêu quái, mà là la lên cứu mạng. Như vậy là hẳn sẽ ra tay giải quyết cái tên yêu quái kia, trong mắt hắn thâm thúy nổi lên quang mang nhàn nhạt, đem Kính Hình ôm vào trong lòng mình: “Quá mức kiên cường rồi, công chúa của ta.”

“Ta..... Ta.....”

Âm thanh Kính Hình nghẹn ngào, nửa ngày không có nói ra cái gì. Nước mắt cứ như thể tích tụ ở trên áo hắn, nàng càng thêm gât gao ôm lấy Rihyon.

Kính Hinh nghe thấy âm thanh trầm thấp của Nura nói: “Ta đã nói rồi đi, nàng là bị ta bắt được.....” Hắn chế trụ ngón tay nàng, ánh mắt hắn nhìn nàng nổi lên một tia ánh sáng nhu hòa.

Bốn phía tĩnh lặng. Nàng nghe thấy rõ ràng âm thanh mê người của hắn mang một tia ôn nhu. Ôn nhu làm cho nàng suốt đời đều sẽ không quên, hắn nói: “Ta đã bắt được nàng, vô luận xảy ra chuyện gì nàng cũng đều không cần sợ hãi. Ta sẽ dùng cả đời này ở bên cạnh canh giữ cho nàng.”

Nước mắt đã ngừng, Kính Hinh khịt mũi nói: “..... Cảm ơn.”

Rihyon tươi cười yêu dã, dùng âm thanh ái muội không rõ ràng hỏi: “Chỉ có cảm ơn thôi sao?”

“Ân. Cảm ơn người, Nura. Vừa rồi mới bắt được tay của ta.....”

Đương nhiên phải bắt được. Đôi mắt Rihyon tránh qua u quang, hắn sẽ không để cho nàng rời đi. Vô luận nàng đến từ thế giới nào, đã đi đến thế giới này. Đã cùng hắn gặp nhau, hắn liền sẽ không để nàng tùy tâm sở dục [3] ly khai.

[3] Tùy tâm sở dục: không theo ý ai hết, cứ theo ý mình mà làm.

“Vậy thì nàng nên cảm tạ ta như thế nào đây?”

Kính Hinh kéo lấy y phục của hắn lau nước mắt: “Người nửa đêm vì sao xuất hiện ở trong phòng ta. Ta sẽ không truy xét.”

“Thật sự rất hà khắc rồi, Tiểu Hinh.”

Rihyon thất vọng thở dài: “Ta nghĩ ít nhất mặt nàng cũng nên có một chút tỏ vẻ cảm tạ ta chứ.”

Kính Hinh liếc mắt một chút, hừ nói: “Xem ra người rất muốn ta truy cứu một chút. Người nửa đêm vì sao lại xuất hiện ở trong phòng ta?!”

“Cho nên ta mới nói Tiểu Hinh rất hà khắc rồi. Loại chuyện này không cần phải so đo.....”

Kính Hinh nhướn miệng cười. Rihyon khẽ vuốt miệng nàng, thấp giọng nói: “Nụ cười rất đẹp. Tiểu Hinh, về sau ta luôn muốn nàng cười như vậy khi ở bên cạnh ta.....”

Trái tim nhất thời gia tăng tốc độ, Kính Hinh chớp chớp mắt. Nhịn không được cảm thán, diện mạo của Nura thật sự rất là yêu nghiệt. Cứ như vậy gần gũi ngắm nhìn hắn, phỏng chừng sẽ không có trái tim của người con gái nào cứ như thế mà đập bình thường được.

“Hidemoto? Vì sao người lại ở chỗ này?”

Dono trừng mắt xem Hidemoto ngồi ở trong xe thức thần, tựa hồ đang muốn rời đi.

“A! Dono ca ca, ta đang chuẩn bị trở về, muốn đi nhờ xe sao?” Hidemoto vui cười hỏi.

Gân xanh trên trán Dono giật giật: “Ta hỏi người vì sao lại ở chỗ này?”

“Ai biết được. Đại khái là cảm giác được nàng đang bị nguy hiểm nên đến xem.”

Hidemoto lười biếng nằm nghiêng thân thể, thấp giọng nói: “Nhưng không khí trong đó vô cùng tốt, ta cũng không có ý định quấy rầy. Cho nên liền ly khai.”

“Người đang tức giận cái gì vậy? Người là đang lo lắng YouHime – sama sao?” Dono hoàn toàn không hiểu Hidemoto đang nói cái gì hết.

“Ân, không khí bên trong vô cùng tốt a. Tốt đến mức làm ta cảm thấy có chút quái dị.”

Hidemoto cong ánh mắt lên, chỉ vào hướng ngực nói: “Nơi này có chút quái dị, cho nên hiện tại ta muốn hảo nghỉ ngơi một chút mới được.” Nói xong, hắn bỏ lại Dono đang đứng đó, cùng thức thần xe ly khai.

“Chờ.....”

Dono một mặt hắc tuyến xem ‘thức thần xe’ nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi, khóe miệng hơi run rẩy. Đến cùng là chuyện gì xảy ra, hắn hoàn toàn không rõ a.

Xem bóng dáng Rihyon biến mất trong bóng đêm, Kính Hình ngáp một cái. Chuẩn bị thay y phục dính máu để tiếp tục ngủ. Khi đi đến cạnh cửa, đột nhiên phát hiện một cái hộp bằng gỗ.

Nàng ngồi xổm xuống cầm lấy hộp lên, mở nắp hộp ra, bên trong có rất nhiều điểm tâm đủ loại kiểu dáng, còn có bao nhỏ đựng kẹo kompeito. Cảm giác ấm áp chậm rãi vây trụ trái tim Kính Hình. Mới vừa rồi Hidemoto đã tới đây, là do lo lắng cho nàng nên mới đến đi.

Rõ ràng đã đến. Vì sao Hidemoto không để nàng tiếp đón rồi hẵng đi. Hương vị ngọt ngào của kẹo kompeito ở trong miệng khuếch tán. Khóe miệng Kính Hình nhin không được nhẹ nhàng giờ lên.

Ba mẹ, nàng đã đi đến một cái thế giới thật sự kỳ quái vô cùng. Hơn nữa đối với nàng mà nói, thế giới này rất nguy hiểm, nàng thật sự rất muốn về nhà, trở lại bên ba mẹ, nhưng là nàng không thể trở về được.....

Thình không cần lo lắng cho nàng. Thế giới này tuy rằng rất kỳ quái, nhưng là tất cả mọi việc đều tốt cả. Mỗi ngày đều được ăn no, hơn nữa nàng đã không phải lẻ loi một mình nữa. Với lại thế giới kỳ quái này tựa hồ cũng không tệ như nàng tưởng tượng.

8. Chương 8: Ta... Đơn Giản Chỉ Là Một Nữ Hải Bình Thường

Edit+Beta: Lã Thiên Di

“A Hình, Đến giờ ăn cơm trưa rồi!” Hidemoto đi đến trong đình viện, nhìn Kính Hình đứng ở bên anh thụ ngắn người. Cười tủm tỉm nói.

“Bình thường lúc này người đã sớm ở trước bàn cơm chờ đâu. Thích anh đào đến vậy sao? Ngay cả cơm liền quên ?!”

“Hidemoto, có phải đêm qua người đã đến Thành chủ Phủ đệ không?” Kính Hình hơi nghiêng đầu, tiếp tục hỏi: “Vì sao không để ta tiếp đón liền đã ly khai?”

“Là đâu, vì sao nhỉ?”

Hidemoto hơi giờ khóe miệng lên, thấp giọng nói: “Đại khái là vì thời điểm ta đến nơi, tựa hồ không được thích hợp cho lắm.”

“Hidemoto hẳn là cũng thấy. Vào buổi tối ngày hôm qua, công chúa điện hạ kiên cường khóc đến nỗi chọc người trù mền.....”

Nghe thấy giọng nam lười nhác hơi trêu tức, Kính Hình hơi ngẩng đầu. Nhìn đến Rihyon ngồi ở trên cành cây anh thụ, cầm trong tay cái tẩu, khóe miệng mang theo một chút tà mị cười ngả ngớn.

“Khụ, ta rõ ràng cũng không muốn khóc nha.”

Kính Hình gục đầu xuống, hai má hiện ra một chút đỏ ửng mắt tự nhiên, nhỏ giọng nói thầm: “Ta cũng chỉ là nhớ nhà thôi.....”

“.....”

Không có lời đáp lại, Kính Hình ngẩng đầu phát hiện Hidemoto cùng Rihyon đều dùng ánh mắt chăm chú nhìn nàng. Nàng nhú mày hỏi: “Hai người các người đây là cái ánh mắt gì, lời nói của ta có vấn đề gì sao?”

“A Hình chưa bao giờ cùng ta đề cập qua vấn đề này đâu.”

Hidemoto nhẹ nhàng cười, hoảng ngón tay nói: “Ta cũng chỉ là biết A Hình không phải là người của thế giới này nha. A Hình đến từ thế giới như thế nào?”

Rihyon nhàn nhã phun ra một ngụm đạm bạch sương khói, mở miệng nói: “Ta cũng rất hiếu kỳ đâu. Sự tình về Tiểu Hình ta là nghe Hidemoto nói nên biết được!”

“Nên nói như thế nào nhỉ!? Nếu dựa theo thời gian tính đến. Ta đại khái là đến từ mấy trăm năm sau.”

Kính Hình suy xét một chút, một mặt nghiêm túc nói: “Nhưng thế giới nguyên bản của ta không hề có yêu quái. Yêu quái là một loại chuyện không khoa học tồn tại.”

“Nghe Tiểu Hình nói như vậy thật sự đã thương người.”

Rihyon cười hỏi: “Nếu yêu quái không tồn tại, ta đây là cái gì đâu?”

“.....”

Kính Hình khoe miệng hơi run rẩy. Một mặt đã kích đỡ lấy anh thụ, cười lạnh: “A, đúng vậy, thế giới này đã không thể dùng quan niệm khoa học để cân nhắc.”

“Thôi thôi, tuy rằng không biết A Hình gọi cái gì đó là khoa học.”

Hidemoto giọng điệu an ủi nói: “Có lẽ thế giới của A Hình có tồn tại yêu quái chỉ là do chính người chưa hề gặp qua đâu!”

“Không tồn tại. Thế giới của ta tuyệt đối không hề tồn tại yêu quái!” Kính Hình chắc chắn phủ quyết.

“Tồn tại của ta bị Tiểu Hình triệt để phủ quyết, thực thương tâm.”

Nghe được lời nói Rihyon, Kính Hình liếc mắt nhìn hắn, hừ nói: “Ta chỉ nói thế giới của ta nguyên lai không tồn tại yêu quái. Thế giới kỳ quái của các người, hiện tại phát sinh cái gì ta đều sẽ không cảm thấy ngạc nhiên !”

“A Hình, không cần nói khách khí như vậy thôi.”

Hidemoto vui cười nói: “Người hiện tại rõ ràng cũng là người của thế giới này.”

Kính Hình quăng một cái ánh mắt hung ác nhìn qua. Chắc một tiếng đối Hidemoto nói: “Người cũng không giấu lại là do ai làm hại!”

“Dù sao không phải ta!” Hidemoto vô tội quán thủ nói.

Nhìn đến Hidemoto làm bộ đáng vô tội. Khóe mắt Kính Hình trêu một chút, mở miệng nói: “Người thế nào không có trách nhiệm, họa ra pháp trận đó chính là người của Keikain gia. Người là gia chủ, người đương nhiên là có trách nhiệm!”

“Thật mãnh liệt.....”

Hidemoto khiếp đảm rụt một chút: “Nura-chan. Người xem, A Hình thật hung dữ a!”

“Ha ha, nàng luôn luôn đều hung dữ như vậy !”

Rihyon ngoéo một cái khóe môi: “Người không có nhìn đến thời điểm ngày hôm qua nàng chém giết yêu quái.....”

“Ân?”

Âm thanh Kính Hình hơi gợn lên: “Nura, thời điểm ngày hôm qua ta chém giết yêu quái nó như thế nào?”

“.....”

So với hiện tại càng hung. Nguyên lai là những lời này Rihyon rất muốn nói ra nhưng hắn sẽ không đại dốt đến như vậy a. Mắt vàng hơi chuyển, yêu mị nói: “Thật mê người a. Thời điểm ngày hôm qua khi Tiểu Hình chém giết yêu quái, tư thế thật oai hùng.”

“Ôi? Nura-chan, nhanh như vậy liền khuất phục sao?”

Hidemoto không thể tin tưởng lớn mắt: “Này không thể được, không thể nhanh như vậy khuất phục. Bằng không A Hình về sau sẽ luôn khi dễ chúng ta.”

Rihyon thần sắc thâm trầm thở dài một hơi, thập phần phối hợp nói: “Khuất phục cũng là một loại thủ đoạn. Hidemoto, người cũng mau đầu hàng đi. Ít nhất nàng hiện tại sẽ không khi dễ chúng ta.”

Khi dễ bọn họ? Gân xanh trên trán Kính Hình giật giật. Bọn họ một ‘người’ là đại yêu quái, một người là đại âm dương sư. Thế nhưng hiện tại cùng nhau hội tụ khẩu khí đáng thương hề hề nói, nàng khi dễ bọn họ? Đây, hai vị này rõ ràng là đang trêu đùa nàng!!!

Kính Hình âm trầm cười: “Hai người các ngươi kẻ xướng người phụ họa, phối hợp thật không sai a.”

“Nha. Nura-chan, A Hình tươi cười thật là khủng khiếp!”

“Vậy sao? Ta cảm thấy Tiểu Hình cười lạnh cũng thật mê người.”

“Tuy rằng thật mê người, nhưng ta cảm thấy thật là khủng khiếp!!!!”

“Khủng bố không phải là vấn đề, phải hiểu được và thưởng thức nụ cười mê người của Tiểu Hình chứ.”

Hai người kia hoàn toàn xem nàng không tồn tại sao? Kính Hình hít một hơi thật sâu, nở rộ ra một nụ cười “vô cùng” xinh đẹp.

“Các ngươi tán gẫu thật vui vẻ sao?”

“.....”

Rihyon cùng Hidemoto không có lên tiếng, nụ cười của Kính Hình càng thêm sáng lạn .

“Ta thật khủng bố sao?”

Bộ dáng hiện tại là siêu khủng bố nha! Rihyon cùng Keikain Hidemoto tư tưởng đồng bộ, động tác lắc đầu vô cùng phối hợp.

“Nếu như là khủng bố thì phải là cái dạng này mới đúng.”

Sắc mặt tươi cười của Kính Hình trong nháy mắt liền tiêu thất, nàng hung hăng đạp vào chân Hidemoto. Sau đó rút dao giấu ở trong kimono ra hướng về phía Rihyon, ôn nhu nói: “Giết các ngươi a!”

Quả nhiên đúng là một công chúa điện hạ độc nhất vô nhị, vô cùng siêu khủng bố! Đây là tiếng lòng của hai mỹ nam của chúng ta, Rihyon cùng Hidemoto.

“.....”

“Đùa. Ta đây chính là một nữ hài bình thường, loại chuyện giết người này đương nhiên là sẽ không làm!”

Kính Hình đột nhiên nhoẻn miệng cười. Đem dao thu lại trong vỏ, vuốt bụng nói: “Đói bụng rồi, ta đi ăn cơm đây. Các ngươi cứ tiếp tục ngắm hoa đi.”

Sau khi bóng dáng Kính Hình biến mất. Hidemoto nhìn không được mở miệng nói: “Khụ khụ... mấy trăm năm sau nữ tử đều là cái dạng này sao?”

“A, ta đột nhiên đối với thế giới mấy trăm năm sau rất hiếu kỳ.”

Rihyon mâu quang hơi lưu chuyển, vô cùng yêu mị nói: “Có phải hay không nữ hài mấy trăm năm sau đều có thể không chút do dự chém giết yêu quái.”

“Nhân loại luôn sợ hãi điều gì đó. So với việc cùng sinh vật không biết tên chiến đấu, điều trước tiên họ nghĩ đến là chạy trốn để bảo vệ tính mạng mình.”

Hidemoto hơi nheo mắt lại, cười yếu ớt nói: “Mà đối với A Hình mà nói. So với việc chạy trốn, nàng càng thích đi khiêu chiến, cho nên linh hồn của nàng mới có thể như vậy độc nhất vô nhị.”

“A, thật sự thật mê người đâu.”

Rihyon nhẹ nhàng mà hút một ngụm yên can. Giơ khốe môi lên nói: “Cho dù mấy trăm năm sau nữ nhân đều là tính cách dũng cảm như vậy. Nhưng người có thể làm cho ta mê muội như thế, đại khái cũng chỉ có nàng.”

“Ánh mắt của Nura-chan thật sự là không sai đâu, A Hình là một nữ hài tốt a.” Hidemoto mặt mày cong cong nói.

“.....”

Rihyon tà mực, cười khê nói: “Đến bây giờ ta cảm thấy Hidemoto rất lợi hại, hoàn toàn không chịu để Tiểu Hình hấp dẫn đâu.”

“Có bị hấp dẫn a, linh hồn của nàng có thể làm cho người ta không thể di dời ánh mắt được.”

Hidemoto tươi cười vi liêm: “Nhưng là... không hơn đi.”

“Ngữ khí không quá mức khẳng định đâu.”

Rihyon nhẹ nhàng liếc mắt một cái, nhảy xuống anht thụ. Cuồng vọng kiêu ngạo nói: “Bất quá, cho dù người có bị Tiểu Hình hấp dẫn, cũng đã không còn kịp rồi. Nàng là của bốn thiếu gia.”

“Nura-chan thoát nhìn thật tự tin đâu,”

Hidemoto không hẳn là cười: “Nhưng ta nhận ra A Hình bây giờ còn không có ý thức về luyện ái. Xem bộ dáng kia của nàng, đại khái đều sẽ không có nghĩ tới.”

“Ta biết. Cho nên ta sẽ làm cho nàng sinh ra loại ý thức này.”

Rihyon câu môi cười, mắt vàng lộ ra làm người ta nắm lấy không ra quang mang: “Đêm nay, ta sẽ dẫn nàng đến xem gia tộc Nura của ta.”

Hidemoto cười nhẹ: “Hi vọng bỗng chốc nhìn thấy nhiều yêu quái như vậy. Nàng sẽ không bị dọa đến.”

“Người rõ ràng biết nàng sẽ không bị dọa tới.”

Âm thanh từ tính mê hoặc người, khoe miệng Rihyon tươi cười lộ ra vài phần yêu dị nói: “Tối nay, ta sẽ hướng nàng cầu hôn.”

Hidemoto trầm mặc một lát, hai tròng mắt thuần hắc trước sau như một bình tĩnh: “.....Chúc người thành công.”

“Lại tới nữa, người rõ ràng biết nhất định sẽ không thành công.”

Rihyon nhẹ nhàng nhìn đến Hidemoto liếc mắt một cái. Câu môi nói: “Hôm nay Hidemoto luôn nói những lời trái với lương tâm đâu.”

“Ta không cảm thấy những lời nói đó là trái lương tâm.” Hidemoto giơ lên khoe môi: “Ngược lại Nura-chan luôn thử ta mới thật sự là kỳ quái.”

“Ân. Nếu Hidemoto trở thành tình địch lời nói...”

Rihyon nghiêng đầu nhìn về phía hắn, cười nói: “Nhưng người lại là một người không thể trở thành tình địch đâu.”

“..... Người xem, người lại thử ta.” Hidemoto nhẹ nhàng cười.

“Hai các người hiện tại còn đang ngắm hoa sao?”

Nghe được âm thanh của Kính Hình. Hai người quay đầu nhìn đến nàng đang ngồi ở trên sàn đình viện, lấy tay chống cằm xem bọn họ: “Các người không ăn cơm sao? Cơm trưa ta đều đã ăn xong rồi nga!”

Hidemoto nghiêng đầu cười, lộ ra vài phần trẻ con: “Cùng Nura-chan tán gẫu thật khoái trá, đều quên cả cơm trưa.”

“Làm sao có thể, nếu lời Hidemoto nói là thật sự. Khoái trá phải là ta mới đúng.” Rihyon không kèm chế được cười, hướng về đình viện ngồi ở trên sàn cùng Kính Hình.

Nghe được lời nói của Rihyon, mâu quang Hidemoto hơi rung động một chút. Nhưng nhanh như chớp liền khôi phục bình tĩnh.

“Đúng rồi, ta chuẩn bị đặt tên cho đao mà Hidemoto tạo ra.” Kính Hình xuất đao thàn ra. Mặt mày cong cong nói: “Ta vừa mới suy nghĩ ra một cái tên rất tuần tú.”

“Nga? Tên là gì?” Hidemoto cũng đi đến bên cạnh Kính Hình.

“Này vô đao không phải là đen xen kẽ màu vàng thôi. Gần đây các người đều mua cho ta kẹo kompeito.”
Kính Hình một mặt nghiêm cẩn trả lời: “Nó về sau sẽ gọi là ‘kẹo kompeito’.”

Rihyon: “.....”

Hidemoto: “..... Cái tên rất tuần khí gọi là ‘kẹo kompeito’? A Hình, người là đang chọc cười sao?”

“Chọc cười?”

Kính Hình không vui nhượng mày hỏi: “Ta thoát nhìn như là đang chọc cười sao?”

A, thoát nhìn thật nghiêm cẩn, Hidemoto bất đắc dĩ cười. Nhìn về phía Rihyon phát hiện bên môi hắn cũng tràn đầy ý cười, Hidemoto hơi ho khan một chút: “A Hình, kỳ thật thời điểm ta tạo ra bả đao này đã chọn được tên rồi.”

“Đã chọn được tên ? Người thế nào lại không nói với ta? Gọi cái gì? So với tên ta đặt soái khí hơn sao?”
Kính Hình một miệng liền phun ra nhiều câu hỏi liên tiếp.

Hidemoto mỉm cười. Tế bào não bắt đầu vận chuyển với tốc độ ánh sáng, liền nhanh chóng đặt một cái tên cho bả đao: “Nenekirimaru.”

“Nenekirimaru? Này, đây là cái tên gì cơ chứ, không có dễ nghe bằng tên ta đặt cho.”

Kính Hình quay đầu nhìn về phía Rihyon: “Nura, người cảm thấy tên ai đặt dễ nghe hơn.”

Rihyon thật tình cảm thấy đối với một thanh kiếm mạnh mẽ như vậy mà lấy tên là ‘kẹo kompeito’ thật sự không thích hợp cho lắm.

Nhưng kiếm là do Kính Hình khởi tên. Hắn thật sự không dám nói không xuôi tai, mắt vàng hơi chuyển nói: “Tiểu Hình, kỳ thật hai cái tên này, tên nào cũng không sai, nhưng Hidemoto là người đã tạo ra nó.....”

“Khiếp. Ta đã biết, Nenekirimaru liền Nenekirimaru đi!” Kính Hình không tình nguyện mân mê miệng.

Bộ dáng không tình nguyện đành phải thỏa hiệp kia của Kính Hình, làm cho Rihyon cùng Hidemoto liếc nhau. Không hẹn nhau mà cùng gờ khóe miệng lên. (Di Di: hai anh cũng thật là, dám cùng nhau hợp tác để chọc tỷ ấy không à. Mặc dù tên tỷ ấy đặt toàn là liên quan đến đồ ăn nhưng cũng ko cần phải làm như vậy cơ chứ. ^^)

“Tiểu Hình, buổi tối ta mang nàng đi đến một nơi.”

Nghe được lời nói của Rihyon, Kính Hình chớp chớp mắt: “Nơi nào? Ở đâu?”

“Tạm thời giữ bí mật, nàng liền chờ mong đi.” Rihyon dùng ngón trỏ để ở bên môi, yêu mị khí tràn toàn bộ khai hỏa.

“Đến cùng là chỗ nào a, thần thần bí bí.” Kính Hình nhỏ giọng than thở.

Hidemoto lẳng lặng đứng ở một bên. Dung nhan tuấn nhã mang theo một tia nhợt nhạt tươi cười. Tới bây giờ thủy chung không hề thay đổi, giống như là một loại mặt nạ vậy.

9. Chương 9: Cầu Hôn

Edit+Beta: Lã Thiên Di

“Wow... Đây là lần đầu tiên ta được đến Thành trấn vào ban đêm nha. Tuy là nói như vậy nhưng kỳ thực ta cũng chỉ mới đến Thành trấn có một lần mà thôi”

Đi ở bên cạnh Rihyon, hai mắt Kính Hình sáng lấp lánh nhìn bốn phía xung quanh: “Nura, chúng ta đang đi đâu?”

“Nơi này.”

Nghe được lời nói của Rihyon, Kính Hình dừng bước chân lại, theo ánh mắt hắn vừa nhìn, hóa ra là một nhà Shimabara [1], hắn dắt tay nàng vào sau đó cứ nhiên lại ôm lấy thân thể nàng nói: “Chúng ta đi vào thôi.”

images

[1] Shimabara: nói nôm na đơn giản dễ hiểu thì đó là nơi nghỉ chân của gia tộc Nura ấy mà. Còn nếu nói cách khác thì Shimabara là một thành phố thuộc tỉnh Nagasaki, Nhật Bản. Thành phố nằm ở mũi phía tây-bắc của bán đảo Shimabara nhìn ra vịnh Ariake ở phía đông và núi Unzen (gồm cả Fugendake) ở phía tây.

“.....?”

Kính Hình không hiểu ra sao lại bị Rihyon mang vào Shimabara. Cửa gỗ bị đẩy ra, hắn lấy tay che mắt tầm nhìn của nàng, Kính Hình cảm giác thân hình nhoáng lên một cái, nghe thấy Rihyon nói: “Tiểu Hình, ngồi xuống.”

“Nura, người đang làm cái gì?”

Sau khi Kính Hình ngồi xuống, hắn mới chậm rãi buông tay che khuất tầm nhìn của nàng ra. Điều đầu tiên nàng nhìn thấy chính là mình và Rihyon đang bị một đám yêu quái vây quanh ở giữa căn phòng, còn đám yêu quái này chính là đang trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng.

Kính Hình ngớ ra, cùng bầy yêu quái này đối diện trừng qua trừng lại. Một lát sau, nhóm yêu quái bắt đầu riu ra riu rít nghị luận đứng lên nói:

“Vị này chính là người mà đại thống lĩnh đã tới thăm hằng đêm.....”

“Người đẹp số một Kyoto sao?”

Ngón tay khẽ vuốt qua tóc Kính Hình, nhẹ nhàng lấy tay ôm bờ vai nàng, cười nhẹ hỏi: “Thế nào, Karasu Tengu?”

Kính Hình hơi nghiêng đầu, nhìn đến một bên thấy yêu quái giống quạ đen đang quan sát nàng, nó thở dài nói: “Tôi ngạc nhiên đấy, cô ta đẹp hơn cả lời đồn.”

“Này, tất cả bọn họ đều là Ayakashi đi. Địa phương mà người muốn dẫn ta đến chính là nơi này sao?” Kính Hình nhỏ giọng hỏi.

“Àn, sợ hãi sao? Ta nhớ được nàng nhất định phòng bị yêu quái.” Rihyon trêu ghẹo nói.

“Nhìn ta thật sự phòng bị yêu quái sao? Ta trước mắt kỳ thật cũng không có gặp qua mấy yêu quái.”

Kính Hình túm trụ tay Rihyon đang ôm lấy bờ vai mình, sau đó không thương tiếc gạt mạnh ra ngoài. Kính Hình bất đắc dĩ thở dài, hắn luôn thừa dịp nàng không chú ý liền ôm lấy nàng.

Đối với chuyện tay mình bị gạt ra Rihyon không hề để ý chút nào. Bị gạt ra thì lại tiếp tục ôm nàng thôi ~, hắn một bên vươn cánh tay vừa nói: “Không cần lo lắng, bọn họ đều là thủ hạ của ta.”

“Toàn bộ đều là thủ hạ của người sao? Nura, người quả nhiên là một yêu quái lợi hại.” Kính Hình nhoen miệng cười, bên cạnh nhóm yêu quái nháy mắt phát ra tiếng hô.

“Hừm?!?!” Một giọng nữ hơi bất mãn quuyền rũ truyền vào trong tai Kính Hình.

“Ghen tị sao? Yuki-Onna.”

“Đừng nói hươu nói vượn.” Giọng nữ quuyền rũ kia bất mãn rống to.

Kính Hình quay đầu nhìn về phía chỗ phát ra âm thanh. Da thịt của nữ nhân kia trong suốt trắng nõn như tuyết, ngón tay hơi cuốn lấy tóc màu lam của chính mình, tóc nàng ta dài như tơ, yên ba như hải, đôi đồng tử màu đỏ dùng tâm mắt cực kì lợi hại quan sát nàng. Dung nhan nàng ta vô cùng tinh xảo tuyệt mỹ, một thân mặc kimono tuyết trắng thể hiện rõ khí chất lãnh ngạo của nàng.

Tuy rằng Kính Hình mỗi ngày soi gương đều có thể nhìn đến dung nhan tuyệt sắc của ‘YouHime’. Nhưng là mỗi ngày đều xem, nàng đã nhìn đến phát chán, huống chi dung nhan tuyệt sắc kia đã trở thành mặt của nàng.

Cho nên nháy mắt khi nàng nhìn đến Setsura vô cùng dị thường kinh diễm, liền như vậy luôn nhìn chăm chăm Setsura.

“.....” Dưới ánh mắt tràn ngập kinh diễm cùng với đang thưởng thức của Kính Hình. Hai má Setsura nhè nhẹ đỏ ửng, cắn chặt răng, rõ ràng dung mạo của nàng ta hơn mình một bậc. Tại sao lại bày ra một mặt kinh diễm xem chính mình, nàng là đang trêu đùa ta sao?

Vào thời điểm Setsura rốt cục không thể nhịn được nữa, ánh mắt Kính Hình liền dời đi, nhìn về phía Rihyon nói: “Ta đói bụng.”

“Àn, ta đi phân phó bọn họ làm bữa tối cho nàng.”

Rihyon nhẹ nhàng cười, bấm vào bên tai nàng dùng âm thanh cực kì khiêu khích nói: “Muốn ăn cái gì đâu?”

Đối mặt với việc Rihyon khiêu khích, thần sắc Kính Hình tạm thời còn chưa biến. Chỉ cần hần xuất hiện tại bên người nàng, không đối với nàng ôm ôm ấp ấp thì chính là dùng âm thanh yêu mị như vậy để khiêu khích nàng, nàng đều đã quá quen với nó. Cho nên mới nói, thói quen như vậy thật sự là đáng sợ a. Cảm khái một chút, Kính Hình mở miệng nói: “Sushi, thịt, cá nướng, cơm, cơm nắm.....”

Kỳ thật nàng muốn nói là thịt nướng, sườn xào chua ngọt, cánh gà chiên bơ..... Nhưng cho dù nói ra, phỏng chừng cũng đều không có, azzzz ~ !

“Nhiều như vậy người đều có thể ăn hết sao?” Setsura ở một bên nhìn không được mở miệng chất vấn.

Nhìn mỹ nữ cực kì lãnh ngạo thế nhưng lại chủ động cùng nàng nói chuyện, Kính Hình hai mắt sáng ngời, một mặt đầy tự hào nói: “Đương nhiên có thể, thức thần của Hidemoto gia nói bao tử ta có thể ăn đến lượng cơm của ba người.”

“.....” Setsura hết chỗ nói rồi, đây là sự việc đáng để tự hào sao?

“Ha ha, yên tâm, nhất định sẽ cho nàng ăn no. Sau khi ăn xong, món điểm tâm ngọt sẽ là mochi [2], thế nào?” Rihyon cười nói.

images

[2] Mochi: là một loại bánh dày nhân ngọt truyền thống của Nhật Bản làm từ bột gạo được dùng để ăn trong cuộc sống hàng ngày mà còn là vật phẩm dâng lên thần linh và có ý nghĩa mang lại may mắn. Bánh Mochi là vật cúng không thể thiếu trong các gia đình Nhật Bản nhân dịp năm mới. Họ bày trí bánh gạo Mochi ở hốc tường Toko-noma trang trọng trong phòng khách hoặc trong nhà bếp. Những chiếc bánh này được gọi là Kagami-mochi, tức bánh Mochi dâng lên thần linh. Ngày Tết, người Nhật cúng bánh Mochi để cầu nguyện cho sự trường thọ. Vào những ngày truyền thống, người Nhật cột bánh Mochi trên thanh tre dài và nướng trong ống lửa họ ăn bánh Mochi nướng tại lễ Dondo-yaki sẽ mang lại sức khỏe suốt cả năm. Bánh Mochi cũng có mặt trong lễ dựng nhà mới Choto-shiki của người Nhật.

“Mochi? Ta chưa từng ăn qua. Cảm ơn người, Nura.” Kính Hình một mặt cảm động ôm lấy cánh tay Rihyon, Rihyon vừa lòng sờ tóc của nàng, cười nhẹ hỏi: “Còn muốn ăn cái gì nữa không?”

“Ăn nhiều như vậy, còn muốn ăn thêm nữa sao?” Những lời này của Yuki-Onna thật sự chính là tiếng lòng của dân chúng yêu quái.

“Đại khái hẳn là ăn không vô.”

Kính Hình hai má nổi lên nhàn nhạt đỏ ửng, con người sáng ngời mang theo ý nói không nên lời dụ hoặc, bộ dáng then thùng làm cho dung nhan tuyệt sắc của người thiếu nữ có vẻ phá lệ đáng yêu, nụ cười ngọt ngào làm cho người ta phải xiêu lòng, nàng thấp giọng nói: “Nhưng là, ta có thể mang chúng về để làm thức ăn khuya.”

Ăn xong còn không quên đóng gói mang đi sao? Chúng yêu quái đã triệt để ngây dại, mãi cho đến nghe được tiếng cười của Rihyon mới hoàn hồn, hần nhẹ nhàng hôn một chút lên trán của Kính Hình, thấp giọng

nói: “A, đương nhiên có thể. Nếu nàng nguyện ý, có thể đem ta đóng gói mang đi theo cũng được.....” (Di Di: Vậy thì cho em đóng gói anh luôn nha ^^)

Kính Hình mặt không biểu cảm che miệng Rihyon lại. Lại tới nữa rồi, chẳng phân biệt được trường hợp địa điểm, mở miệng đã hể hể nói những lời buồn nôn, nàng gần giọng nói: “Ta! đối!”

“Cũng dám đẩy Nurarihyon đại nhân ra, hừ!”

Setsura bắt mắt hừ lạnh. Cảm nhận được Setsura tràn ngập địch ý, Kính Hình mê mang chớp mắt, chính mình đã làm cái gì chọc đến nàng sao?

“.....” Setsura cao ngạo xoay đầu, không thèm liếc mắt nhìn Kính Hình một cái.

Kính Hình gãi đầu, tuy rằng nàng không hiểu rõ là đang chuyện gì xảy ra, nhưng Kính Hình có thể cảm giác được chính mình tựa hồ bị nàng chán ghét, hay là bởi vì nàng cảm thấy mình ăn quá nhiều?

“Người a, nghe nói người là tiểu thư khuê các.” Một đám tiểu yêu quái nhóm vây đi lên, Natto Kozo [3] kéo lấy tay áo kimono của Kính Hình hỏi: “Tiểu thư khuê các đều có thể ăn như vậy sao?”

[3] Natto Kozo: đây là hình của Natto Kozo, mình chỉ đăng hình đề phòng cho những ai chưa biết thôi. Bên phải màn hình là Sannokuchi ^^

images

Kính Hình một mặt khiếp sợ xem Natto Kozo. Đây thật đúng là một lời châm chọc sắc bén a, Kính Hình gật đầu, một mặt nghiêm túc nói: “Àn, tiểu thư khuê các đều cùng ta giống nhau có thể ăn nhiều như vậy.”

“.....”

Gyuuki từng là nhân loại không nói gì nhìn Kính Hình liếc mắt một cái, rõ ràng nàng đang nói dối, nhưng là Kính Hình nói đúng lý hợp tình, biểu cảm cũng thật nghiêm túc. Rất nhiều tiểu yêu quái không có tiếp xúc với nhân loại nên bọn chúng thật sự tin tưởng lời nói của nàng.

Nhìn đến Kính Hình trong tưởng tượng cũng không có như vậy khó có thể thân cận, Natto Kozo chờ mong nhìn về phía Kính Hình nói: “Ta đến giáo người chơi trò chơi đi.”

Đồ ăn còn chưa có đến, ngồi chờ cũng thật nhàm chán, Kính Hình đối với trò chơi trong miệng của Natto Kozo cảm thấy có hứng thú: “Nga? Cái trò chơi gì?”

“Ukihashi [4] sao?” Kính Hình nghiêm cẩn nghe Natto Kozo giảng quy tắc, quơ quơ trong tay cây quạt nói: “Ném tới cái kia cái gọi là ‘giấc mơ ukihashi’ không chạm đất, đó chính là cao điểm nhất sao?”

[4] Ukihashi: thật ra thì trò chơi không phải gọi là Ukihashi. Vì mình không biết trò hơi mà Youhime đã chơi cùng Natto Kozo, Sannokuchi và Tofu Kozo gọi là gì nên quất luôn cái tên Ukihashi mà Youhime đặt điểm cao nhất trong trò chơi. Nếu ai biết tên trò chơi thì nói với mình nha, thanks nhiều ^^

images

“Không sai, đúng là như vậy nhưng là ‘giấc mơ của ukihashi’ rất khó có thể ném tới được.” Natto Kozo trả lời.

“Phải không?” Kính Hình sai lệch nghiêng đầu, nàng hiện tại đang tính khoảng cách của ‘giấc mơ ukihashi’, xem ra cũng không xa. Nếu dựa theo khoảng cách nàng tính thì cây quạt thật dễ dàng có thể quăng đi lên, nhưng nếu muốn cây quạt đáp trên đó thì cần phải dùng khí lực thích hợp. Trong đầu một bên tính toán, Kính Hình buông tay đem cây quạt phóng về phía trước.

“Giấc mơ của Ukihashi, năm mươi điểm.” Bên cạnh Tofu Kozo dùng âm thanh đáng yêu giống trẻ con nói.

“Thật là lợi hại a, YouHime, người thật là lần đầu tiên chơi sao?” Natto Kozo giọng điệu tràn ngập tán thưởng.

“Ta gọi là Kính Hình.”

Sau khi Kính Hình sửa chữa xưng hô, cười nhẹ: “Tuy rằng ta có nghiêm cẩn tính toán qua nhưng có thể đạt được điểm cao như chỉ là trùng hợp mà thôi.”

“Tiểu Hinh, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

Nghe thấy âm thanh của Rihyon, hai mắt Kính Hinh sáng ngời, vội vàng chạy đến bên người Rihyon, tươi cười rạng rỡ nói: “Cảm ơn, Nura. Ta đến ngay đây.”

Rihyon cười môi, đi đến bàn thấp cách Kính Hinh không xa, bưng ly rượu lên, nhẹ nhàng ẵm một ngụm rượu, mắt vàng thâm thúy lẳng lặng nhìn chăm chú vào Kính Hinh.

“Cái loại người này ta không thèm nhìn đến.”

Setsura bắt mắt căn môi, đi đến bên người Rihyon bưng lên bầu rượu, tươi cười quyến rũ vì hân hoan rượu.

Kính Hinh đang ăn thật ngon lành, nhìn đến nhóm yêu quái bên cạnh đều đang ngây dại cả ra, Kính Hinh nuốt sushi trong miệng xuống, có chút do dự hỏi: “Các người muốn ăn sao?”

“Không, chúng ta có rượu là đủ rồi. Thật không ngờ, người thật sự có thể ăn nhiều như vậy a.” Natto Kozo một mặt cảm khái nói.

“Àn.”

Kính Hinh lại đem một khối sushi nhét vào trong miệng, cổ nghiêm mặt gò má, thanh âm mơ hồ không rõ nói: “Ta còn muốn ăn thêm món điểm tâm ngọt đâu.”

“Này thật đúng là được mở mang tầm mắt.”

Karasu Tengu nhin không được cảm khái: “Nguyên lai nữ tử nhân loại đều có thể ăn như vậy!”

Kính Hinh ăn sushi, bên môi nổi lên ý cười, nàng cũng được mở mang tầm mắt nha. Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều vậy yêu quái như vậy, bọn chúng cũng không có khủng bố như nàng tưởng tượng.

Nhìn đến Kính Hinh tươi cười, Rihyon nắm giữ bát rượu thủ một chút, mắt vàng tránh qua một tia yêu dị quang mang, Setsura hơi nheo mắt lại, thanh âm yêu mị nói: “Nurarihyon đại nhân, đi qua một gian khác uống rượu đi.” Nàng bám vào bên tai hắn, thanh âm tràn ngập dụ hoặc nói: “Chỉ có hai người chúng ta thôi.”

Rihyon nhẹ nhàng gờ khoe miệng lên. Không có trả lời Setsura, buông ly rượu xuống, hướng về phía Kính Hinh đã ăn xong.

“Chờ, chờ một chút a!” Setsura thật không ngờ Rihyon lại rời đi, kinh ngạc nhìn về phía bóng lưng của hắn.

“Nura, cơm chiều ta ăn xong rồi..... Mochi!” Bên má nàng đỏ ửng, một mặt chờ mong xem hắn.

“Vui vẻ sao? Công chúa của ta.”

“Àn, chuyến đi hôm nay thật hữu ích nha!” Kính Hinh cong khoe miệng lên, nàng thật sự cảm thấy thật vui vẻ. Tuy rằng nơi này đều là yêu quái, nhưng nàng cũng thật lâu rồi không có cảm thụ qua loại không khí náo nhiệt này.

“Kính Hinh.”

Hắn tươi cười yêu dã, âm thanh từ tính trầm thấp không hề mang theo một tia ngả ngớn [5] nào, ngược lại vô cùng nghiêm túc gọi tên nàng.

[5] Ngả ngớn: Không trang nghiêm, không đứng đắn.

“.....Àn?” Kính Hinh ngốc lăng nhìn về phía hắn.

“Hãy lấy ta nhé.” Hắn tươi cười trước sau đều yêu mị, nhưng lại mang theo một tia nghiêm cần khó có thể bỏ qua.

Sao cơ? Nếu nàng lý giải không nhầm thì ý của hắn là kết hôn đi!? Kính Hinh trừng lớn mắt, tốc độ trái tim bắt đầu không khống chế được nhảy lên loạn xạ. Đầu óc nàng luôn bình tĩnh bắt đầu loạn cả lên.

“Chờ một chút, đại thống lĩnh!!” Karasu Tengu là Ayakashi đầu tiên hoàn hồn sau nỗi khiếp sợ vừa mới xảy ra. Vội vàng hô to: “Nữ tử này là nhân loại, ngài đây là muốn cùng nhân loại kết hôn sao?”

Setsura đề trên đầu Tengu, không cam lòng hô to: “Chờ một chút, Nurarihyon. Loại này nữ nhân có gì tốt chứ?”

“Vấn đề không ở phải chỗ này đi, Yuki-Onna.” Karasu Tengu một mặt bắt đắc dĩ châm chọc.

“Setsura.”

Hắn hơi nghiêng đầu, dùng âm thanh mỉa mai hoặc gọi tên Yuki-Onna, mắt vàng mang theo một chút tà khí, Yuki-Onna hai má nháy mắt bạo hồng, hắn nhẹ giọng nói: “Cô ấy tốt hơn cô nghĩ nhiều đấy”

“Không, không cần trước mặt mọi người hô thẳng tục danh của người khác ra như thế.” Setsura hai má hồng thắm, thanh âm lấp lấp, thoát nhìn cực kỳ thẹn thùng.

“Đồ biến thái!”

Nhìn đến phản ứng của Setsura, Kính Hình nhin không được ngoéo khóe miệng một cái, xưng hô thẳng tục danh nàng là biến thái sao. Phản ứng thật thú vị, hai má đều hồng thắm, nguyên lai tên của nàng gọi là Setsura a. Trong nàng nổi lên một tia ác thú, về sau chính mình có nên hay không cũng tìm cơ hội hô thẳng tên của nàng.

“Này, Yuki-Onna, người thế nào lại nói chuyện như vậy với đại thống lĩnh!” Karasu Tengu một mặt xấu hổ giáo huấn Setsura.

“Đồng chết người!”

Setsura hai má hồng thắm hô to, Karasu Tengu nháy mắt bị đông lạnh thành khối băng, Setsura bá — mở cửa chạy ra phòng, miệng còn la hét: “Nurarihyon ngu ngốc, đi chết đi, ô ô!”

“.....” Kính Hình ngơ ngác xem Karasu Tengu bị đông lạnh thành băng, lén lút thu hồi ý tưởng ác thú của mình khi này.

“Kính Hình.”

“À?” Kính Hình nhìn về phía Rihyon, ánh mắt nóng bỏng của hắn làm cho hai má Kính Hình chậm rãi đỏ lên.

“Nàng là người rất đặc biệt. Ta đã luôn dõi theo hình bóng của nàng và tình cảm của ta ngày càng một thêm sâu đậm hơn.” Hắn dùng ánh mắt dị thường nghiêm cẩn mà mê người nhìn chăm chú vào nàng, âm thanh từ tính mang theo tia ôn nhu làm say lòng người.

“Nói thẳng ra là ta đã yêu nàng mất rồi.”

“.....”

Tén ten tén ten tén tén ten ~ . Đầu Kính Hình triệt để đình chỉ vận chuyển, không nói ra được một câu nào. Tuy rằng hắn luôn nói với nàng những lời nói buồn nôn, nhưng hiện tại hắn lại dùng ánh mắt chân thành tha thiết như thể nhìn chăm chú vào nàng, nàng thật sự không thể cho rằng là hắn đang đùa.

“Kính Hình, nàng hãy trở thành nữ nhân của ta đi.” Khuôn mặt tuần mỹ hắn hiện lên nụ cười tà khí, trong âm thanh hắn bao hàm lời nói bá đạo không cho phép nàng cự tuyệt. Đôi mắt màu vàng ấy đầy thâm thúy ấy nhìn chăm chú vào nàng tràn ngập kiên định.

Hắn thật sự là đối với nàng cầu hôn! Nàng cùng hắn nhận thức chỉ mới có mấy ngày nha, chính là đếm mười đầu ngón tay trở lại ấy. Nàng đã làm ra sự tình đáng giá nào khiến hắn trở nên ‘Thần hồn điên đảo’ như vậy chứ?

“Ta.....” Kính Hình vừa mới nói ra một tiếng, hắn dùng cánh tay đem nàng ôm vào trong lòng, bám vào bên tai nàng thấp giọng nói: “Không thể liên lập tức cự tuyệt như vậy, muốn hảo hảo lo lắng một chút a!”

Bùm bùm bùm chúu – Kính Hình đầu óc triệt để bãi công. Mắt nàng nhìn đến gương mặt tuần tú yêu mị của Rihyon, trong đầu đột nhiên hồi tưởng cảnh tượng hắn vừa mới cầu hôn nàng, bên má nháy mắt đều hồng cả lên, đỉnh đầu toát ra nhàn nhạt khói trắng.

Thức thần xe dừng lại, Hidemoto vén màn xe lên, xuyên thấu qua cửa sổ Shimabara, vừa khéo thấy một màn Rihyon ôm trụ lấy Kính Hình. Hắn lập tức nhẹ nhàng buông màn xe xuống, nhẹ giọng nói: “Chúng ta trở về đi.” Theo lời nói hắn, thức thần xe chậm rãi khởi động, hướng Keikain gia đi đến.

Hidemoto nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tại sao lại dùng thức thần xe đi đến nơi này!? Chính bản thân hắn cảm thấy rất kỳ quái. Còn có cảm xúc khó hiểu ở ngực hắn không hề tiêu tán làm hắn cảm thấy thật khó chịu.

Hai mắt Rihyon không chút để ý liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, như có đăm chiêu nheo mắt lại.

10. Chương 10: Biến Hóa

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Kính Hình nhìn chính bản thân mình trong gương, hai mắt đều thâm quầng cả lên, nhẹ nhàng thở dài một hơi. Ngày hôm qua sau khi bị Rihyon cầu hôn xong thế là nàng liền mất ngủ.

Mặc kệ như thế nào đi nữa, việc Rihyon cầu hôn đều là quá đột ngột. Buông gương đồng xuống, Kính Hình ra ngoài ngồi ở trên sân đình viện, hít một hơi thật sâu.

Loại chuyện luyến ái này nàng chưa từng có nghĩ tới, trước kia việc ổn định cuộc sống nàng còn không biết nên làm thế nào nữa chứ nói gì đến kết hôn. Đúng rồi, chờ tốt nghiệp xong thì tìm một công việc ổn định sau đó tìm một người tốt với nàng và hiểu thuận với cha mẹ nàng thì cùng người đó kết hôn.

Lại nói tiếp, sau khi nàng nhận thức được Rihyon, hắn luôn đối xử tốt với nàng. Thế giới này cũng không tồn tại cái vấn đề gì liên quan đến cha mẹ hay gia tộc, thân phận như thế nào.....

Hai má Kính Hình đột nhiên đỏ lên. Nàng thế nhưng lại tưởng tượng sẽ cùng hắn kết hôn, điều đó cũng không hẳn là sai nhỉ!?. Tuy rằng nàng cũng không để ý về việc đối tượng mà mình kết hôn là Ayakashi, nhưng nếu muốn ở trong thế giới này thành lập gia đình như trong lời nói..... thì một tia hi vọng trở về thế giới cũ của nàng sẽ bể mất.

Nếu hết thấy đều là mộng thì tốt rồi. Khi nàng vừa ngủ dậy thì phát hiện nguyên lai hóa ra nàng đang ở tại phòng học, lão sư dùng phấn viết trên bảng đen đề bài luyện tập. Sau đó người bạn ngồi cùng bàn cười nhạo nàng có phải hay không trong mộng lại mơ thấy chính mình ăn cái gì. Tan học về nhà, ba ba thì đã nấu cơm, mẹ thì sai nàng đi mua hoa quả.....

“Tiểu Hình.”

Nghe được có người gọi tên mình, Kính Hình hoảng hốt. Khuôn mặt tuần mỹ của Rihyon phóng đại trước mắt mình, nàng hoảng hồn nhanh chóng vội vàng lui ra phía sau, nhỏ giọng hỏi: “Nura?”

“Ân, nàng đang nghĩ cái gì, bộ đáng thật chuyên tâm nha?”

Rihyon ngoéo khóe môi một cái, ánh mắt vừa rồi của nàng trống rỗng, không hồn nhìn về một nơi xa xăm nào đó. Loại ánh mắt này hắn cũng không hề xa lạ gì, nàng hẳn là suy nghĩ về cuộc sống trước kia của mình. Nhưng hắn không hề thích nàng lộ ra loại ánh mắt này chút nào.

“Chẳng lẽ đang suy nghĩ về ta sao?”

“Khụ.....”

Ban đầu thì đúng là nàng đang suy nghĩ về hắn, nghĩ đến ngày hôm qua về lời cầu hôn của hắn nên trả lời như thế nào, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thế nhưng đã nghĩ đến cuộc sống trước kia.

“Nura, về sự tình mà người nói vào ngày hôm qua.”

“Về việc trở thành vợ của ta sao?”

Mâu quang Rihyon hơi chuyể, nàng nhanh như vậy đã cho hắn câu trả lời, hơn phân nửa phần trăm chắc chắn là nàng sẽ cự tuyệt. Tuy rằng hắn thật sự hi vọng nàng sẽ lập tức trả lời, nhưng hiện tại tạm thời thì không thể sốt ruột: “Tiểu Hinh nên nghiêm cẩn suy xét lại, giẫm lên tình cảm của người khác thì thật tàn nhẫn nha!”

Giẫm lên tình cảm của người khác?! Kính Hinh khóe miệng hơi hơi run rẩy, nhìn tên nam nhân yêu mị trước mắt này nói nàng giẫm lên tình cảm của hắn, nàng đành mở miệng giải thích: “Ta còn không có tính đến việc kết hôn, cũng chỉ là tính đến việc thành hôn.....”

“Ân, ta đã biết, vậy việc kia chờ nàng tính toán xong thì lại cùng ta nói.”

“Không, ý của ta là.....?!”

“Ý tứ của nàng ta đã lý giải xong rồi.”

Nháy mắt hắn đột nhiên tới gần gương mặt nàng, hô hấp nóng rực cứ thế mà đập vào bên má nàng. Hai má Kính Hinh lập tức đỏ bừng, nhanh chóng lui ra phía sau, cùng hắn kéo mở khoảng cách, lắp bắp hỏi: “Người lý... giải cái gì... thật sự lý giải sao?”

Nhìn đến phản ứng của nàng, trong mắt Rihyon nổi lên tươi cười. Điều hắn muốn chính là loại hiệu quả này, làm cho nàng biết hắn chính là muốn cưới nàng làm vợ.

“Người cười cái gì, ta chính xác là đang cự tuyệt người, người biết không?” Kính Hinh bĩu môi nói.

“Ta biết, nàng chính là muốn đem thời gian kết hôn hoãn lại, không có quan hệ gì cả. Nàng đang suy xét lúc nào kết hôn mới là thời điểm tốt.” Rihyon mắt vàng trung mang theo giả hoạt quang mang.

“Thời gian kết hôn đều nghe hết theo lời nàng.”

“Người căn bản là không có nghe ta nói, không phải là hoãn thời gian kết hôn.....”

Lời của nàng còn chưa có nói xong, hắn liền bế ngang nàng, cúi đầu ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Đối với ta mà nói, đây là hoãn thời gian kết hôn. Tiểu Hinh, nếu nàng gả cho người khác ta nhất định sẽ đi quấy rối đến cùng.”

“..... Người là vô lại sao?” Kính Hinh không nói gì.

“Chỉ là do không có cách nào thôi.”

Rihyon tươi cười yêu dã: “Nếu không dùng phương thức vô lại này thì ta không thể cưới nàng vào cửa.”

(Di Di: Ô, hóa ra anh cũng biết chính mình vô lại sao!?)

Rihyon: Con nít con nôi đi sang chỗ khác chơi. *lườm*

Di Di: Phũ thế, uống công em khen anh là đồ vô lại.

Rihyon: Mới nói cái gì đó *sát khí hùng hực tỏa ra*

Di Di: Hahaha... em đâu có nói gì đâu, chắc anh nghe nhầm đó. Nào, quay lại vấn đề chính thôi. *nói xong Di Di liền bay nhanh với tốc độ ánh sáng*)

“Người đang mang ta đi đâu?”

“Đi ăn cơm dã ngoại.”

Nghe được Rihyon nói như vậy, nguyên bản mặt Kính Hinh đang ở trạng thái không tình nguyện liền nháy mắt sáng ngời, theo bản năng hỏi: “Người đã nói cho Hidemoto biết là nên chuẩn bị nhiều đồ ăn chưa?”

“..... Chỉ có hai người chúng ta thôi, Tiểu Hinh.”

Rihyon dừng bước chân lại, Kính Hinh chớp chớp mắt nói: “Không mang Hidemoto theo sao?”

(Di Di: “mang” ư!? ( ) Tiểu Hinh cũng thật là ác đó, tại sao lại coi anh ấy như hành lý mà xách theo cơ chứ. Số anh thật là khổ đây Hidemoto à. *vỗ vai đồng cảm*)

Hidemoto: “...” *qua qua*

Di Di: “...” *liếc mắt đầy an ủi*

Hidemoto: Đó là số phận đau thương của những nam phụ đấy Di Di à. *thở dài*

Di Di: Không sao, anh còn có em mà. Em là chuyên gia theo chủ nghĩa nam phụ. Trong bất kì nơi nào, có nam phụ bị rút dài, em liền “lượm” người đó về làm của nên anh cứ anh yên tâm đi. *một mặt đầy gian tà*

Hidemoto: “...” *lặng lẽ rút khỏi khi Di Di còn đang ở trong tự kỉ cấp độ cuối của mình*)

“Đương nhiên không mang theo, chúng ta phải đi ước hội [1].”

[1] Ước hội: nói nôm na dễ hiểu là đi hẹn hò đó mờ ~. Để nguyên bản là ước hội cho nó hay.

Hai má Kính Hình xuất hiện một màu đỏ đỏ đáng nghi, phản bác nói: “Là chuyến đi dã ngoại, mới không phải ước hội đâu.”

“Tiểu Hình, vô luận xảy ra sự tình gì nàng đều luôn nghĩ đến Hidemoto đầu tiên.” Rihyon môi mông thượng quả một chút mỉm cười, Kính Hình nháy mắt cảm nhận được một loại cảm giác áp bách.

“Còn đồng ý cho hân xưng hô tên của nàng.”

“Xưng hô thẳng tên thì có vấn đề gì?” Kính Hình nhủ mảy mòi, đột nhiên nhớ tới lần trước Rihyon hô thẳng tên của Yuki-Onna, hai má Yuki-Onna lập tức liền đỏ bừng.

“Đương nhiên là có vấn đề.”

Ngón tay hân nhẹ nhàng phất qua bên má nàng, làm cho trái tim của Kính Hình không thể khống chế được gia tốc liên đập nhanh. Hân dùng âm thanh yêu mị nói: “Tên gọi của nữ tử chỉ có thể cho phu quân của mình gọi, nàng biết không?”

“Không biết.”

Kính Hình không có chần chờ gì liền trả lời. Nhủ mảy, cho nên nàng thật chán ghét thế giới này. Không chỉ đơn giản là nàng không thể được nhìn thấy người thân mà còn vì văn hóa, phong tục tập quán ở đây nàng một chút cũng đều không biết gì.

“Cuộc sống ở thế giới của ta, quan hệ bằng hữu đều là xưng hô thẳng tên không cần xưng hô dòng họ. Đây là điều vô cùng bình thường.”

“Ta cũng đã nghĩ đến trường hợp này.”

Rihyon nhẹ nhàng cười, nhưng giọng điệu vẫn không có đổi: “Nhưng ta cảm thấy thật ghen tị, tựa như hiện tại là đang ghen tị với Hidemoto.....”

“Nura, sắc mặt của ngươi luôn không thay đổi nói toàn những lời làm cho người khác có thể vì nó mà đỏ mặt hay tim ngày càng đập nhanh hơn.”

Kính Hình bất đắc dĩ thở dài, hai má mang theo một tia đỏ ửng nói: “Ngươi đối với ta câu... hôn... Chuyện này thật sự làm cho ta thật kinh ngạc. Bởi vì, vô luận là gì đi chăng nữa ngươi và Hidemoto đều là bằng hữu của ta.”

“Hidemoto là bằng hữu thì không sai chút nào.”

Rihyon tươi cười yêu dã để sát vào gương mặt nàng, ở nàng trên trán nhẹ nhàng in xuống một nụ hôn, câu môi nói: “Nhưng bốn thiếu gia là phu quân tương lai của nàng.”

Kính Hình vuốt cái trán mình vừa mới bị hôn, hai má đỏ bừng rống to: “Nura Rihyon!! Ai ai ai cho người làm như vậy !!” (Di Di: đây là lần đầu tiên Tiểu Hình kêu đầy đủ họ và tên của anh ra nha)

“Ha ha ha!”

Rihyon phát ra tiếng cười sung sướng: “Bởi vì ta muốn nhìn thấy bộ dạng đỏ mặt của Tiểu Hình!”

“Không cần ngươi luôn phải thể hiện biểu cảm mình thật tự nhiên nói ra những lời buồn nôn như vậy!”

Kính Hình nghiêng rằng nghiêng lợi. Từ trong tay áo kimono lấy dao luôn giấu sẵn trong đó ra, cánh tay Rihyon chặt chẽ ngăn cản hành động của nàng, tươi cười yêu mị nói: “Không thể như vậy được đâu. Bởi vì những lời ta nói đều là thật, mà Tiểu Hình cũng thật là... luôn lấy dao khi dễ ta.”

“Ai khi dễ người, rõ ràng là người luôn nói những lời buồn nôn!”

Kính Hình hất tay Rihyon ra, then quá thành giận nói: “Người sẽ không bao giờ có thể nói chuyện một cách nghiêm túc.”

Rihyon cảm thấy chính mình đã ở trong trạng thái nghiêm túc để nói chuyện. Lời hắn nói đều là những lời thật lòng nha, hắn chính là thích nhìn thấy bộ dạng vừa then vừa giận này của nàng. Cuối cùng hắn trở lại bộ dáng không đứng đắn, mở miệng nói: “Những lời này đều là lời thật lòng của ta.”

“Người đúng là một tên yêu quái miệng đầy xảo trá!”

Kính Hình nhéo lấy tóc ở thái dương hắn, nhìn đến động tác của Kính Hình, Rihyon khơi mào một luồng tóc nàng cùng tóc chính mình quấn quít cùng nhau, trong mắt lưu chuyển lưu quang say lòng người, thấp giọng nói: “Vợ chồng son.”

“Người cho là đem tóc nối cùng nhau chính là vợ chồng son sao?”

Kính Hình xả hồi chính mình tóc, Rihyon cho là đương nhiên nói: “Àn, đối với ta mà nói, Tiểu Hình chính là ‘thê tử kết tóc’ cùng ta.”

“Nura, người quả nhiên là tên Ayakashi kỳ quái, rõ ràng chúng ta cùng nhau nhận thức không có bao lâu.....”

“Thời gian quen biết không có quan hệ.”

Rihyon buông Kính Hình, mắt vàng tràn đầy ôn nhu làm người ta say mê, câu môi nói: “Ta nghĩ muốn ở bên cạnh nàng cả đời, ta nghĩ muốn nàng cả đời này đều ở bên người ta, ta cũng sẽ dùng cả đời này ở bên cạnh bảo vệ nàng.”

Tên này chắc chắn sẽ luôn nói một ít lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ người khác, nhưng hưởng thụ một tí cũng không có hại gì đâu nhỉ. Kính Hình cảm nhận được trái tim chính mình đang ngày càng tăng nhanh. Lời ngon tiếng ngọt của tên này thật dễ dàng làm cho người ta sa vào nơi đó.

“Ai sẽ tin những lời xảo trá này của người kia chứ!” Hai gò má Kính Hình đỏ lên như trái gấc, ánh mắt lóe ra, không dám ngẩng đầu nhìn mặt Rihyon.

“Tiểu Hình không tin cũng không có quan hệ gì, về sau ta sẽ thường xuyên nói đi nói lại nhắc nhở nàng nhớ kỹ lời đó. Bởi vì sớm muộn gì ta và nàng phải gặp mặt nhau để tự chứng thực.” Rihyon vỗ về nàng tươi cười yêu mị nói.

“Khụ.....”

Không khí càng ngày càng ngưng ngừng, Kính Hình không được tự nhiên nói sang chuyện khác. Nhìn trước mắt nàng là những bậc thang thật dài, một mặt đầy hắc tuyến hỏi: “Còn phải tiếp tục đi lên bậc thang sao?”

Trước mắt là khi Rihyon mang nàng đến trong thành, nàng là đang đi bộ lên bậc thang.

“Không cần thiết.”

Rihyon ôm lấy thân thể Kính Hình, mỉm cười: “Ta mang nàng đi lên.”

Kỳ thật Kính Hình cũng muốn hỏi là trên đó có cái gì, hoặc là hỏi Rihyon đến tột cùng muốn cho nàng nhìn thấy cái gì?

Trên những bậc thang thật dài là đỉnh núi, xuyên qua rừng cây, vách núi bị cây cối vây quanh che khuất, ánh sáng phía sau của Thành chủ Phủ đệ chiếu vào trong mắt Kính Hình. Mỗi tòa nhà ngói khổng lồ đó bị những bức tường cao lớn kia ngăn cản lại, nhìn chung quanh Thành chủ Phủ đệ thật không hợp với bên trong tí nào, có vẻ vừa âm trầm đầy tử khí.

“Rất giống nhà giam đi, nàng đã luôn bị giam ở nơi đó.”

Nghe được lời nói của Rihyon, Kính Hình hơi giật mình: “Chính là cảm thấy thật âm trầm, nghe người nói như vậy, thật sự rất giống một cái nhà giam thật lớn đâu.”

“Nhưng nó không thể giam được nàng, cho dù nhà giam đó có những bức tường so với hiện tại còn cao gấp mấy lần.” Rihyon giọng điệu từ từ nói.

“Người cho là ta có cánh sao? Nếu tường so với bây giờ còn cao hơn, lại có binh lính trông coi, làm sao có thể không giam được ta?” Khóe miệng Kính Hình hơi run rẩy, hay là hấn cho rằng nàng là siêu nhân sao?

“Những bức này không thể giam giữ được nàng, trong thế giới này chỉ có ta mới có thể giam giữ nàng, cho nên nàng cứ an tâm ở trong này tiếp tục cuộc sống sinh hoạt.” Âm thanh Rihyon từ tính mà lười nhác mang theo vô hạn mê hoặc.

Kính Hình còn không có tới kịp nói cái gì, không khí đột nhiên hạ nhiệt một cách nhan chóng, Kính Hình rung mình một cái. Nhìn theo phương hướng vừa mới phát ra lãnh khí, nàng thấy Setsura chính là một mặt u oán bất mãn xem nàng, Kính Hình ngẩn ngơ, Yuki-Onna hẳn là dùng loại này ánh mắt nhìn Rihyon mới đúng. Vì cái gì lại nhìn nàng, giống như nàng mới là ‘Kẻ phụ lòng’ nàng ta vậy.

“Nga? Cơm trưa là do Yuki-Onna tới đưa sao, Gyuuki có chuyện gì à?” Rihyon lười biếng hỏi, hẳn nhớ được trước khi đi, hẳn đã phân phó Gyuuki đưa cơm tới.

“Àn, hẳn có việc.” Setsura gật đầu, không nói gì, thực tế là nàng bám theo Gyuuki sau đó từ trong tay hẳn đoạt hộp thức ăn mà chạy tới.

“Cơm trưa?” Hai mắt Kính Hình sáng lên, nhìn thoáng qua hộp thức ăn trong tay Setsura nuốt nước miếng, không dám bỏ nhào qua, khoảng cách dù xa như vậy nhưng nàng đều có thể cảm nhận được trên người Setsura đều phát ra lãnh khí.

“Àn. Hừ, người không đi tới nhận hộp cơm để ăn cái gì sao?” Setsura nhàn nhạt lườm Kính Hình một cái, mặt mày trong lúc đó lúc có lúc không nói nên lời quyến rũ.

“.....”

Kính Hình gục đầu xuống, nàng từ sau khi đi đến nơi này đều không có nhiều bằng hữu cho lắm. Setsura là người lãnh ngạo yêu mị, là một tuyệt sắc mỹ nữ, trên mặt viết rõ ‘chỉ có thể ngắm cứ không thể tiến’. Nàng rất muốn cùng nàng ta trở thành bằng hữu, nhưng nàng lại không biết nên làm thế nào để hai người có thể hòa thuận với nhau. Đặc biệt, nàng ta thoát nhìn tựa hồ không hề thích chính mình.

“Hừ hừ.....”

Setsura bất mãn nhìn Kính Hình. Lần trước khi nàng ta nhìn đến thức ăn gì đó, hai mắt sáng lên liền bỏ nhào qua. Thế nhưng hiện tại đồ ăn ở trong tay nàng, nàng liền thể hiện bộ dáng do dự không có khẩu vị. Nàng ta đối với nàng có ý kiến gì sao?

Không khí có chút cứng ngắc, Rihyon vừa mới chuẩn bị mở miệng nói cái gì đó, Kính Hình đã mở miệng trước, nàng gãi đầu, nhỏ giọng đối Setsura nói: “Cái kia, cô đã đi xa như vậy nhất định rất mệt, cô ăn trước đi.”

“.....”

Rihyon ngây ngẩn cả người, đối với đồ ăn hay gì đó hẳn đây là lần đầu gặp đến Kính Hình có bộ dạng hào phóng như vậy. Lần trước dưới tàng cây anh thụ vào thời điểm ăn điểm tâm, nàng chỉ cho phép hẳn cùng Hidemoto mỗi người ăn một khối đồ ăn mà thôi.

Rihyon nhìn về phía Setsura với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Muốn nhìn xem Kính Hình vì sao hội như vậy ‘Đặc thù’ đối đãi với Setsura, hẳn cũng muốn nàng đặc thù đối đãi với mình như vậy.

11. Chương 11: Setsura

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Setsura luôn ái mộ Rihyon, hẳn là một người tà mị luôn không kèm chế được tươi cười. Dung nhan tuấn mỹ vô song, thâm thúy tức sát kết hợp hoàn hảo cùng đôi mắt màu vàng đầy yêu mị. Mọi thứ trên người hẳn không một chút khuyết điểm làm cho nàng thật sự mê muội.

Mục tiêu của nàng chính là phải cướp cho bằng được nụ hôn của Rihyon. Nhưng mà mục tiêu nàng còn chưa thực hiện được thì hẳn lại đem cái người trước mắt này gọi là ‘người đẹp số một Kyoto’ về gia tộc Nura, còn hướng nàng ta cầu hôn nữa chứ.

Setsura luôn là người ở bên cạnh làm bạn với Rihyon. Khi nhìn đến ánh mắt Rihyon luôn nhìn chăm chú vào Kính Hình sẽ biết ngay là hẳn thật sự yêu thương nàng ấy. Thời điểm hẳn nhìn Kính Hình, cặp mắt vàng lạnh lùng kia tràn đầy lưu luyến ôn nhu.

Rihyon đã từng nói với nàng, Kính Hình là một người so với tưởng tượng của nàng còn tốt hơn nhiều, Setsura thật sự không biết nàng ta làm sao tốt kia chứ. Hành vi cử chỉ của Kính Hình làm cho nàng cảm thấy không thể tưởng tượng được. Ví dụ như nàng xem việc chính mình có thể ăn gấp ba lượng cơm mà người bình thường có thể ăn là việc đáng tự hào, vừa thấy cái gì liên quan đến đồ ăn thì hai mắt liền sáng lên.....

Cảm giác Setsura đối với Kính Hình cực kỳ phức tạp, nàng quả thật ghen tị với Kính Hình chiếm được ưu ái của Rihyon. Vô luận nhìn theo góc độ nào mà nói, Kính Hình đều được xem là tình địch với nàng, không có người nào sẽ đối với tình địch chính mình sinh ra hảo cảm.....

Nhưng so với chán ghét, Setsura đối với Kính Hình là sinh ra cảm giác bất mãn không thể lý giải.

Điều nàng bất mãn chính là ánh mắt Kính Hình nhìn về phía Rihyon không hề giống với hẳn, đôi mắt của Rihyon thì chứa đầy thâm tình còn nàng ta thì không có gì. Không hiểu khi đối mặt với nụ cười yêu mị của Rihyon, nàng ta làm sao có thể không có lộ ra thần sắc si mê hẳn kia chứ?

Ở trong lòng Yuki-Onna, Rihyon là một người vô cùng hoàn mỹ không sút mẻ. Không có nữ tử nào có thể chống lại được đôi mắt và nụ cười mê người đó của hẳn được. Họ sẽ vì nó mà lâm vào mê muội.

“Cái kia, cô không ăn sao?”

Âm thanh Kính Hình đánh gãy suy nghĩ của Yuki-Onna, Setsura nhìn đến Kính Hình chính là một mặt khản trương co quắp xem nàng, ánh mắt Setsura cũng không né tránh nhìn chăm chăm Kính Hình mà quan sát. Muốn nhìn xem nàng đến cùng làm sao tốt, đáng giá để Rihyon như thế vì nàng mà lâm vào mê muội.

Setsura đem hộp thức ăn đặt ở bên người Rihyon, giọng điệu không mang theo tia cảm tình nói: “Nếu ta ăn, phỏng chừng ngươi không thể ăn no được, dạ dày ngươi lớn như vậy kia mà.”

Nghe được lời Setsura nói, Kính Hình ngượng ngùng nắm lấy đầu. Lời nói của Setsura có thể lý giải thành hai loại ý tứ: thứ nhất là nàng có thể trào phúng mà ăn tự nhiên, thứ hai nàng ấy đang lo lắng là mình ăn không đủ no.

Xem ánh mắt Setsura nhìn chăm chú. Nàng biết, vừa rồi lời nói kia chắc chắn tuyệt đối không phải là đang quan tâm nàng. Nhưng da mặt Kính Hình vốn dày nên nàng vẫn cứ cho rằng Setsura đang quan tâm chính mình, mở miệng nói: “Không có quan hệ, cô ăn trước đi, ta ăn không đủ no còn có thể ăn kẹo kompeito.” Nói xong, Kính Hình liền nhanh chóng đi lấy kẹo kompeito đặt ở trong tay áo ra.

“Cô muốn ăn không? Kẹo này ăn ngon lắm so với kẹo que thì còn muốn tiếp tục ăn nữa.”

Kính Hình nói xong, mới nhớ thế giới này cũng không có kẹo que, nhanh chóng sửa miệng nói: “Ý ta chính là kẹo kompeito là loại kẹo ngon nhất mà ta từng được ăn.”

“.....”

Setsura nhìn Kính Hình theo trong tay áo lấy ra một cái túi nhỏ, Kính Hình mở cái túi nhỏ nghiêng túi đổ ra, nhưng khi đổ ra thì không thấy có cái gì xuất hiện. Sau đó Kính Hình một mặt khó xử nhìn Setsura nói: “Ta... ngày hôm qua... giống như đã ăn sạch, hôm nay sáng sớm ra ngoài quên mang theo.....”

“Tiểu Hinh lại cấp kẹo kompeito cho Yuki-Onna ăn, có cái gì ăn ngon cũng nhường Yuki-Onna ăn trước. Ta thật ghen tị.”

Rihyon tựa tiểu phi tiểu nhìn Kính Hinh, giọng điệu u oán: “Tiểu Hinh đều không có đối với ta tốt như vậy.”

Kính Hinh lườm Rihyon một cái, khóe miệng hơi run rẩy: “Người thế nào ai cũng đều ghen tị hết vậy?” Vừa mới nói ghen tị với Hidemoto xong, hiện tại thì biến thành ghen tị với Yuki-Onna.

“Ân hừ.....”

Setsura bắt mắt hừ một tiếng, nàng làm sao có thể dùng cái loại thái độ không kiên nhẫn này đối Nurarihyon đại nhân chứ?

“.....”

Nhìn đến thần sắc Setsura mất hứng, Kính Hinh tạm thời chớ có lên tiếng. Cân nhắc vừa rồi chính mình có nói sai cái gì chọc Setsura sinh khí không.

Có thể nói cả đầu Kính Hinh đều chứa toàn là đồ ăn, nên đã không tự giác liền bắt đầu hướng về phương diện ăn uống để “liên hệ”, nàng thầm nghĩ: Chẳng lẽ nguyên nhân là do chính nàng nói đem kẹo kompeito cho nàng ấy nhưng rốt cuộc kết quả không có nên nàng bởi vì chuyện này nên giận sao?

“Lần trước Tiểu Hinh chỉ cho phép ta cùng Hidemoto mỗi người ăn một khối điểm tâm. Hiện tại có đồ ăn nàng lại hào phóng như vậy nhường Yuki-Onna ăn trước.”

Rihyon bắt khuất hỏi: “Vì sao Tiểu Hinh lại đối xử đặc biệt với Yuki-Onna chứ?”

“.....”

Nghe được lời nói Rihyon, Yuki-Onna cũng một mặt nghi hoặc nhìn về phía Kính Hinh. Nàng ta đối xử với chính mình thật đặc biệt sao?

Trong lòng Kính Hinh rối rắm. Nàng thật sự nói không nên lời, lí do rất đơn giản bởi vì Yuki-Onna rất đẹp. Hơn nữa nàng ấy tựa hồ còn có chút chán ghét chính mình, nàng thật sự không biết nên làm thế nào để cùng nàng ấy có thể hòa hợp với nhau. Nàng chính là không hy vọng quan hệ chính mình cùng Setsura phải nảy lửa.

“Nura, nếu không là bởi vì buổi sáng người đột nhiên xuất hiện, ta làm sao có thể quên đem theo kẹo kia chứ.” Kính Hinh vội vàng nói lãng sang chuyện khác.

“Phải không?”

Tầm mắt Rihyon ở trên người Kính Hinh cùng Yuki-Onna dao động một chút, mâu quang hơi lưu chuyển, cười khê nói: “Ta đây đi mua túi khác bởi thường cho nàng, nàng trước hết cùng Yuki-Onna ăn cơm trước đi.”

“A?.....”

Kính Hinh sửng sốt, nhìn bóng dáng Rihyon biến mất hoàn toàn. Cái vấn đề đó để sau cũng được mà, nàng chính là thuận miệng nói ra thôi. Hắn làm sao có thể bỏ nàng lại cùng Yuki-Onna ở chung a?!

Sau khi Rihyon rời đi, không khí yên tĩnh đến mức quỷ dị, Kính Hinh nhận không được mở miệng đánh vỡ cái loại không khí cứng ngắt này: “Cái kia... ừm, ta gọi là Kính Hinh, thật cao hứng khi được nhận thức cô.”

“Ta biết, Nurarihyon hắn mỗi ngày trở lại tổ Nura đều sẽ nhắc đến tên người.” Setsura trả lời trong thanh âm mang theo vài phần ghen tuông.

“.....”

Kính Hinh trầm mặc, theo thái độ của Yuki-Onna ai cũng có thể nhìn ra là nàng ấy thích Rihyon. Hiện tại Rihyon lại nói thích nàng, Yuki-Onna đối với nàng không có hảo cảm cũng không có gì đáng trách .

Nhưng mà tình cảm nàng đối với Rihyon chính là không rõ ràng, nửa tỉnh nửa mê. Nàng hiện tại không thể nói ra: ‘Ta đối với Nura không có cảm giác gì với lại ta sẽ không gả cho hắn.’ Những lời này thật ra ai

nghe thấy cũng biết là nàng đang nói dối, nếu nàng nói không có cảm giác gì với Rihyon thì nàng đang tự gạt chính mình.

Kính Hình cũng không muốn mình cùng Yuki-Onna trở nên đối địch lẫn nhau. Mặc kệ Yuki-Onna thể hiện thái độ gì đối đãi nàng, nàng sẽ tận lực biến nó trở nên thật tự nhiên để có thể cùng nàng ấy hòa hợp với nhau.

Nhìn Kính Hình một bên như có đăm chiêu trầm mặc không nói. Setsura thăm nghĩ, có phải hay không thái độ cư xử của mình rất ác liệt?

Kỳ thật câu nói vừa rồi nàng cũng là thuận miệng oán giận một câu thôi. Nam nhân mà mình thầm yêu mến, ngưỡng mộ chính là mỗi ngày đều nhắc đến tên nữ tử khác, nàng đương nhiên là sẽ ghen.

Setsura có thể cảm nhận được Kính Hình kỳ thật muốn cùng nàng hòa hợp ở chung với nhau. Nhưng loại thái độ này của Kính Hình làm nàng thật mất hứng, nếu Kính Hình thật sự thích Nurarihyon, Kính Hình nên đem nàng trở thành tình địch mới đúng.....

Thái độ hiện tại của Kính Hình đã chứng minh nàng ta không hề yêu Rihyon.....

Nàng làm sao có thể không thích Rihyon đâu? Nàng làm sao có thể khiến ánh mắt Rihyon trở nên ôn nhu? Nàng làm sao có thể làm cho Rihyon đơn phương yêu mến nàng đâu?

Cuối cùng dẫn đến tổng kết, bất mãn lớn nhất đối với Setsura chính là: Kính Hình không hề yêu thương Rihyon?!

Setsura tuy rằng ái mộ Rihyon. Nhưng trừ bỏ loại tình cảm ái mộ này ra, nàng đối Rihyon còn có một loại trung thành cùng kính trọng.

Thiên hạ này cũng tốt, tuyệt thế mỹ nữ cũng tốt. Nếu Rihyon muốn, Setsura cảm thấy hẳn nên có được.

Đối với việc Rihyon dâng tình cảm cho Kính Hình nàng cảm thấy thật bất mãn cùng ghen tị. Nhưng nàng tuyệt đối sẽ không đùa giỡn hay giở bất kì thủ đoạn nào. Nàng luôn kính trọng Rihyon nên nàng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của Rihyon.

“Người làm sao có thể không thích Nurarihyon đại nhân, ánh mắt người có vấn đề gì sao?” Setsura rốt cục nhịn không nổi nữa nên liền hỏi ra vấn đề nàng rối rắm từ này đến giờ.

Kính Hình đang ở trong trạng thái thất thần nên chỉ nghe đến nửa câu sau mà Setsura nói là ‘Ánh mắt người có vấn đề gì sao?’. Nàng theo phản xạ liền trả lời: “Trước kia quả thật ta bị cận thị, nhưng sau khi cùng linh hồn YouHime dung hợp, thị lực liền trở nên bình thường.” Nói xong, Kính Hình không khỏi lại cảm khái một chút về thế giới không khoa học này.

“..... Người đang nói loạn cái gì vậy, ta đang hỏi người vì sao không thích Nurarihyon đại nhân!” Hai má Setsura đỏ lên liền rống to, trên người toát ra lãnh khí làm cho Kính Hình cảm thấy lạnh run.

“A, ta cùng hẳn vừa mới nhận thức không có bao lâu. Muốn cùng nhau kết hôn cũng nên tìm hiểu nhau một chút chứ.”

Kính Hình châm chọc dùng từ, thật cẩn thận hỏi: “Ta có thể trả lời như vậy chứ?”

Nhìn đến bộ dáng Kính Hình thật cẩn thận, Setsura thu hồi lãnh khí, xoay đầu nói: “Nurarihyon đại nhân thích người, người cũng hẳn là nên thích hẳn mới đúng?”

Khóe miệng Kính Hình hơi run rẩy, đây là cái dạng lý luận logic gì, ngay tại thời điểm Kính Hình muốn trả lời, Setsura giọng điệu có chút mất tự nhiên hỏi: “Nurarihyon đại nhân vừa mới nói người đối xử với ta thật đặc biệt, những lời đó có ý gì?”

“Ồi?”

Kính Hình sửng sốt, cong khóe miệng lên nói: “Đại khái lần đầu tiên tại thời điểm nhìn thấy cô ta cảm thấy thật kinh diễm. Hơn nữa ta ở trong thế giới này ta cũng không có bằng hữu cùng giới, cho nên muốn cùng cô có thể hòa hợp ở chung với nhau.”

Setsura hai má ửng đỏ rống to: “Ai muốn cùng người làm bằng hữu chứ!?”

“Cô thật là, một chút cũng đều không có do dự cự tuyệt, thật đả thương người a.”

Kính Hinh nhin không được thở dài. Vào niên đại này nữ tử cơ bản không được phép xuất môn, hơn nữa nàng đối với văn hóa, phong tục nơi này cũng đều không biết. Có thể kết giao với bằng hữu cùng giới cũng thật khó khăn quá đi.

Nghe được lời Kính Hinh, Setsura cắn môi. Nàng đột nhiên nói muốn làm bằng hữu, nàng cũng không biết phải nên phản ứng như thế nào, Setsura than thở nói: “Nói cái gì mà lần đầu tiên nhìn thấy ta thật kinh diễm, người đang trêu đùa ta sao? Người đẹp số một Kyoto!”

“Trêu đùa cô ư? Không có a, mặt của ta ngày ngày soi gương ta đều nhìn đến phát chán.”

Kính Hinh nghiêng đầu cười: “Ta thật sự cảm thấy cô rất xinh đẹp.”

Trong mắt Kính Hinh thuần hắc không có nửa ý giả dối nào, nụ cười chân thành tha thiết, dung nhan khuynh thành thêm một chút sắc thái động lòng người, hai má Setsura liền đỏ lên. Đột nhiên nàng nhận thấy được có yêu khí xa lạ đang ở tới gần nàng cùng Kính Hinh, ánh mắt nàng lập tức phát lạnh, vội vàng bảo vệ Kính Hinh, thần sắc tràn ngập cảnh giới.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

Kính Hinh thân thủ nắm giữ đao, vì là nhân loại nên nàng không cảm nhận được yêu khí, trừ phi Youkai hiện thân ở trước mặt nàng, bằng không nàng không thể phát hiện được nơi ẩn nấp của đối phương.

Đột nhiên có một bóng dáng xuất hiện, đó là một người thường, diện mạo thanh tú, y phục màu đen chế đều dính đầy bùn đất, thoạt nhìn thì thấy tiểu nam hài tóc nâu cực kì chặt vật. Thời điểm hắn nhìn thấy Kính Hinh cùng Yuki-Onna thì hơi giật mình, lập tức đẩy mắt kính muốn rơi xuống dưới, kích động hô to: “Rất nguy hiểm, thỉnh nhanh chóng rời khỏi nơi này đi!”

Tiếng nói hắn vừa dứt, phía sau lập tức xuất hiện một Youkai thân hình thật lớn, Kính Hinh nhanh chóng rút đao ra, sau đó bỏ nhào qua bảo vệ nam hài bị Youkai tập kích.

“Kính Hinh.....!”

Yuki-Onna kích động hô to, không nghĩ qua Kính Hinh hội bỏ nhào qua bảo vệ tên thiếu niên kia. Gần trong nháy mắt, Youkai kia đã mở mồm to hướng Kính Hinh cắn qua, Setsura hoảng sợ trừng lớn mắt.

“Hỗn đản, người dám đem cơm của ta đều đập vỡ hết.”

Kính Hinh rút ra đao hướng về miệng Youkai kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người liền lấy cái chết để tạ tội đi!”

Miệng Youkai kia lập tức liền bị thương, miệng vết thương phát ra đại lượng máu xen lẫn chút phù màu đen. Nó che miệng lại thống khổ kêu rên, Yuki-Onna tìm đúng thời điểm lập tức thổi ra lãnh khí đông cái tên Youkai kia lại.

Cảm nhận được thân thể bắt đầu kết băng, Youkai kia lập tức giãy dựa gờ móng vuốt bén nhọn hướng về phía Yuki-Onna. Nhận thấy được ý đồ của nó, Kính Hinh liền nhanh chóng dùng đao đâm vào trái tim nó, máu lập tức phun tung toé ra, ánh mắt Kính Hinh thuần hắc lộ ra hàn ý. Nàng lại đâm thật sâu vào ngực nó, tại thời điểm nó bị đóng băng hoàn toàn nàng mới rút đao ra.

Yuki-Onna sửng sốt, nàng chưa bao giờ nghĩ tới Kính Hinh thế nhưng lại có thể bình tĩnh như vậy cầm đao hướng về Youkai. Hoặc là có thể nói nàng không nghĩ đến Kính Hinh thế nhưng sẽ giấu một cây đao ở trong tay áo kimono.

“Thật sự là làm ta sợ muốn chết, bộ dáng Youkai kia thực dọa người, Hidemoto tạo ra đao để ‘xử tử’ Youkai thật sự tốt.”

Kính Hinh một mặt cảm khái nói, Yuki-Onna im lặng nhìn người trước mắt trong tay đang cầm đao dính đầy máu đang mỉm cười với mình. Xem ra Nurarihyon đại nhân nói không sai, nàng ta còn vượt qua cả tưởng tượng của mình.

“Này, người tên là gì?”

Kính Hình nhìn người thiếu niên trong lòng mình đã chút ngây ngốc, hai tròng mắt thuần hắc hơi tỏa sáng, câu môi nói: “Kỳ thật tên người không quan trọng, nhưng thời đại này không có mắt kính nga. Người không phải là người của thời đại này đi?”

Kính Hình một mặt chờ mong nhìn thiếu niên tóc nâu trả lời mình. Nàng không chút do dự bỏ nhào qua cứu hần nguyên nhân chính là bởi vì hần có đeo mắt kính, người thiếu niên này có lẽ cùng nàng đến từ một cái niên đại!

12. Chương 12: Đến Từ Bốn Trăm Năm Sau

Quà 30/4 đây nhá các tình yêu. Ngày mai 1/5 nhớ ghé vào nhận hàng tiếp nha. ^^

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Nura Rikuo hoàn toàn không hiểu hiện tại là đang xảy ra chuyện gì? Hần nhớ được gia gia sai hần đến một thần xã đã bị bỏ hoang từ rất lâu. Cái gì này nọ gia gia cũng đều không có nói, hần vừa mới đến cổng đền Itsukushima [1] bị vứt bỏ, một cỗ khí lực cường đại đánh vào làm cho hần mất đi ý thức.

images

[1] Cổng đền Itsukushima: Cánh cổng sơn đỏ được coi là ranh giới giữa cõi trần và nơi thanh tịnh, trong sạch.

Đến bất cứ nơi đâu trên đất nước mặt trời mọc, du khách dễ dàng nhận thấy một cánh cổng sơn đỏ chói đặc trưng, xuất hiện trước cổng đền, chùa và lăng của các vị vua. Đó là cổng Torii, một trong những hình ảnh biểu tượng Nhật.

Theo truyền thuyết, nữ thần Amaterasu vì giận dữ em trai mình đã trốn biệt và không còn tỏa sáng nữa. Người dân Nhật lo sợ mặt trời không còn sưởi ấm trái đất đã nghĩ ra một cách. Họ dựng lên một cái sào bằng gỗ, để cho tất cả gà trống đậu lên đó và gáy ầm ĩ.

Vì quá tò mò, nữ thần đã hé mắt nhìn qua hang động nơi bà đang trốn. Ánh sáng của mặt trời xuyên qua kẽ hang và người ta tìm thấy chỗ bà ẩn nấp. Một sumo trong làng nhìn thấy đã chạy ra bê tảng đá chặn cửa hang lại để mặt trời lại tiếp tục tỏa sáng rực rỡ. Cây sào trong câu chuyện chính là phiên bản đầu tiên của cánh cửa sơn Torii này.

Cũng từ câu chuyện này mà cánh cửa mới có tên là Torii, trong tiếng Nhật có nghĩa là nơi chim đậu, hay còn gọi là cổng “điều cư”.

Những cánh cổng lớn này thường được sơn đỏ, xây bằng đá hoặc gỗ. Theo thần đạo Nhật Bản, bước qua cánh cửa này nghĩa là bước từ chốn trần gian vào nơi linh thiêng. Cổng Torii càng gần chính điện lại càng thêm phần thiêng liêng.

Người Nhật trước khi bước qua cổng còn có nghi lễ rửa tay, ngâm nước cho cơ thể sạch sẽ trước khi bước qua cổng. Họ cũng tin rằng nếu ném một hòn đá về hướng cổng Torii mà hòn đá đậu lại trên đó nghĩa là may mắn sẽ đến.

Cánh cổng Torii nổi tiếng nhất xứ sở hoa anh đào là cổng đền Itsukushima. Cánh cổng lớn được dựng ngay trên mặt hồ rộng lớn, yên ả được công nhận là di sản thế giới của UNESCO.

images

Vì tin vào sự linh thiêng của cánh cổng thiên, rất nhiều người thường xuyên bỏ tiền hiến tặng cổng cho đền, chùa. Ngôi đền Fushimi Inari thậm chí còn có cả một dãy hành lang bằng cổng Torii xếp liên vào nhau. Mỗi cánh cổng đều có ghi tên người hiến tặng.

Khi tỉnh lại hắn đã thấy mình ở trong rừng rậm. Mới vừa rồi Youkai đột nhiên xuất hiện tấn công hắn, hiện tại không có gì vũ khí gì nên trước tiên đành phải chạy trốn. Không rõ vì sao ban ngày Youkai lại tụ tập để tấn công nhân loại. Hơn nữa, hiện tại hắn đang ở nơi nào vậy?

“Ngu ngốc, mới vừa rồi rất nhiều nguy hiểm. Nếu như vừa rồi người bị giết chết, ta biết ăn nói thế nào với Nurarihyon đại nhân!”

Giọng nữ quyến rũ mang theo tức giận rống to, Rikuo kinh ngạc lui ra phía sau một bước. Nhìn xem người nữ tử trước mắt tóc quấn màu lam, khi nhìn đến nàng nháy mắt Rikuo nghĩ tới Tsurara.

Nhưng nàng so với Tsurara là hơn một phần thành thực quyến rũ. Dung nhan nàng ấy cực mỹ, lộ ra một cổ khí lãnh ngạo. Thoạt nhìn là một vị mỹ nữ cực kì lạnh lùng.

“Thật có lỗi, khó có được một phát hiện trọng đại như vậy. Nếu như vừa rồi hắn bị Youkai giết chết, thật sự rất đáng tiếc.”

Giọng nữ nhu hòa mang theo nhàn nhạt xin lỗi còn kèm theo một tia nghịch ngợm, Rikuo nhìn về phía nữ tử vừa mới cứu chính mình. Ánh mắt nàng lấp lánh mang theo tia vô tội nhìn người nữ tử tóc quấn màu lam. Sau đó sửa sang lại mái tóc dài màu đen đã có chút rối bời.

Đại khái là cảm nhận được ánh mắt hắn, nàng quay đầu lại cười. Nụ cười khuynh thành kia làm cho dung nhan tuyệt sắc ấy tăng thêm một phần làm cho người ta trở nên bối rối, tim đập ngày càng nhanh hơn, Rikuo có chút ngượng ngùng cúi đầu. Cái gọi là nụ cười khuynh thành, đại khái chính là nụ cười vừa rồi nàng mới cười với hắn đi!? Về việc nàng mới cứu chính mình, hắn còn chưa nói lời xin lỗi đâu.

Nhưng Setsura cũng không có cho Rikuo cơ hội nói lời xin lỗi, nghiêng răng nghiêng lợi hô to: “Ta không phải ở bên cạnh người sao, người tại sao lại không cầu cứu?”

Kính Hình sửng sốt vài giây, cười nhẹ: “Ta quên mất. Dù sao cũng cảm ơn cô, Setsura.”

“..... Ai cho người gọi tên ta thân mật như vậy, ngu ngốc!”

Hai má Setsur không được tự nhiên nổi lên một tia nhàn nhạt đỏ ửng, ánh mắt cực kì phức tạp nhìn thoáng qua Kính Hình, hừ lạnh: “Cầu cứu mà cũng có thể quên, người thật là ngu ngốc!”

“Không cần nói ngu ngốc, những lời đó thật sự quá đáng nha~.”

Kính Hình bất đắc dĩ cười, giơ đao trong tay lên nói: “Hidemoto đã tạo ra cho ta một bảo đao để diệt trừ Ayakashi rồi nên không cần lo lắng. Chẳng lẽ Setsura không cảm thấy nếu chính mình có thể tự bảo hộ bản thân, lại còn đi cầu cứu sự trợ giúp của người khác mới là người ngu ngốc sao?”

Setsura hơi giật mình, lần đầu tiên nàng cảm thấy Kính Hình là một nữ tử có thể hấp dẫn ánh mắt người khác đến như vậy. Không phải dung mạo của nàng mà là cặp mắt, con người kia bình tĩnh đến đậm đặc. Còn có trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia còn phủ thêm một tia khí chất không khỏi phải khiến người khác phải cảm phục.

“A, đúng rồi, Setsura..... Nga, không phải, Cô không cho ta xưng hô như vậy với cô.”

Kính Hình lại khôi phục bộ dáng thật cẩn thận, nhỏ giọng hỏi: “Ta nên xưng hô với cô như thế nào?.”

“.....”

Kính Hình người này... quả nhiên là khó có thể lý giải được sự tồn tại của nàng ta. Khóe miệng Setsura hơi giơ lên. Nhưng bởi vì khó lý giải nên nàng càng muốn tìm câu trả lời. Bởi vì nàng giống như lời Nurarihyon nói, nàng ta còn vượt qua cả sự tưởng tượng của mình, Setsura trước sau như một cao ngạo quay đầu, hừ: “Xưng hô linh tinh, người muốn gọi thế nào thì tùy!”

Kính Hình ngó ra, nhìn đến Setsura hai má có chút phồng hồng. Tuy rằng nàng cảm thấy chính mình cùng Setsura cả hai không hề hiểu nhau để có thể hòa hợp với nhau. Nhưng các nàng đều nỗ lực dùng thái độ thiện ý để cùng đối phương tiếp xúc.

Nghe được lời đối thoại của các nàng, trong đầu Rikuo hình thành suy đoán, nhất là lúc hắn nhìn đến trong tay Kính Hình cầm Nenekirimaru. Hắn rốt cục tìm đúng thời cơ mở miệng nói: “Vừa rồi cảm tạ cô đã cứu ta, xin hỏi một chút về đao của cô.....”

Kính Hình nhìn về phía tiểu nam hài trước mắt này, hắn rốt cục cũng đã mở miệng nói chuyện, nhưng thật không ngờ câu đầu tiên hắn hỏi nàng chính là đao: “Thế nào, người đối với đao của ta có hứng thú sao? Nhưng ta không thể tặng cho người, đao này dùng để đối phó với đám Ayakashi a!”

“Nó có tên không?”

Rikuo có chút khẩn trương hỏi, nàng vừa mới nói đây là đao do Hidemoto tạo ra cho nàng. Nếu bảo đao này gọi là Nenekirimaru đúng như trong lời nói thì vị nữ tử trước mắt này chính là.....

“A. Nó có tên, Hidemoto gọi nó là Takoyaki [2].”

images

[2] Takoyaki: Tako nghĩa là bạch tuộc, còn từ yaki có nguồn gốc là từ yaku có nghĩa là chiên hoặc nướng. Tại cách tiệm ăn trên đường phố hay ở trong các nhà hàng, bạn đều dễ dàng tìm được món này. Ngày nay, bạn còn có thể mua Takoyaki đóng gói sẵn ở các trung tâm thương mại, siêu thị, hay các cửa hàng tiện lợi mở cửa 24/24.

Nguyên liệu chính của món này là bột mì, bột dashi, bột tenkasu, trứng gà, hành chua, bắp cải, gừng và không thể thiếu bạch tuộc. Riêng phần bạch tuộc được luộc trước rồi cắt thành từng miếng nhỏ, khi ăn có cảm giác giòn, rất ngon.

Kính Hình gật đầu trả lời, đầu óc đều toàn là đồ ăn nên rất nhanh chóng đem cái tên Nenekirimaru phân giải thành đồ ăn gì đó này nọ.

“..... Takoyaki?”

Rikuo ngây dại, không phải là Nenekirimaru sao? Nhưng hắn chắc chắn không hề nhận sai, bảo đao này đã từng cùng hắn chiến đấu với nhiều thứ. Phụ thân cùng gia gia hắn đã từng sử dụng qua bảo đao này. Khi hắn giao chiến với Abe no Seimei, bảo đao này đã bị Abe no Seimei hủy diệt rồi, hắn đã phó thác cho Keikain thu phòng đúc lại.

“Tiểu Hình, Hidemoto rõ ràng lấy tên là Nenekirimaru. Nàng là muốn ăn Takayoki sao?”

Âm thanh từ tính yêu mị đột nhiên vang lên, Rikuo cả kinh, theo hướng âm thanh phát ra quay đầu nhìn lại. Nam tử kia mặc quần áo màu lam thẫm, y chính là lưỡi biếng ngồi ở trên cành cây, trong tay cầm một bọc đựng kẹo to đùng.

Dung nhan hắn tuần mỹ yêu đã lộ ra một cỗ tà khí mê hoặc lòng người, miệng thì không kiềm chế được tươi cười kiết ngạo. Mái tóc ngân hắc giao nhau ở trong gió nhẹ nhàng lay động. Đồng tử màu vàng hiện lên tia lạnh thấu xương nhìn Rikuo, khóe môi hơi gợi lên nói: “Thế nào? Ta vừa mới đi mua kẹo mới có một chút liền xuất hiện một tiểu quỷ đâu?”

Rikuo triệt để ngây dại, người này là..... Nếu hắn đoán không lầm, người này chính là gia gia hắn?

“Nura. Người đã trở lại, vất vả rồi.”

Lời nói của Kính Hình triệt để chứng thực ý nghĩ trong đầu Rikuo. Hắn nhìn về phía Kính Hình, nhin không được mở miệng nói: “YouHime?”

Thời điểm khi Rikuo ở Kyoto chiến đấu với hội Ayakashi đọc tâm. Nó từng nói qua với hắn, tổ mẫu hắn là một vị công chúa tuyệt sắc tên là YouHime.

“A?”

Kính Hình ngây ngẩn cả người. Nếu nàng đoán không sai thì người thiếu niên này đến từ tương lai nhưng hắn vì sao sẽ biết cái tên YouHime này? Tuy rằng là công chúa nhưng YouHime cũng không nổi danh đến mức phải lưu danh đến đời sau: “Người làm sao mà biết cái tên YouHime này?”

“.....”

Nhìn đến phản ứng của Kính Hình, Rikuo trừng lớn mắt, nàng quả nhiên là tổ mẫu của mình sao? Hắn chưa từng gặp mặt tổ mẫu, nguyên lai thật sự là một vị nữ tử tuyệt sắc.

“Bởi vì ‘YouHime’ là người đẹp số một Kyoto, bị nhận ra cũng không nên kinh ngạc đến như vậy.” Rihyon cười trả lời nhưng không hề thả lỏng phòng bị đối với Rikuo.

“..... Nura, nếu ta đoán không lầm...”

Kính Hình chỉ vào Rikuo mỉm cười: “Người thiếu niên này, hẳn là người đến cùng thời đại với ta.”

“.....”

Đồng tử Rihyon hơi co lại, tên thiếu niên này đến từ tương lai. Như vậy Kính Hình sẽ có phương pháp để trở về sao?

“Mới vừa rồi ngươi nhất định vô cùng sợ hãi. Chắc ngươi thật không ngờ Youkai lại tồn tại, đó là một việc không hề có khoa học.”

Nghe được lời Kính Hình nói, Rikuo nghi hoặc chớp mắt nói: “Ayakashi luôn luôn đều tồn tại.”

“Hả?! Người đang nói cái gì, thế giới của chúng ta nào có.....”

Thanh âm Kính Hình đột nhiên bị đóng băng, nàng luôn cho rằng chính mình xuyên không trở về cổ đại, chính là không phải Trung Quốc cổ đại mà là Nhật Bản cổ đại mà thôi..... Hẳn là như vậy chứ..... Nhưng người thiếu niên này thế nhưng bộ mặt thật đương nhiên nói: ‘Ayakashi luôn luôn đều tồn tại.’

“Tuy rằng không biết tại sao lại thế này. Ý của ngài chính là chúng ta là người cùng niên đại sao? Ngài cũng đến từ bốn trăm năm sau?” Biết Kính Hình về sau chính là tổ mẫu của mình, Rikuo không tự giác liền sử dụng kính ngữ [3].

[3] Kính ngữ: Tiếng Nhật có một hệ thống các hậu tố để diễn tả sự tôn kính và sự trang trọng khi gọi tên hoặc ám chỉ đến người khác, chẳng hạn như -san trong Yukino-san. Về mặt nguyên tắc, những kính ngữ này là trung tính, được sử dụng bình đẳng cho cả nam và nữ, mặc dù trong thực tế, một trong số chúng được sử dụng riêng cho nam hoặc nữ, ví dụ như -kun cơ bản được sử dụng cho nam, trong khi -chan thường được sử dụng cho nữ, và có thể được ghép với tên gọi hoặc họ, ví dụ như Sato-san, Fumito-kun, Miyuki-chan. Sử dụng kính ngữ cũng được dùng trong trường hợp đề cập đến một ai đó, nhưng trong vài trường hợp bị cắt giảm trong sử dụng hoặc không được sử dụng.

(Di Di: Vì ở đây mình không biết nên dùng như thế nào nên mình sẽ dịch theo nguyên âm tiếng việt của nước mình, mặc dù khi đọc sẽ cảm thấy hơi bị lẹo lẹo hay là quá trịnh trọng. Với lại vì tên của Kính Hình mình không đổi thành Youhime nên sẽ hơi khó ghép các từ như: san, chan, kun,sama, senpai, kohai, gakusei, sensei, hakase, shi vào tên nhân vật được. Nên mọi người muốn biết rõ hơn về các âm cuối được ghép vào tên của mỗi người thì vào GOOGLE để biết thêm chi tiết nha. Cảm ơn mọi người rất nhiều.)

“Tiểu tử, ngươi thật sự đến từ bốn trăm năm sau sao?” Âm thanh Rihyon mang theo hàn ý làm người ta lưng lạnh cả xương sống.

Đối mặt với việc Rihyon chất vấn, Rikuo khé miệng hơi run rẩy. Cũng không giấu lại tình huống hiện tại của hắn là do ai làm hại. Chính là do gia gia làm cho hắn trở về quá khứ cho nên hắn mới có thể mặc danh kì diệu xuất hiện tại nơi này.

“Ân, chúng ta khả năng đến từ một niên đại, nhưng cũng có khả năng không phải cùng một thế giới.”

Kính Hình nhẹ nhàng thở dài, nếu nàng suy đoán không lầm. Nàng không chỉ đơn giản là xuyên không, mà là xuyên không đến một không gian khác.

“.....”

Rikuo tuy rằng không hiểu đến cùng là chuyện gì xảy ra. Nhưng khi hắn nói câu: ‘Ayakashi luôn luôn đều tồn tại’ tựa hồ làm cho tổ mẫu đã kích rất lớn.

“Tóm lại thương tích trên người ngươi trước hết nên trị liệu một chút.”

Nói xong, trong tay Kính Hình toát ra nhàn nhạt hào quang màu vàng, vết trầy da trên người Rikuo rất nhanh liền khép lại, Rihyon hơi bất mãn nói: “Tiểu Hình, không phải năng lực chữa trị chỉ đối với người bị thương nặng nặng mới chữa trị sao? Hẳn chính là mới bị trầy da mà thôi!”

“Nào có quý củ nhiều như vậy, quan trọng là ta muốn dùng hay không dùng thôi.” Kính Hình dùng một mặt không gọi là trả lời đáp với Rihyon.

Rikuo phát hiện vết trầy da trên người đã biến mất không dấu vết. Tựa hồ cảm giác mệt mỏi do chạy trốn khi nãy liền tiêu thất.

Setsura kinh ngạc xem miệng vết thương trên người Rikuo toàn bộ đều biến mất, mở miệng nói: “Người nguyên lai có năng lực như vậy sao?”

Kính Hình gật đầu trả lời Yuki-Onna nói: “Ân, cho dù một người chỉ còn lại một chút hơi thở, khi dùng năng lực này ta đều có thể cứu trở về.” Sau đó vỗ bả vai Rikuo hỏi: “Ta còn không biết tên ngươi. Người tên là gì?”

“Rikuo.”

Rikuo do dự một chút, quyết định vẫn là chỉ nên nói tên của bản thân. Cái họ Nura này không thể tùy tiện đem nói ra. Hẳn vì sao lại xuyên không đến niên đại của gia gia cùng tổ mẫu, hẳn thật sự không biết nên ai có thể cho hắn câu trả lời không.

(Di Di: Có, có, có em nè. Em sẽ nói anh biết, chuyện này nó có liên quan đến Rihyon – gia gia của anh đó. Còn về lí do thì anh ráng đợi mấy chương sau rồi biết nhé. Em phải đi đây vì em đã tiết lộ quá nhiều rồi.

Rikuo: Chờ đã, đừng đi... Như vậy là sao kia chứ!? Nói thêm tí nữa đi.)

“Rikuo, kế tiếp ngươi có tính toán gì không?”

Kính Hình nghiêng đầu hỏi, nhìn đến Rikuo trầm tư không nói, Kính Hình cười nói: “Vì sao lại do dự, trở lại niên đại của mình, trở lại bên người thân không phải là điều đương nhiên sao?”

“Ân.”

Rikuo gật đầu, hẳn nhất định phải đi về. Kỳ thật tuy rằng hắn hiện tại thân ở thế giới xa lạ này nhưng hắn không hề có cảm giác bất an cùng sợ hãi. Bởi vì người thân của hắn vẫn như cũ ở bên cạnh hắn – chính là gia gia cùng tổ mẫu thời trẻ.

“Thôi. Tóm lại việc này đợi ăn cơm xong rồi nói đi.”

Kính Hình ngẩng đầu nhìn về hướng Rihyon: “Chúng ta đi đến Keikain gia tìm Hidemoto đi. Sẵn tiện ăn cơm trưa thuận tiện hỏi hắn một chút vấn đề.”

“Ân.” Rihyon vuốt cằm.

“.....”

Rikuo nhớ tới Keikan Ryuuji từng nói với hắn, nếu nhìn thấy Nurarihyon, gia chủ Keikain gia nhờ hắn truyền đạt: ‘Không cần lại đến nhà của ta, cho dù có đến cũng không cho người cơm để ăn!’ Hắn luôn không hiểu những lời đó có ý tứ gì. Nhìn đến Kính Hình một mặt đương nhiên nói đến Keikain gia ăn cơm trưa, Rikuo đột nhiên liền hiểu được mọi chuyện đang xảy ra.

“Như vậy ta đi về trước, Nurarihyon đại nhân.”

Nghe được lời Setsura, Kính Hình vội vàng giữ lại: “Setsura cũng cùng đi đi, đồ ăn nhà Hidemoto ngon lắm.”

Uy uy, tổ mẫu đại nhân, chính mình đi ăn chực cơm nhà người khác còn chưa tính, còn muốn mang theo người khác cùng đi ăn chực sao? Trách không được bốn trăm năm qua Keikain gia còn lưu tên vào trong ‘Sổ đen’, Rikuo một mặt yên lặng nhưng trong nội tâm thì châm chọc.

“Không đi.”

Setsura cự tuyệt, nàng mới không nghĩ đi nhà của âm dương sư.

“Được rồi, vậy cô cầm lấy kẹo kompeito đi.”

Nghe được lời của Kính Hình, Setsura nhìn nhìn túi kẹo trên tay Rihyon, bĩu môi nói: “Không cần, đã là đồ Nurarihyon đại nhân mua cho người, chính người giữ đi.”

“Không có quan hệ, nhà Hidemoto cũng có kẹo kompeito.”

Kính Hình thân thủ muốn đưa kẹo cho Setsura nhưng nàng chưa kịp đưa cho Setsura thì nàng ấy liền xoay người rời đi.

Kính Hình vội vàng đuổi theo, muốn đem kẹo kompeito đưa cho Setsura.

“Này, tiểu tử.”

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nam từ tính trầm thấp, Rikuo cả kinh. Bây giờ hắn mới phát hiện gia không biết từ khi nào đã đứng bên người mình. Hắn thế nhưng không hề phát hiện ra.

“Ách..... Có chuyện gì sao?”

Rikuo nhìn người nam nhân tuấn mỹ tà mị trước mắt này chính là gia gia của mình. Khóe miệng nhin không được hơi run rẩy một chút.

“Tiểu Hình đều luôn rất muốn đến cuộc sống niên đại trước đây.....”

Rihyon ngoéo một cái khóe môi, mắt vàng trung nổi lên sát ý lạnh như băng: “Người có thể lựa chọn hoặc là chỉ một người trở về hoặc là chết ở chỗ này.”

(Di Di: Quá bá đạo, em yêu anh chết đi được. ~

Rihyon: Ta mà lì *nổi lên nụ cười bất cần đời*

Kính Hình: Hừ! Đúng là tên lằng nhằng mà. Thấy gái đẹp là liền bu lại. *Nói xong liền xoay người rời đi*

Di Di: Không liên quan gì đến em hết. *lẳng lặng rời khỏi hiện trường*

Rihyon: Chờ chút, Tiểu Hình nghe ta giải thích cái đã. *Vội vàng đuổi theo A Hình*

Di Di: Phew~... May mà anh ấy không nhớ tới mình nếu không là chết chắc rồi *Di Di đứng ở một góc lặng lẽ nhìn hai người: người chạy người đuổi*

“.....”

Trên trán Rikuo nổi đầy gân xanh, tình huống này của mình rõ ràng chính là do lão già chết tiệt này làm hại. Tên đầu sỏ này là người đã gây ra tình huống như vậy thế nhưng bây giờ lại ‘đúng lý hợp tình’ uy hiếp chính mình!!

Nhưng cho dù gia gia không nói với hắn những lời này. Hắn cũng không thể mang tổ mẫu rời đi. Vị kia chính là tổ mẫu của hắn nha.

Tuy rằng hắn rất hiếu kì về thời gian trước đây của gia gia và tổ mẫu nhưng hắn cần phải cẩn thận hành vi của chính mình. Bằng không rất có khả năng làm cho tương lai phát sinh biến hóa.

Thấy hướng bọn họ đi tới Kính Hình, Rikuo hơi hơi giơ lên khóe miệng. Kỳ thật khi tên Ayakashi kia nhắc tới tổ mẫu của hắn là nhân loại, trong nháy mắt hắn cảm thấy tò mò tổ mẫu là nữ tử có bộ dạng như thế nào.

Nhưng khi hắn được sinh ra thì tổ mẫu đã qua đời, muốn nhìn thấy mặt nàng tuyệt đối không có khả năng phát sinh. Hiện tại lại phát sinh tình huống hắn cùng với nàng gặp mặt, người kia được gọi là ‘người đẹp số một Kyoto’ – là vị tổ mẫu đại nhân mà hắn chưa từng được gặp mặt.

13. Chương 13: Huyết Thống

Quà ngày 1/5 đây. Mọi người đọc truyện vui vẻ nha.

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Rikuo đã từng gặp qua nhà trưởng thứ mười ba của Keikain gia — Keikain Hidemoto. Đó là một nhân tài, đời sau được mọi người ca tụng là Onmyouji thiên tài. Nhưng hắn chỉ được nhìn thấy Hidemoto khi Yura triệu hồi Shikigami trong trận đánh tại Sokoku-ji.

Rikuo thầm nghĩ, thời điểm hắn gặp mặt Hidemoto là ở dưới dạng Ayakashi. Khi đó Hidemoto cũng không có biểu hiện thành kiến qua bộ dáng của hắn. Nói cách khác, hiện tại hắn không thể để Hidemoto nhìn thấy dạng Ayakashi của hắn bằng không tương lai sẽ bị vạ vạ.

Rikuo nhìn Kính Hình cơm nước xong, lại bưng hộp điểm tâm lên, nhin không được mở miệng nói: “Ngài còn muốn tiếp tục ăn sao? Ăn nhiều đối với bao tử không tốt, khó có thể tiêu hóa được.”

“Thôi thôi được rồi chàng trai trẻ. Người không cần lo lắng, A Hình luôn đều ăn nhiều như vậy.”

Hidemoto che miệng cười, lập tức không chút để ý hỏi: “Nhóc con, người tới từ bốn trăm năm sau sao?”

“Ân, đúng vậy, gia gia sai ta đi đến một cái cổng đền bị vứt bỏ này nọ, sau đó đột nhiên liền xuất hiện đến nơi này.”

Rikuo thành thật trả lời. Tuy rằng hắn đã giới thiệu qua tên của bản thân, nhưng Hidemoto vẫn xưng hô hắn là nhóc con. Hắn cũng cố ý không thèm nhắc nhở tên mình cho Hidemoto bởi vì Hidemoto không nhớ được tên hắn mới là điều tốt nhất.

Kính Hình nuốt điểm tâm xuống, nghiêng đầu hỏi: “Hidemoto, người có thể đem hắn đưa trở về sao?”

“Đương nhiên không thể.”

Hidemoto cười hì hì nói: “Ta là âm dương sư, đưa hắn về tương lai loại chuyện này ta làm không được!”

“Hả? Làm không được? Nếu âm dương sư các người làm không được, ta làm sao có thể ở trong ‘cái này’?”

(Di Di: Ác liệt thật, thân xác YouHime bây giờ là của tỷ nên giờ nói ‘cái này’ à. Người đâu mà vô tâm thế ~)

Kính Hình nghiêng răng kèn kẹt nói: “Ta không phải là do đệ đệ người triệu hồi đến sao?”

“Ô? Là YouHime kích hoạt pháp trận, đem người triệu hồi đến.....” Hidemoto nhin không được vì đệ đệ nhà mình biện giải.

“.....”

Kính Hình không nói gì, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm vào Hidemoto.

“Cái kia, ta cảm thấy đến lúc đó tên nhóc này tự nhiên có thể trở về.”

Hidemoto vội vàng nói sang chuyện khác, cười yếu ớt nói: “Sự tình phát sinh cùng kết thúc đều là cần chờ thời cơ đến.”

“Như vậy trước mắt Hidemoto lưu giữ hắn một thời gian đi.” Rihyon nhân cơ hội xen mồm nói.

“Ôi? Như vậy không tốt đâu.”

Hidemoto mặt mày cong cong, không chút để ý nói: “Đem Ayakashi ở lại Keikain gia là việc rất nguy hiểm a. Nura-chan mới là người thích hợp lưu giữ lại đâu.”

“Người đang nói cái gì vậy, tiểu tử này không phải một trăm phần trăm là Ayakashi. Đặt hắn ở trong tổ Nura hắn là rất nhanh chóng sẽ bị ăn luôn.” Rihyon tựa tiểu phi tiểu nói.

“.....”

Rikuo khoe miệng hơi run rẩy. Hai người kia kẻ xướng người hoạ phối hợp rất tốt. Hai người này là đang nói cho hắn biết bọn họ đã hoàn toàn nhận ra hắn là bán yêu.

“Hai người các người có quyền gì mà quyết định sự việc như vậy!?”

Kính Hinh đem điểm tâm hộp trống rỗng quăng về hướng Rihyon cùng Hidemoto, hừ lạnh: “Người là do ta cứu, đương nhiên là do ta thu giữ hắn.”

“Vừa rồi, thời điểm nhìn thấy hắn...” Ánh mắt Rihyon lạnh thấu xương, thấp giọng nói: “Ta liền cảm giác được hắn không phải chân chính nhân loại, nhưng hơi thở thì rất đậm mùi Ayakashi .....”

“Bởi vì ta chỉ có một phần tư huyết thống yêu quái, mẫu thân cùng tổ mẫu ta đều là nhân loại.” Rikuo cũng không có giấu diếm gì bởi vì bọn họ đã nhận thấy được hắn không phải là thuần khiết nhân loại.

“Nhân loại cùng yêu quái hỗn huyết sao?” Keikain như có đăm chiêu nhìn nhìn Rikuo. Đây là minh chứng chứng minh bốn trăm năm sau nhân loại cùng Ayakashi cùng chung sống sao?

“Ta ăn no rồi. Rikuo, chúng ta trở về Thành chủ Phủ đệ đi.” Kính Hinh bắt lấy cổ tay Rikuo, cũng không quay đầu lại liền đi ra ngoài.

“Tiểu Hinh, nàng thật sự muốn thu giữ hắn sao? Cho dù có huyết thống của nhân loại, hắn cũng là Ayakashi a!” Thân ảnh Rihyon đột nhiên xuất hiện trước mặt Kính Hinh cùng Rikuo, ngăn trở hướng đi ra ngoài của hai người.

“Ta mới vừa rồi là đùa, A Hinh. Người có thể đem hắn ở tại chỗ này a.” Hidemoto cũng đứng dậy chậm rãi đi tới: “Ta sẽ giúp người chiêu cố hắn.”

Rikuo biết gia gia cùng Hidemoto là đang lo lắng cho tổ mẫu. Cho nên không nghĩ để hắn - người không rõ lai lịch ở lại bên người nàng. Kỳ thật tổ Nura cũng tốt, ở lại Keikain bốn gia cũng tốt. Rikuo cảm thấy đứng ở đâu cũng đều có thể, thân là Đệ Tam của gia tộc Nura hắn phải có năng lực để bảo vệ chính mình.

Rikuo đỉnh khởi sống lưng, con người trong suốt sáng ngời tản mát ra làm người ta không thể không nhìn ra tia kiên định: “Ta sẽ không gây ra bất kì thương tổn nào với ngài ấy.”

Hidemoto cùng Rihyon đều chột ngẩn ra, Kính Hinh vỗ Rikuo bả vai, giọng điệu tán thưởng nói: “Ân, không sai, đây chính cái gọi là ‘Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt’. Người đi theo ta như trong lời nói, ta cam đoan có thể cho người được ăn no.”

“.....”

Này, việc ăn không liên quan gì với nhau đi, Rikuo không nói gì. Tổ mẫu hắn đối với việc ăn có loại chấp niệm đến đáng sợ.

“Chờ một chút, Tiểu Hinh, nàng thật sự muốn thu giữ hắn sao?”

Rihyon vội vàng hỏi, hắn thật sự không hy vọng tiểu tử này đi theo bên người Kính Hinh: “Rõ ràng nàng bị Ayakashi tấn công nên mới đối với Ayakashi đề cao cảnh giác nhưng tại sao bây giờ lại...?”

“Nếu ta đối với Ayakashi cảnh giác rất sâu như lời nói...”

Kính Hinh quay đầu nhìn về phía Rihyon, cười nói: “Thì như thế nào lại cùng Nura ở chung với nhau đâu. Ayakashi cũng tốt, nhân loại cũng tốt. Kỳ thật đều là giống nhau cả thôi, ‘có hắc tự nhiên còn có bạch.’”

“Như vậy qua loa giữ người không rõ lai lịch, không giống với với phong cách làm việc trước đây của A Hinh.”

Hidemoto chậm rãi mở miệng, bên môi hơi thâm ý: “Bởi vì hành động quá đáng, lý trí lại bình tĩnh, có chút vẻ lạnh lùng mới là phương thức A Hinh xử lý sự việc.”

“Đôi khi xử lý sự việc ta cũng sẽ dùng tới giác quan thứ sáu nha. Không cần xem nhẹ giác quan thứ sáu của phụ nữ.”

Kính Hinh mỉm cười: “Chính là giác quan thứ sáu nói với ta Hidemoto cùng Nura đều là những người ta có thể tin tưởng. Cho nên ta mới có thể cùng các người trở thành bằng hữu. Mà lần đầu tiên nhìn thấy Rikuo, giác quan thứ sáu liền nói với ta: hắn sẽ không gây tổn hại ta.”

Hai tròng mắt Hidemoto hơi nheo lại, vui cười: “Nhưng khi có Ayakashi xuất hiện tấn công, công chúa điện hạ liền rút đao ra chém. Ta nào dám xem nhẹ.....”

“Hidemoto, kỳ thật trừ bỏ Ayakashi ra, ta càng muốn chém thử con người xem có cảm giác như thế nào.”

Kính Hình rút Nenekirimaru ra liền hướng Hidemoto chém tới, Hidemoto không chút do dự tránh ở phía sau Rihyon, cười hì hì nói: “Nura-chan, ta đang hướng người cầu cứu đó.”

“Này uy, Hidemoto, bả đao kia là đối với Ayakashi mới có hữu hiệu đi. Người mau cách ta xa ra một chút, ta cũng không muốn bị sát thương.” Rihyon lập tức lóe thân mình, cùng Hidemoto duy trì khoảng cách.

“Tuy không có tác dụng với nhân loại nhưng bị chém một chút cũng rất là đau!” Hidemoto cảm thán lúc trước chính mình đem Nenekirimaru tạo ra chỉ đối với Ayakashi mới có hiệu quả, thật sự là có dự kiến từ trước.

“Bị khảm thương, ngộ thương đều không có quan hệ a.”

Kính Hình cười tùm tùm cong ánh mắt lên, giơ Nenekirimaru trong tay nói: “Ta sẽ giúp các người trị liệu, chỉ cần các người còn lại một hơi thở.”

“Giờ tay hành hung sau còn muốn hủy diệt chứng cứ phạm tội.”

Hidemoto trừng lớn mắt, sau đó vỗ bả vai Rihyon: “Nura-chan, người thật sự muốn kết hôn với A Hình sao? Sẽ bị bạo hành gia đình đó!?”

“Bị bạo hành cũng không có quan hệ, chỉ cần Tiểu Hình nguyện ý gả cho ta.”

Rihyon vòng vo đảo mắt, mắt vàng mang theo hào quang làm người ta say mê nhìn về phía Kính Hình: “Nhưng đã thương ta, Tiểu Hình nàng chẳng lẽ sẽ không đau lòng sao?”

Rikuo trừng lớn mắt, xem ra gia gia đang theo đuổi tổ mẫu a. Nhưng so với theo đuổi tại sao lại giống như là đang đùa giỡn. Hơn nữa hai người kia rõ ràng là phối hợp khăng khít ‘Trêu đùa’ tổ mẫu. Tựa hồ muốn xem bộ dạng thẹn quá thành giận của nàng.

“Đau lòng? Loại sự tình này phải chờ ta chém qua về sau mới biết được a!”

“A a, A Hình đi lại. Chúng ta chạy mau đi.”

“Tiểu Hình người đau lòng, ta khả luyện tiếc, Hidemoto, uy, người chạy thật là nhanh!”

Kính Hình kéo vạt áo kimono lên, loại quần áo này thật vướng bận, nàng làm sao có thể truy đuổi bọn họ được. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi đối với Hidemoto cùng Rihyon rống to: “Nura Rihyon, Keikain Hidemoto, ta sẽ không buông tha cho các người!”

Rikuo nhin không được nhẹ nhàng cười, nguyên lai bốn trăm năm trước Nura gia cùng Keikain gia quan hệ tốt như vậy. Mà chỗ của hắn ở niên đại, thời gian bốn trăm năm sau quan hệ của hai nhà đã hoàn toàn thay đổi.

“Này, thiếu niên, chủ nhân cùng Ayakashi kia có chuyện muốn hỏi người.”

Nghe được âm thanh, Kính Hình quay đầu nhìn đến thức thần nhà Hidemoto, Tiểu Mễ cùng Tiểu Lạp đang ở bên người Rikuo.

“Sự tình gì?” Rikuo nghi hoặc hỏi.

Tiểu Mễ, Tiểu Lạp bám vào bên tai Rikuo nhỏ giọng hỏi: “Bốn trăm năm sau nữ tử có phải hay không đều hung dữ giống như công chúa điện hạ?”

Nghe được lời nói của thức thần, Rikuo một mặt đầy hắc tuyến. Hai người kia đến cùng là có bao nhiêu nhảm chán. Hắn nhìn thoáng qua gương mặt không biểu cảm của Kính Hình, còn có trên tay lưỡi dao đang phát ra ánh sáng lạnh, nhỏ giọng nói: “Khụ khụ, chỉ có số ít.”

“Tiểu Mễ, Tiểu Lạp, các người ở cùng Rikuo thì thăm cái gì?”

“Không có gì, Gisha [1] đã chuẩn bị tốt.”

[1] Gisha: Một con bò mộng kéo xe

Hai thức thần trả lời, sau đó bám vào Rikuo bên tai nhỏ giọng nói: “Chủ nhân nhờ ta nói với người. Trăm ngàn không cần nói hai người bọn họ đã hỏi qua loại vấn đề này.”

Rikuo không nói gì, hai người kia thật sự là tàn ác một cách thú vị.....

“A, Tiểu Mễ, bữa tối có sushi đừng quên đem phần của Rikuo.”

“Àn, ta đã biết. Chủ nhân đã chuẩn bị luôn cả khoai lang nướng mà người muốn ăn mấy hôm trước.”

Đối mặt với việc ăn này ăn nọ của Kính Hình, Tiểu Mễ đã tập mãi thành thói quen. Nếu ngày nào đó mà Kính Hình ăn ít lại, phỏng chừng nó mới có thể đặc biệt thật ngạc nhiên.

“Chúng ta đi thôi, Rikuo.”

Kính Hình thu hồi đao lôi kéo Rikuo hướng Gisha đi đến. Nháy mắt nhìn đến Gisha, Rikuo nao nao, chiếc Gisha này hắn đã từng gặp qua. Thời điểm hắn đi Kyoto tìm Gitsune, Tsurara cùng Keikain Yura đã từng ngồi ở bên trong.

Thật không ngờ tổ mẫu hắn đã từng lên Gisha. Hơn nữa bốn trăm năm trước, hắn được cùng hắn tổ mẫu cùng nhau ngồi lên.

“Rikuo, người ở gần người cái gì, lên xe a, chúng ta đi !”

Nghe được âm thanh Kính Hình, Rikuo hoàn hồn. Ngượng ngùng gãi gãi tóc, sau đó rồi đi lên Gisha.

Hidemoto cùng Rihyon đứng ở đỉnh thượng nhìn Gisha đi xa, không chút để ý nói: “Người không theo sau sao?”

“Đây dựa thật chặt sẽ bị Tiểu Hình chán ghét. Tên tiểu tử bán yêu kia người thấy thế nào?” Rihyon câu môi cười.

“Không gắt gao cuốn lấy, trong nháy mắt sẽ biến mất nga!”

Hidemoto giọng điệu lộ ra vài phần chế nhạo, lập tức Hidemoto nhìn về hướng Gisha biến mất, cười yếu ớt nói: “Về phần cái thiếu niên kia, đại khái tượng trưng cho tương lai nhân loại cùng Ayakashi rất khó có thể thực hiện tương lai.”

Rihyon hơi nheo mắt lại, nhân loại cùng Ayakashi khó thực hiện tương lai — nhân và yêu cùng nhau tồn tại.

Rihyon hơi nghiêng đầu, thấp giọng hỏi: “Nàng là không có cách nào trở về đi, Hidemoto?”

“Àn, đương nhiên, kỳ thật chính nàng rất hiểu rõ. Nhưng muốn chặt đứt hoàn toàn ý niệm của nàng, phỏng chừng còn cần chút thời gian.” Hidemoto trả lời.

14. Chương 14: Dưới Dạng Ayakashi

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Sau khi ăn xong cơm chiều, Kính Hình ngồi ở trong đình viện ngắm người không biết đang suy nghĩ cái gì? Rikuo cũng đang ngồi ở bên cạnh nàng cùng nhau thưởng thức anh thụ.

Khi nàng nhìn thấy anh thụ ở Keikain gia nên đã nhờ ‘phụ thân’ di dời anh thụ giống với ở Keikain gia về cho nàng. Cây được trồng ở sân sau trong đình viện của nàng.

Bởi vì năng lực chữa trị của ‘YouHime’ là cây rụng tiền của Thành chủ Đại nhân, YouHime đề ra yêu cầu gì, chỉ cần không phải là rời khỏi Thành chủ Phủ đệ thì ông ta đều thỏa mãn đáp ứng nàng.

“Rikuo, hoa anh đào rất nhanh chóng sẽ tàn đi.”

Rikuo nghiêng đầu nhìn về phía Kính Hình đang ngồi ở bên cạnh hắn, trả lời: “Àn, đúng vậy. Giống hoa Someiyoshino [1] có tuổi thọ 7 ngày kể từ ngày mankai (mãn khai, nở rộ).”

images

[1] Someiyoshino: Là loại hoa pha trộn đặc tính giữa hai giống Oshimazakura và Edohigan. Trên lá non và cánh hoa có lớp lông non bao phủ và khi hoa tàn thì mới là lúc lá đâm chồi nảy lộc. Hoa nở có màu hồng nhạt.

Trong số các loài anh đào thì loại Someiyoshino được trồng nhiều nhất vì loại này hoa lại nở trước rồi lá mới mọc sau. Cánh hoa cũng to hơn so với các loại khác và nhìn có vẻ đẹp quý phái hơn. Hơn nữa loại hoa này sinh trưởng nhanh, chỉ khoảng 10 năm đã trở thành một cây lớn và cho hoa nở nhanh hơn loại khác. Từ thời kỳ Meiji loại này đã được trồng phổ biến trên khắp nước Nhật.

“Ngày mai kêu Nura cùng Hidemoto đến ngắm hoa đi.”

Kính Hình gơ khoe môi lên, tươi cười xấu xa, giống như tiểu hài tử chuẩn bị trò đùa dai: “Ta muốn chuẩn bị cho bọn hắn một kinh hỉ.”

Rikuo hoang mang chớp mắt, Kính Hình túm hắn đi đến tủ quần áo liền nói: “Rikuo, người ở trong tủ quần áo trốn một chút.”

“Àn.”

Tuy rằng không biết Kính Hình chuẩn bị làm cái gì, nhưng Rikuo vẫn nghe lời đi vào trong tủ quần áo.

Đem tủ quần áo đóng lại, Kính Hình đi đến trước bàn nhanh chóng viết một phong thư cho Hidemoto: Hidemoto, ngày mai người tới Thành chủ Phủ đệ cùng ta ngắm hoa đi. Nhớ ngồi Gisha đến, không cần kinh động bất luận người nào. Ngắm hoa thì cần có đồ ăn vì vậy điểm tâm cùng sushi phiên người phải chuẩn bị rồi.

Rikuo tránh ở trong tủ quần áo. Nếu hắn ‘cảm ứng’ không sai, gia gia hắn hẳn là đang ẩn núp ở đó trong căn phòng này. Nhưng vị trí cụ thể ở chỗ nào hắn không có cách nào tìm ra. Là vì lo lắng hắn – người không rõ lai lịch sẽ gây nguy hiểm cho tổ mẫu, cho nên mới ẩn núp ở nơi này bảo hộ tổ mẫu sao?

Giờ phút này Rikuo còn không biết, gia gia hắn mỗi ngày đều như vậy ẩn núp ở bên người Kính Hình. Mãi cho đến khi trời gần sáng mới rời đi, chờ trời sáng hoàn toàn thì hắn quay lại tìm Kính Hình.

Căn phòng lúc này vô cùng yên tĩnh. Một lát sau, Rikuo nghe được Kính Hình thanh thanh cổ họng, hô to: “Keikain các hạ, ta có chuyện muốn nhờ người giúp. Người có thể tiến vào một chút không?”

Keikan Koremitsu gõ xao cửa phòng Kính Hình, hỏi: “YouHime-Sama tìm tại hạ có chuyện gì sao?”

Kính Hình mở cửa phòng ra, đem thư đưa cho Koremitsu, dịu dàng cười, thanh âm mềm nhẹ nói: “Phiền toái các hạ giúp ta đem phong thư này giao cho Keikain gia chủ. Thuận tiện có thể phiền toái các hạ lấy cho ta hai cái xẻng cùng một cái mỗ chùy không?”

“.....?” Koremitsu có chút kinh ngạc. Đưa thư thì không có vấn đề gì, chính là hắn thật sự không rõ ‘YouHime’ muốn cái xẻng cùng mỗ chùy làm cái gì.

“Phiền toái các hạ rồi. Khó được ‘phụ thân’ vì ta mà di dời anh thụ đến chỗ này, ta muốn ở dưới tàng cây anh thụ thu thập một vài cánh hoa.”

Kính Hình có chút ngượng ngùng cười: “Mỗ chùy là vừa vịn ở trong sách nhìn đến, muốn xem một chút thực vật.”

“Àn, tại hạ đã biết.”

Tuy rằng lý do đều có điểm quỷ dị nhưng Koremitsu chẳng phải là người đa nghi. Hơn nữa ‘YouHime’ hàng năm bị nhốt trong phòng cho nên muốn cái xẻng cũng tốt, hi vọng nhìn xem mỗ chùy thực vật cũng tốt. Cũng không phải là yêu cầu gì quá đáng.

Kính Hình nhìn Koremitsu chuẩn bị rời đi, vội vàng bổ sung nói: “Nếu có thể, thỉnh các hạ giúp ta tìm hai cái xẻng mà những người nông dân hay dùng.” Nếu cái xẻng quá nhỏ thì ‘công tác’ sẽ rất là lâu nên nàng cần cái xẻng bự.

“..... Ân, tại hạ đã biết.”

Koremitsu sợ run một chút, cuối cùng vẫn đối Kính Hình gật đầu.

Sau khi Koremitsu đem cái xẻng cùng mõ chùy giao cho Kính Hình, hắn do dự một chút hỏi: “Thất lễ, xin hỏi YouHime-Sama cùng Hidemoto.....”

“Lá thư này là cảm tạ Keikain gia chủ đại nhân tạo ra đao trừ Ayakashi cho ta, không hơn.” Kính Hình mỉm cười trả lời.

Koremitsu một mặt hắc tuyến. Chuyện đó đã là chuyện từ đời nào rồi kia mà. Nhưng nhìn đến bộ dáng vô tư, thẳng thắn của Kính Hình, Koremitsu nhẹ nhàng thở dài, cung kính cúi đầu nói: “Như vậy tại hạ tiếp tục đi tuần tra.”

“Đã làm phiền Keikain các hạ.” Kính Hình ôn nhu trả lời.

Khi Koremitsu rời khỏi, Kính Hình vội vàng mở tủ quần áo để Rikuo đi ra: “Thật có lỗi a, Rikuo. Vì không thể để cho Koremitsu phát hiện ra người, chỉ có thể cho người trốn ở chỗ này.”

Rikuo đẩy mắt kính đã muốn rơi lên, tươi cười ôn hòa trả lời: “Không sao.”

Kính Hình đem một cái xẻng nhét vào trong tay Rikuo, hì hì cười: “Chúng ta bắt đầu khởi công đi!”

Cầm cái xẻng, Rikuo một mặt mê mang hỏi: “Ôi?..... Ngài muốn làm cái gì sao?”

“Đương nhiên là làm cạm bẫy, ngày mai làm cho Nura cùng Hidemoto rơi vào đi!”

Kính Hình một bên trả lời vừa đi đến dưới gốc cây bắt đầu đào hầm: “Hừ hừ, làm cho hai người bọn họ một cái hố, sau đó ta có nên hay không dùng mõ chùy gõ vào đầu bọn họ nhỉ!? Cho bọn họ biết kết cục trêu đùa ta là như thế này!”

“.....”

Rikuo không nói gì. Tổ mẫu đang muốn đào một cái hố thật to để đẩy bọn họ xuống, hơn nữa cái hố này cũng được xem là cạm bẫy sao? Chỉ cần người nào không bị mù sẽ không bị mắc mưu đi. Huống chi gia gia còn ẩn núp ở nàng bên người nghe nhất thanh nhị sở [2].

[2] Nhất thanh nhị sở: Một rõ hai ràng.

“Rikuo hỗ trợ ta nha bằng không chỉ một mình ta đào hố không biết mất bao nhiêu thời gian!”

“Ngài thật sự muốn làm như vậy sao? Người bình thường sẽ không mắc mưu đi.” Rikuo mở miệng nói, hắn cảm thấy thật là uống phí khí lực.

“Sẽ không mắc mưu ư? Nếu như vậy thì hai người chúng ta liền đem bọn họ đá xuống.” Kính Hình âm trầm cười.

Lời tổ mẫu đại nhân đã nói ra thoát nhìn cũng không có bộ dáng thay đổi chủ ý, Rikuo đành phải đứng lên bắt đầu đào. Một lát sau, Rikuo cảm giác được hơi thở gia gia biến mất, tựa hồ hình như đã ly khai. Hắn mở miệng hỏi: “Ngài không thông báo cho gia..... Nurarihyon đến ngắm hoa sao?”

“Nura? Hắn không cần thông báo, bởi vì hắn mỗi ngày đều sẽ tới tìm ta. Sáng sớm ngày mai nói cho hắn là được rồi.”

“Mỗi ngày đều tới tìm ngài sao?”

Rikuo hắc tuyến, nguyên lai thời điểm theo đuổi tổ mẫu, gia gia dùng phương pháp ‘Tử triền lạn đánh’ [3] sao? Rikuo do dự một chút hỏi: “Nurarihyon hẳn thích ngài, ngài không thích hắn sao?”

[3] Tử triền lạn đánh: Bám riết không tha.

“..... Vấn đề này rất khó trả lời.”

Kính Hình nhợt nhạt cười: “Ta không phủ nhận đối với Nura có cảm tình, nhưng tạm thời ta không có loại ý nghĩ: ‘Cùng hắn ở cùng nhau vượt qua cả đời cũng không có vấn đề gì.’”

“Không phải bởi vì ngài là nhân loại, hắn là Ayakashi sao?” Rikuo thấp giọng hỏi.

Kính Hình suy nghĩ, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có quan hệ. Hơn nữa, nếu thật sự muốn lo lắng, vất vả hẳn là Nura đi. Dù sao sinh mệnh của nhân loại đối với Ayakashi mà nói là quá ngắn.”

Dung nhan nàng khuynh thành yên tĩnh nở rộ ôn uyển tươi cười. Thân ảnh ấy cùng cây anh đào thập phần tương xứng, sáng lạn mà mê ly xinh đẹp, mỹ thật hư ảo mà xa không thể kịp, Rikuo đột nhiên nghĩ đến một câu: ‘Sự vật tốt đẹp vĩnh viễn sẽ không thể tồn tại lâu dài, bởi vì mọi thứ luôn quá mức hư ảo.’

Loại rung động lòng người xinh đẹp này luôn thoáng chốc. Giống như kỳ hoa anh đào, giống như nhân sinh của nàng.

“A a a, Rikuo, ta không làm nổi nữa. Không bằng kêu thị vệ tiến vào làm tiếp đi, nhưng cho người trốn ở trong trong tử, ta ở ngoài này thì rất buồn!” Kính Hình vút cái xẻng xuống rồi xoa bả vai đã mỏi nhừ.

“Gọi bọn thị vệ vào đi, ta trốn ở chỗ này là được rồi.”

Âm thanh ôn hòa của thiếu niên đột nhiên trở nên từ tính thâm trầm, lộ ra nhàn nhạt nhu hòa. Kính Hình hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn đến bóng dáng xa lạ đang ngồi trên cây.

Người thiếu niên ngồi trên cây có cùng kiểu tóc tương tự Rihyon, ngân cùng hắc giao nhau, gió thổi nhẹ nhàng chớp lên. Tròng mắt màu đỏ lưu chuyển nhu hòa quang mang. Dung nhan tuấn tú, khóe môi hơi gợn lên cùng nụ cười tà khí yêu nghiệt của Rihyon bất đồng. Hắn không kèm chế được tươi cười trên môi lộ ra ôn nhu ôn ý.

Kính Hình hơi trờn lớn mắt, không thể tin hỏi: “..... Rikuo?”

“Không sai, ta nhớ đã nói rồi, ta có một phần tư huyết thống Ayakashi.”

Night Rikuo sai lệch nghiêng đầu, cười hỏi: “Đây là bộ dạng Ayakashi của ta.”

“..... Bộ dạng Ayakashi của người cùng Nura giống hệt nhau, ha ha a!”

Kính Hình cười khan vài tiếng rồi xoay người, giọng điệu cứng nhắc nói: “Ta đi gọi thị vệ tiến vào, người có thể trốn được rồi đấy!”

Kính Hình gọi thị vệ tiến vào. Tuy rằng Night Rikuo vẫn là ở anh trên cây nhưng Kính Hình cùng thị vệ đều không nhìn thấy bóng dáng của hắn. Koremitsu vì đi đến Keikain gia để đưa thư, cho nên khi Kính Hình nói muốn đào hầm bọn thị vệ đều không hỏi lý do, chính là nghe lời bắt đầu đào hầm.

Kính Hình đứng ở dưới tàng cây nhìn bọn thị vệ nỗ lực đào hầm, nhin không được ngẩng đầu nhìn vị trí khi này của Night Rikuo. Tuy rằng Kính Hình không nhìn thấy Night Rikuo nhưng Night Rikuo lại có thể nhìn thấy Kính Hình.

“Ánh mắt lão nhân thật đúng không sai, tổ mẫu thật sự là một vị mỹ nhân khuynh thành tuyệt sắc.”

Tuy hắn là người đến từ tương lai nhưng khi nhìn đến bộ mặt rối rắm của Kính Hình, Night Rikuo nhin không được ngoéo một cái khóe miệng. Tổ mẫu đại nhân xem ra cũng không dám chắc chắn về thân phận của hắn.

Xem ra lão nhân nhà hắn muốn đem tổ mẫu đại nhân rước về nhà thì cần một đoạn thời gian rất dài nha. Hắn có nên hay không giúp lão nhân nhà hắn nhỉ?

Night Rikuo đang nghiêm cần lo lắng có nên hay không giúp gia gia truy đuổi tổ mẫu. Hắn nghe thấy Rikuo ban ngày cầu hắn biến trở về hình dạng nhân loại, không thể để nhiều người thấy bộ dạng Ayakashi của hắn.

Night Rikuo làm bộ mặt không gọi là đang nói chuyện với chính mình nói: “Ta muốn cùng với tổ mẫu đại nhân ở chung một chút! Tương lai? Cái loại tương lai này nọ không cần lo lắng, mà cho dù ở bộ dạng gì đi chăng nữa người cũng không cần phải lo.”

Nếu Rikuo không phải là người đến từ tương lai, như vậy Kính Hình có thể cho rằng Rikuo cùng Rihyon là đồng tộc yêu quái. Cái kiểu tóc ấy cùng với diện mạo kia vừa nảy lên nghĩ ngay Rikuo cùng Rihyon có quan hệ, còn có hắc thể nhưng cũng sẽ có ‘Thuật ẩn thân’.....

Không không không không, tuyệt đối không thể đi hỏi Rikuo cùng Nura là quan hệ gì. Ngày mai nàng nên đi hỏi Nura một chút, hắc có thân thích hay không. Nurarihyon, loại Ayakashi này đến cùng có mấy cái.....
Tạm thời trước mắt không nên hỏi Rikuo bất cứ sự tình nào!

‘Ta chỉ có một phần tư huyết thống Ayakashi, mẫu thân cùng tổ mẫu đều là nhân loại.’ Bản thân không nhận được lại nghĩ về vấn đề của Rikuo, Kính Hình cố tình nhớ tới lời Rikuo đã từng nói qua. Còn có hắc rõ ràng đến từ tương lai nhưng lại biết cái tên ‘YouHime’ này.

Mẫu thân cùng tổ mẫu đều là nhân loại. Uy, cái người tổ mẫu gả cho cái tên Ayakashi ấy tên là gì? Kính Hình vội vàng vỗ hai má, không được, không thể cứ tiếp tục tưởng tượng mấy vấn đề này. Sau đó nàng nghe được thị vệ dùng giọng điệu cung kính nói: “YouHime-Sama, mọi thứ đã được hoàn thành rồi.”

“Quả nhiên có nhiều người thì hiệu suất làm việc trở nên nhanh chóng.”

Kính Hình nhẹ nhàng gật đầu nói: “Đã làm phiền các người, lui ra đi.”

Nghe được lời Kính Hình nói, thị vệ cuống quýt ly khai khỏi phòng. Mặc dù có sự cho phép của công chúa, nhưng loại chuyện tiến vào khuê phòng của công chúa nếu để cho Thành chủ Đại nhân biết, khả năng tánh mạng sẽ không được yên ổn.

“Đã hoàn thành xong rồi, muốn đem cạm bẫy này che giấu như thế nào..... Tổ.....”

Âm thanh Night Rikuo đột nhiên dừng lại. Kính Hình nhất thời một mặt hắc tuyến, ‘tổ’ cái gì? Uy, mặt người thế nhưng tại sao lại thể hiện biểu cảm ‘Không tốt, thiếu chút nữa lòi ra bí mật’, Kính Hình miễn cưỡng giật giật khóe miệng: “Rikuo, người gọi ta là Kính Hình thì tốt rồi.”

“Như vậy thì quá thất lễ.”

Night Rikuo trong mắt tràn đầy ý cười. Biểu cảm của tổ mẫu đại nhân thật đúng là thú vị, hoàn toàn là một bộ dạng giả bộ hồ đồ, xem ra lời hắc ám chỉ đã có hiệu quả: “Ta nên dùng kính ngữ để nói chuyện với ngài.”

Uy, rõ ràng là một thiếu niên ôn hòa dễ thân thiết, sau khi hóa thành Ayakashi thế nào đột nhiên trở nên bất cần đời như vậy? Có thể nói người thật không hổ danh là thân thích của tên Nura kia sao?! Người cũng chỉ mới có mười mấy tuổi, thế nhưng sẽ dùng kính ngữ với ta. Người đang ám chỉ cái gì vậy tên xú tiểu tử đáng giận kia!

Sau khi nội tâm Kính Hình tiến hành châm chọc xong, nàng liền thay đổi biểu cảm thành lạnh nhạt nói: “Ân, tùy tiện người đi.”

Bị tổ mẫu đại nhân đối xử có lẽ đi qua, Night Rikuo hơi ghé mắt nhìn về phía biểu cảm lạnh nhạt của Kính Hình. Tổ mẫu đại nhân thật đúng là thú vị, khóe miệng Night Rikuo lộ ra một chút nhợt nhạt ý cười. Hắc muốn xem tổ mẫu đại nhân còn có thể giả ngu tới khi nào?

15. Chương 15: Cam Tâm Tình Nguyên

Edit+Beta: Lã Thiên Di

“Ngài không có nghĩ ngợi tốt sao? Mất thâm quảng thật nghiêm trọng a.”

Rikuo quan tâm hỏi thăm Kính Hình. Trên thực tế, hắc biết Kính Hình nghĩ ngợi không tốt là vì thấy được hình dạng Ayakashi của mình.

“Phải không? Có thể là do rất mong được nhìn thấy bộ dạng Nura cùng Hidemoto rơi vào cạm bẫy.”

Kính Hình mỉm cười nói với Rikuo, cự tuyệt thừa nhận là vì thấy được bộ dáng Ayakashi của Rikuo cùng với lời nói tràn ngập ám chỉ của hắn nên mới mất ngủ.

“Cái cạm bẫy kia.....?”

Rikuo nhìn liếc mắt nhìn dưới tàng cây anh thụ kia, địa phương đó bị phủ kín cánh hoa một cách rõ ràng. Ai nhìn vào cũng biết ngay đó là cạm bẫy, gia gia hắn cùng nhà trưởng thứ mười ba - Hidemoto làm sao có thể mắc mưu.

“Tiểu Hình, buổi sáng tốt lành!”

Nghe được âm thanh của Rihyon, Kính Hình cùng Rikuo cùng quay đầu lại nhìn. Thân ảnh Rihyon hòa quyện với anh đào làm tăng thêm vẻ tuần mỹ phiêu dật, dung nhan tuần mỹ mang vẻ yêu nghiệt làm người ta mê say tươi cười.

“A, Nura!”

Kính Hình mặt mày cong cong, khóe mắt tràn đầy ý cười ôn hòa.

“Sáng sớm có thể được nhìn đến Tiểu Hình tươi cười, thật sự là một phong cảnh tuyệt đẹp.”

Rihyon ngoéo một cái khóe môi. Sau đó phất một chút cánh hoa bị dính trên người xuống, y làm tư thế chuẩn bị nhảy xuống anh thụ.

Rikuo quay đầu nhìn sang thấy hai mắt sáng ngời của Kính Hình, tựa hồ chờ mong Rihyon trực tiếp rơi vào cạm bẫy. Rikuo khe khẽ thở dài một hơi, cân nhắc nên an ủi tổ mẫu như thế nào.

Trước không nói, cái cạm bẫy kia có bao nhiêu sao đơn sơ. Vào ngày hôm qua, tổ mẫu đại nhân nói muốn làm cạm bẫy thì là một chuyện rất bình thường, nhưng chỉ có một chuyện mà tổ mẫu không ngờ tới đó chính là gia gia – hắn luôn ẩn nấp ở bên người nàng, mọi hành động của nàng đều bị gia gia nhất thanh nhị sở mất rồi.

Rikuo nhìn thấy tầm mắt Rihyon nhẹ nhàng đảo qua cạm bẫy dưới tàng cây. Sau đó cực kì chuẩn xác thẳng tắp hướng chỗ cạm bẫy nhảy xuống.

Ở trong tiếng cười vang dội của Kính Hình cùng với ánh mắt kinh dị của Rikuo, Rihyon chính là như vậy rơi xuống cạm bẫy, chỉ lộ ra một cái đầu.

(Di Di: What the... =_=_

Cái này nên nói là đại gái này ~)

Rihyon vừa mới rơi vào cạm bẫy, Gisha chở Hidemoto đến đã đậu ở dưới tàng cây. Hắn cười hì hì từ trong Gisha đi ra, đi đến cạm bẫy nhìn Rihyon ở bên trong cười tủm tỉm nói: “Ai nha, Nura-chan bị A Hình đặt bẫy sao?”

“Hidemoto, người không có phát hiện sao, cạm bẫy còn này có thể chứa được thêm một người nữa nha. Người đó chính là người đó!” Trả lời Hidemoto là Kính Hình cùng Rikuo đang đi tới chỗ này.

“Không cần, quần áo sẽ dơ mất!”

Hidemoto trả lời, hai lông mày ngấn ngấn nghịch ngợm giơ lên giơ xuống.

“Xem ra ta đành phải tự mình động thủ để người phải tự giác.”

Kính Hình nói xong sau đó rút Nenekirimaru ra, quay sang nói với Rikuo: “Chúng ta động thủ đi. Rikuo đem Hidemoto đưa đi vào cấp Nura làm bạn.”

“Ôi? Hai người khi dễ một người sao?”

Hidemoto vòng vo đảo mắt, méu máo nói: “Ta muốn cầu cứu. Nura-chan mau ra đây, A Hình muốn khi dễ ta!”

“Người tự động nhảy vào đi, nàng sẽ không tức giận.” Rihyon tươi cười thảnh thơi, thân thủ bắt lấy ống quần trắng noãn của Hidemoto, túm hắn xuống cạm bẫy.

Kính Hình đối Rihyon tán thưởng giờ ngón tay cái lên. Sau đó thân thủ đẩy nhẹ Hidemoto xuống, thân thể Hidemoto liền choạng vạng rồi cứ thế mà lọt vào cạm bẫy.

“Rikuo, người mau đến đây xem, hai người bọn họ đều rơi xuống hố rồi!”

Hai mắt Kính Hình rạng rỡ sáng lên. Hình dáng khuynh thành ở nắng hạ ấy làm cho người ta hoảng hốt vì sự sáng rọi ấy.

“Nụ cười của nàng vô cùng xinh đẹp.”

Ánh mắt Rihyon đầy ôn nhu ý cười, nhìn chăm chú vào Kính Hình tươi cười, thấp giọng: “Nếu Tiểu Hình mỗi ngày đều cười với ta như vậy. Cho dù cạm bẫy có nhiều đến đâu, bốn thiếu gia đều sẽ vì nụ cười của nàng mà nhảy vào khiêu chiến.”

“Vì nụ cười của A Hình mà nhảy vào biển lửa à! Nura-chan thật đúng là sự tình gì đều cũng sẽ làm đâu.” Hidemoto cười tủm tỉm, giọng điệu tràn ngập chế nhạo.

“Hidemoto, người không phải cũng nhảy vào sao? Cam tâm tình nguyện.....” Rihyon bên môi tươi cười lộ ra vài phần ý vị thâm trường.

Cả người Hidemoto thuần hắc hơi chuyển động, mâu quang run rẩy một chút, che miệng cười: “Bởi vì A Hình thật hung a, Nura-chan lại không chịu giúp ta. Cho nên vì bảo toàn tánh mạng nên ta mới nhảy vào.”

Rikuo không nói gì nhìn trong cạm bẫy chỉ lộ ra hai đầu người. Một người tương lai là đại thống lĩnh Ayakashi – chủ nhân của tất cả linh hồn, một người được đời sau tán dương là Onmyouji (âm dương sư) thiên tài. Hiện tại cả hai người đó đều dính đầy bùn đất ở trong hố, một mặt nhàn nhã tự tại dẩu miệng với nhau.

“Quá trình xảy ra như thế nào cũng đều không quan trọng. Kết quả ta muốn chính là hai người các người đều ở trong cạm bẫy.....”

Kính Hình tươi cười sáng lạn, trong tay áo lấy mô chùy ra. Ngồi xuống trước mặt Nura cùng Hidemoto, dùng mô chùy gõ một chút lên trên đầu của hai người.

“Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn để tấn công, như vậy là không thể được A Hình à.” Hidemoto hai tay ôm cái trán, giọng điệu ẩn nói: “Không cần khi dễ ta thôi!”

Rihyon nhìn thoáng qua mô chùy ở trong tay Kính Hình, tựa tiểu phi tiểu nói: “Vì ‘sự nghiệp trả thù’ ta cùng Hidemoto, Tiểu Hình chuẩn bị mọi thứ thật chu toàn đâu.”

Kính Hình đắc ý dào dạt rồi lại dùng mô chùy gõ vào đầu của hai người, sau đó quay đầu đối Rikuo nói: “Rikuo, phiền toái người đi đến xe Gisha của Hidemoto đem đồ ăn hân mang theo lại đây đi.”

“Ân.”

Rikuo thân thủ hướng về phía Gisha đi đến.

Thời điểm Rikuo đi ngang qua bên người Hidemoto cùng Rihyon, hần nhin không được nhìn bọn họ liếc mắt một cái. Hai người kia rơi vào cạm bẫy vô cùng siêu cấp đơn giản do tổ mẫu bày ra, cạm bẫy ấy nhìn thế nào cũng trăm ngàn chỗ hở. Chuyện này vô luận thế nào hần cũng đều không có nghĩ đến khả năng có thể xảy ra.

Thời điểm gia gia cố ý nhảy vào cạm bẫy, hần đã vô cùng kinh ngạc. Thật không ngờ nhà trưởng thứ mười ba Keikain gia cũng sẽ nhảy vào.

Rikuo hơi nghiêng đầu nhìn đến Kính Hình dùng mô chùy gõ vào đầu hai người họ, miệng còn không biết đang nói cái gì. Mặt mày nàng cong lên thoát nhìn tâm tình vô cùng tốt.

Rikuo nhìn đến Hidemoto bên môi bất đắc dĩ cười yếu ớt thì hơi giật mình. Tới thời điểm này hần thật không ngờ, gia gia là vì thích tổ mẫu nên mới nhảy vào cạm bẫy, với lại còn muốn nhìn thấy được nàng tươi cười.....

Như vậy thì nhà trưởng thứ mười ba Hidemoto vì sao lại nhảy vào? Tuyệt đối không có khả năng giống như lời hần đã nói: là vì sợ hãi tổ mẫu. Chẳng lẽ hần cũng giống như gia gia, hần cũng thích tổ mẫu nhà mình?

Rikuo nhìn chăm chú vào ánh mắt Hidemoto nhìn về phía Kính Hình. Gãi đầu, có phải hay không hẳn đã suy nghĩ quá nhiều? Nếu Hidemoto cũng thích tổ mẫu, như vậy hẳn làm sao có thể đứng trơ trơ ra nhìn gia gia theo đuổi tổ mẫu? Một chút phản ứng nên có cũng đều không có?

Rikuo thầm nghĩ. Vì để cho bằng hữu có thể tươi cười, có một số người cũng có thể làm ra hành động cố ý rơi vào cạm bẫy đi.

Nhìn Kính Hình dùng mõ chùy một mặt vui vẻ gõ vào đầu Rihyon cùng Hidemoto, Rikuo nhẹ nhàng giờ khoe miệng lên. Nếu không phải chính mắt mình nhìn thấy, tuyệt đối không có người nào tin tưởng.....

Hai người được đời sau ca tụng nhân vật truyền kỳ sẽ vì tươi cười của người nào đó mà chột vạt đứng ở trong hố đất, bị người nào đó dùng mõ chùy gõ vào đầu.

Nhìn Rikuo tiến vào Gisha, Kính Hình thu hồi mõ chùy, hạ giọng hỏi Rihyon: “Nura, người có hay không thân thích gì linh tinh?”

“Hửm?”

Rihyon nghi hoặc nhìn về phía Kính Hình.

“Ý ta là Nurarihyon, loại Ayakashi này trên thế giới này có mấy người?”

“Chỉ có duy nhất một mình hửn. A Hình, ngày hôm qua nhìn thấy Youkai sao?” Hidemoto hơi nheo lại mắt: “Trên người người có cổ nhân nhạt yêu khí.”

“Đại khái đó là yêu khí trên người Rikuo.....”

Kính Hình nhẹ nhàng băng quơ trả lời Hidemoto, sau đó quay đầu chưa từ bỏ ý định hỏi Rihyon: “Thật sự chỉ có một mình người là Nurarihyon sao? Người không có đồng tộc hay linh tinh gì đó sao?”

Mâu quang Rihyon hơi đổi, tươi cười mỉa hoặc nói: “Đồng tộc? Chỉ cần có Kính Hình phối hợp thì có đâu.”

Đầu Kính Hình trong khoảng thời gian ngắn không có rối loạn, một mặt mê mang hỏi: “A, người có ý gì?”

“Đi lại đây ta nói cho nàng.”

Rihyon ngoắc ngón trỏ kêu Kính Hình lại gần, Kính Hình bán tín bán nghi đem lỗ tai lại gần Rihyon, miệng còn than thở: “Nếu như người giở trò bày bịp, ta sẽ dùng mõ chùy đập người đến nỗi choáng váng!”

Rihyon gợi khoe môi lên, dùng âm thanh trầm thấp mà yêu mỉa, nhẹ giọng ở bên tai nàng nói: “Đứa trẻ của ta cùng nàng, chính là đồng tộc.”

Thời điểm Rihyon vừa mới nói ra Rikuo vừa khéo từ trong Gisha bước xuống cầm theo hộp thức ăn trong tay. Kính Hình lập tức nghĩ đến bộ dáng Ayakashi của Rikuo cùng với lời nói tràn ngập ám chỉ của hửn. Hai má nàng trong nháy mắt lập tức đỏ cả lên, mõ chùy trong tay lập tức phóng về phía Rihyon.

Nhìn Kính Hình đỏ bừng hai má, Rihyon cười ngả ngón tránh mõ chùy mà nàng phóng tới. Sau đó Kính Hình bỗng chốc ngã ngồi trên mặt đất, ôm hai má đỏ bừng cùng Rihyon duy trì khoảng cách.

Loại phản ứng này của Kính Hình hiển nhiên vượt quá dự kiến của Rihyon. Dựa theo phản ứng trước kia của Kính Hình mà suy tính, nàng hiện tại hẳn là đã rút Nenekirimaru ra rượt hửn mới đúng. Hành động hiện tại của nàng hiển nhiên có vấn đề a.

Rikuo không hiểu chuyện gì đang xảy ra? Nhìn thấy Kính Hình đang ngồi dưới đất dựa lưng vào anh thụ, ôm hai má đỏ bừng của mình. Thấy vậy liền Rikuo quan tâm hỏi: “Đã phát sinh sự tình gì sao?”

Kính Hình một lời không nói đoạt lấy hộp thức ăn trong tay Rikuo. Một câu cũng không nói, liền đứng lên cuối đầu ăn.

Quan sát biểu cảm của Kính Hình một chút, Hidemoto hơi giờ khoe miệng lên, không chút để ý hỏi: “Nhóc con, người nói trên người người có một phần tư huyết thống Ayakashi. Đó là huyết thống Ayakashi nào?”

“.....” Rikuo trờn lớn mắt. Hửn nên trả lời như thế nào? Bây giờ hửn chỉ cần nói ra, thân phận của mình liền sẽ bị bại lộ. Tuy rằng Night Rikuo đã nói tương lai sẽ không dễ dàng bị thay đổi nhưng hửn cảm thấy vẫn nên dè dặt cẩn thận mới tốt.

Véo — một tiếng, một khối điểm tâm thăng tấp bay về phía Hidemoto, Hidemoto hơi nghiêng người né tránh, có chút kinh ngạc che miệng nói: “A Hình thế nhưng lại lãng phí đồ ăn?!”

“Bởi vì Hidemoto hỏi vấn đề rất bất quá, người không có nhìn đến biểu cảm Rikuo thật khó xử sao?”

Kính Hình cũng không ngẩng đầu lên. Nói xong sau tiếp tục vùi đầu ăn.

“A Hình, đối xử với người thật tốt.” Hidemoto cười tủm tỉm nhìn về phía Rikuo.

Rihyon ở một bên phối hợp nói: “Ta cũng có cảm giác như vậy. Mấy ngày hôm trước hẳn chính là chỉ bị trầy da, Tiểu Hình thế nhưng liền sử dụng năng lực để chữa khỏi cho hẳn nữa.”

Nura Rikuo: “.....”

Hẳn cái gì đều không có làm a, hai người này rõ ràng là bị tổ mẫu khinh bỉ nên mới đến tìm hẳn để gây sự. Hơn nữa, tổ mẫu chính là sử dụng năng lực để chữa trị cho hẳn có một chút thôi mà, gia gia đến cùng muốn ‘ghi hận’ bao lâu nữa a?

“Ta ăn no rồi, điểm tâm cũng chỉ còn lại một khối.....” Kính Hình nhỏ giọng than thở.

“Ta muốn ăn!” Hidemoto cười hì hì trả lời: “Khối điểm tâm này là hương vị mới, ta còn chưa có thưởng thức qua!”

“Ta cũng muốn ăn.” Rihyon tươi cười yêu dã nói: “Tiểu Hình tự tay dứt điểm tâm, hương vị nhất định sẽ thật đặc biệt.”

“Ta là người nói đầu tiên, hẳn phải là cho ta ăn!” Hidemoto đứng lý hợp tình nói.

“Hidemoto chờ một lát trở về ở ăn là có thể. Dù sao cũng là do người trong nhà người làm.” Rihyon tỏ vẻ: người về nhà là có thể ăn, hiện tại khối điểm tâm này đương nhiên là phải cho ta.

“Ta có nói là sẽ cho các người sao?”

Kính Hình sai lệch nghiêng đầu, xoay người trực tiếp đem điểm tâm nhét vào miệng Rikuo, phủi bụi trên người nói: “Ngắm hoa kết thúc, hai người các người chuẩn bị ra về là vừa.” Nói xong, trực tiếp hướng phòng trong đi đến.

“Ôi? Kết thúc? Lần đầu tiên được tham gia hội ngắm hoa kết thúc một cách nhanh chóng đến như vậy.” Hidemoto thuần hắc nhìn về phía điểm tâm trong miệng Rikuo, giọng điệu ản nói: “A Hình quả nhiên đối với hẳn tốt lắm đâu.”

“Ta cũng cho là như vậy đâu.” Rihyon nghề thị Rikuo, tựa tiểu phi tiểu nói: “Nhất định là ngon lắm, được Tiểu Hình tự tay dứt đồ ăn kia mà.”

Trong nháy mắt Rikuo cảm thấy khối điểm tâm này trở nên có chút khó nuốt xuống. Hai người kia thế nhưng lại dùng ánh mắt cùng ngôn ngữ đủ loại để chèn ép hẳn.

Nhưng nhìn đến bộ dạng hai người kia đang ai oán, Rikuo ngược lại lạnh nhạt, hẳn đem khối đồ ăn trong miệng nuốt xuống, ôn hòa cười: “Ăn, thực sự là ngon lắm.”

“Tuy rằng chỉ có một phần tư huyết thống Ayakashi, nhưng cũng có thể đem hẳn cho đám Ayakashi để ‘khai trừ’ đi.”

“Đương nhiên có thể a, Nura-chan muốn ‘giết người diệt khẩu’ sao?”

“Ta chính là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, lời Hidemoto vừa mới nói ra rất khùng bố nha.”

“Ta cũng chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi.”

“.....” Rikuo nhanh bước chân chạy tới bên người Kính Hình. Cho dù bọn họ về sau một người là đại thống lĩnh Ayakashi – chủ nhân của tất cả linh hồn, một người trong truyền thuyết được đời sau tán dương là Onmyouji (âm dương sư) thiên tài. Nhưng tổ mẫu hẳn mới là chân chính đại BOSS, cho nên hẳn vẫn là đi tìm tổ mẫu đại nhân che chở đi.

16. Chương 16: Lời Nói

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Anh thụ đã dần dần điều linh. Gió nhẹ phất qua, cánh hoa anh đào cứ theo gió mà ào ào phân tán xuống. Kính Hình ngồi ở dưới tầng cây anh đào nhìn cánh hoa đang bay trong gió bao trùm cả đình viện.

“Cảnh sắc rất đẹp.” Giọng nam từ tính ôn hòa vang lên nói ra những lời hiện tại Kính Hình đang suy nghĩ.

Kính Hình hơi ngẩng đầu, nhìn đến Night Rikuo ngồi ở trên cành cây anh thụ, nhẹ nhàng cười: “Mỗi lần nhìn đến bộ dáng Ayakashi của Rikuo, ta đều có một loại cảm giác thật kì diệu.”

Night Rikuo lơ lửng lên mi, cúi đầu nhìn về phía Kính Hình, nhẹ giọng hỏi: “Nga? Thế nào là cảm giác kì diệu?”

“Rikuo, ban ngày ta đã cùng Nura xác nhận qua.”

Kính Hình giọng điệu nhàn nhạt, biểu cảm cực kì bình tĩnh nói: “Nurarihyon trong thế giới này chỉ có duy nhất một mình hần.”

“Àn, nhưng ta là người đến từ tương lai. Ngài mặc dù không phải liếc mắt một cái liền đã nhìn ra, nhưng lúc đó lại ra tay cứu ta.” Night Rikuo cười trả lời.

“.....Cho dù ta không có ra tay, chính người có thể tự cứu chính mình.”

Kính Hình bĩu môi. Khi tên xú tiểu tử này cười lên càng giống với Rihyon.

Night Rikuo nhảy xuống, ngồi ở bên người tổ mẫu, một mặt thanh thoi nói: “Hơi chút có chút khó khăn. Bởi vì lúc đó ta không có vũ khí, hơn nữa ban ngày ta chỉ là nhân loại bình thường.”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng động lớn cùng với tiếng bước chân dồn dập của thị vệ, còn kèm theo tiếng la của Koremitsu: “Không được phép để Youkai đến gần phòng của YouHime-Sama.”

“Lại có Ayakashi xâm nhập sao? Koremitsu vừa mới mắng ai đâu.” Kính Hình nói thầm. Lúc trước, có lần Ayakashi xâm nhập vào phòng bị nàng cầm Nenekirima giết chết. Kể từ lần đó trở đi khi có Youkai xâm nhập vào thì Dono cũng sẽ không để nó tới gần nàng phòng.

(Di Di: Có ai nhớ cảnh tượng đó không nhỉ? Cảnh tượng A Hình giết Youkai là nằm ở chương 7 ấy. ^^)

Night Rikuo nghe thấy tiếng ồn ào ở ngoài phòng, nheo lại mắt hỏi: “Ngài luôn bị Youkai tấn công sao?”

“Mấy ngày hôm trước thì luôn yên tĩnh đến lạ thường. Tình huống như vậy thì thật lâu rồi cũng không có nghe đến.”

Thì ra là thế. Night Rikuo nhìn bốn phía xung quanh một chút. Bình thường gia gia luôn ở bên cạnh canh giữ nơi ở của tổ mẫu, có khả năng khi Youkai đến gây rối, tiếp cận Phủ đệ đều bị gia gia ra tay giải quyết. Nhưng tối nay gia gia không có ở đây cho nên bọn Youkai mới có thể tùy tiện xâm nhập vào nơi này.

“Không cần lo lắng, cho dù hiện tại lão nhân không ở đây ta cũng sẽ bảo vệ ngài.”

Trên khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên mang theo tươi cười tao nhã mà ôn hòa. Kính Hình nao nao, vì thiếu niên phất đi cánh hoa rơi trên người xuống, nàng cười nói: “Àn, phiền toái người, bộ dáng Rikuo thoát nhìn thật đáng tin cậy.”

Night Rikuo hơi ho khan một chút. Được tổ mẫu đại nhân khích lệ có chút vui vẻ lại có chút ngượng ngùng. Lão nhân nhà hần tối hôm nay không có thủ tại chỗ này thật sự rất là tốt.

Bình thường lão nhân luôn canh giữ cho đến khi tổ mẫu ngủ rồi mới rời đi. Khi đó trời đã sáng cả rồi, hần không thể hóa dạng Ayakashi cùng tổ mẫu đại nhân nói chuyện với nhau.

Bởi vì khi hần được sinh ra tổ mẫu đã qua đời, gia gia cũng chưa bao giờ nhắc tới tổ mẫu. Đối với tổ mẫu hiểu biết, chỉ đến khi gặp được Ayakashi ở Kyoto nói cho hần biết. Tên Ayakashi đó nói tổ mẫu hần là một vị công chúa tuyệt thế mạo mỹ – người đẹp số một Kyoto.

Hắn không biết tổ mẫu là người như thế nào, cũng không biết bộ dáng của nàng. Cũng không có khả năng được nói chuyện với nhau. Nhưng khi đi đến niên đại này, hắn không chỉ một lần nghĩ tới: nếu tổ mẫu còn sống ở thời điểm hắn được sinh ra thì tốt rồi.....

Khi trường học khai giảng đại hội thể dục thể thao, hắn nhất định phải đưa tổ mẫu đi xem. Hắn giỏi môn thể dục lắm. Nếu như trong đợt chạy cự li ngắn hắn được hạng nhất, không chừng tổ mẫu đại nhân còn có thể giống như bây giờ khen ngợi hắn.

Mẹ thì nấu cơm và làm đồ ăn ngon lắm. Hắn thật hi vọng tổ mẫu sẽ ném thử, tổ mẫu đại nhân nhất định sẽ thật thích. Được tổ mẫu khích lệ, mẹ nhất định sẽ thật vui vẻ.

Nếu tổ mẫu đại nhân còn tồn tại như trong lời nói thì cho dù phụ thân bị thương nặng đến như vậy... nàng cũng nhất định sẽ vì hắn mà chữa khỏi.....

(Di Di: Đúng đó, em cũng có ý nghĩ giống như anh, Rihan tại sao lại có thể chết như vậy cơ chứ TT^TT)

Mỗi lần đi chiến đấu về, khi bị thương tích đầy mình, tổ mẫu nhất định sẽ vì hắn chữa thương. Sau đó lão nhân nhất định sẽ ở bên cạnh bất mãn giờ chân lên.....

Kính Hình nhìn Night Rikuo giờ khỏe miệng, nghi hoặc hỏi: “Rikuo, người đang nghĩ cái gì?” Bộ dáng thoát nhìn rất cao hứng.

Night Rikuo hơi nghiêng đầu, cánh tay nhẹ nhàng đặt lên đầu Kính Hình, tươi cười phô trương. Lòng bàn tay hắn nhàn nhạt độ ấm, hắn mở miệng nói: “Ngài nhất định phải trường mệnh trăm tuổi.....” Âm thanh hắn trầm nhẹ như sương mù bàn lượn lơ ở bên tai nàng.

Night Rikuo cảm thấy nếu nàng có thể tồn tại ở thời điểm hắn sinh ra như trong lời nói. Cho dù tương lai bị vụn vẹo cũng không sao.

Kính Hình nhéo mắt Rikuo, giờ khỏe miệng lên: “Xú tiểu tử, ta đương nhiên sẽ trường mệnh trăm tuổi, đừng nói giống như ta là đoản mệnh quý [1] vậy.”

[1] Đoản mệnh quý: là cách gọi những con phù du. Đây là một loại côn trùng có tuổi thọ ngắn nhất. Đại đa số con phù du đều trở thành côn trùng chỉ có thể sống được mấy tiếng đồng hồ. Tuổi thọ dài nhất cũng không quá một tuần. Ấu trùng của con phù du sống ở dưới nước, sau mới lần lặn lội mới thành trùng. Khi thành trùng rồi thì thân thể mềm nhũn, phát ra ánh sáng, hai cái râu ở trên đầu giống như dao găm, cuối phần bụng mọc ra ba cái lông đuôi. Buổi tối những con phù du này tụ tập, bay lượn trên mặt nước tiến hành giao phối. Sau khi giao phối, con cái đẻ trứng xuống nước. Đại đa số những con phù du đến ngày hôm sau thì chết. Cho nên người ta gọi con phù du là “Đoản mệnh quý”.

Night Rikuo cuối đầu, cho dù nàng sống đến trăm tuổi, hắn cũng sẽ không thể được nhìn thấy nàng. Bởi vì bốn trăm năm sau hắn mới được sinh ra.

Kính Hình tựa hồ đoán được ý nghĩ của Rikuo, nhẹ giọng nói: “Nhân loại không thể đến sống bốn trăm năm, Rikuo.”

“..... Ân.”

Trước mắt, Kính Hình biết người thiếu niên đến từ tương lai này nhất định có cùng quan hệ huyết thống với Nura. Tương lai sẽ như thế nào, nàng kỳ thật cũng không muốn biết đến. Kính Hình thân thủ sờ tóc của Night Rikuo, kiểu tóc này cùng Nura kia tương tự như nhau. Nhưng sự tồn tại của người thiếu niên này đã chứng minh tương lai đã được định, không phải sao?

“Rikuo, tên đầy đủ của người gọi là gì?”

Kính Hình nhẹ giọng hỏi. Nàng cảm giác được trái tim mình đập càng lúc càng nhanh hơn.

Night Rikuo ngờ ra, thật không ngờ Kính Hình đột nhiên hỏi về việc này. Bởi vì sau khi thấy hình dạng Ayakashi của hắn, nàng luôn luôn đối thân phận của hắn chỉ xem như không quan tâm, đối với lời ám chỉ của hắn cũng thoải mái có lẽ đi qua.

Hắn phát giác được nàng tựa hồ không muốn biết tương lai phát sinh sự tình gì. Cho nên Night Rikuo cũng không có ở đề cập qua về thân phận của chính mình.

Đôi đồng tử màu đỏ của Night Rikuo lưu chuyển nhàn nhạt màu quang, câu môi trả lời: “Nura Rikuo.”

Nghe được tên đầy đủ của Rikuo, Kính Hình không có lộ ra biểu cảm kinh ngạc gì, hỏi tiếp: “Người cùng Rihyon là quan hệ gì?”

“..... Hẳn là gia gia ta.”

Tuy rằng sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe được từ trong miệng Rikuo nói ra, Kính Hình vẫn cảm thấy trái tim nhảy lộp bộp. Nàng hơi nắm chặt ngón tay lại, mở miệng nói: “Vấn đề cuối cùng. Rikuo, ta cùng người là quan hệ gì?”

Nhìn đến Kính Hình khó có thể che giấu được bộ dạng khấn trương, Night Rikuo cười nhẹ: “Ngài là tổ mẫu của ta.”

“.....Quả nhiên là như thế này, thời điểm người nói ra tên của ‘YouHime’. Ta đã nghĩ cho dù là một vị công chúa đi chăng nữa cũng không nổi danh đến trình độ phải lưu danh đến đời sau.”

Kính Hình liếc mắt nhìn khuôn mặt của Rikuo, gãi đầu nói: “Ta cuối cùng là biết vì sao lại có cảm giác thật kì diệu.”

“Nga? Vì sao?”

Night Rikuo sờ mặt mình: “Bởi vì khi ta lớn lên giống như lão nhân kia sao?”

“Lão nhân?”

Kính Hình nghi hoặc chớp mắt, Night Rikuo ngoéo một cái khóe miệng: “Gia gia.”

“Bốn trăm năm sau hẳn cũng già đi, quả thật đã biến thành lão nhân.”

Kính Hình mỉm môi cười, ánh mắt cong cong nói: “Nhưng là, cảm giác kì diệu không phải vì điều này.....”

Night Rikuo nghi hoặc nhìn về phía Kính Hình, Kính Hình nhẹ nhàng nghiêng đầu dựa vào bờ vai của hắn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhỏ giọng than thở: “Ta rõ ràng còn chưa có con nhưng đã gặp được tôn tử, cảm giác quả nhiên rất kì diệu và cũng thật kì quái.....”

“Tổ mẫu đại nhân. Nếu ở trong này ngủ nhất định sẽ cảm lạnh.”

Khuôn mặt Night Rikuo bao trùm nhàn nhạt nhu hòa, nhẹ nhàng vỗ bả vai Kính Hình. Hẳn hiện tại đã có thể bảo hộ trọng yếu nhân lực lượng. Tuy rằng thời gian vô cùng ngắn ngủi nhưng thời điểm hẳn còn đang ở lại niên đại này, hẳn nhất định sẽ bảo hộ nàng.

Sáng hôm sau.

Thời điểm tỉnh lại, Kính Hình phát hiện Rikuo chính là nằm ở đệm giường bên cạnh nàng. Như thế này nàng mới nhớ tới ngày hôm qua đã dựa vào bả vai Rikuo để ngủ. Nhìn người thiếu niên trước mắt có mái tóc màu nâu này, Kính Hình nhận không được chọc chọc vào gương mặt hắn. Người này là tôn tử của nàng cùng Nura a.....

Bị Kính Hình chọc chọc nên Rikuo đã tỉnh lại, mơ mơ màng màng ngáp một hơi nói: “Buổi sáng tốt lành, tổ.....”

Kính Hình vội vàng che miệng Rikuo, một mặt chính sắc nói: “Bảo ta Kính Hình, chúng ta thoát nhìn không kém nhau mấy tuổi, xưng hô là tổ mẫu liền miễn đi!”

Rikuo nghe lời gật đầu. Trên thực tế, khi Night Rikuo tiết lộ về thân phận sau này của chính mình. Hẳn có chút không biết nên làm thế nào để cùng tổ mẫu thời trẻ ở chung.

Nhưng khi nhìn đến thái độ Kính Hình cũng không có biến hóa gì, Rikuo cảm thấy an tâm hơn lập tức đeo mắt kính lên nói: “Nga, đúng rồi. Lúc mặt trời vừa mới lên, gia gia đã tới nhờ ta nhắn với ngài là gia tộc Nura có chuyện nên hôm nay không thể bồi ở bên cạnh ngài.”

Kính Hình vội vàng hỏi: “Hắn có nhìn thấy bộ dạng Ayakashi của người không?”

“Không có, khi đó trời đã sáng, cho nên ta đã khôi phục bộ dáng hiện tại.”

Nghe được câu trả lời của Rikuo, Kính Hình an tâm thở một hơi, nhẹ nhàng cười: “Nếu cho hần biết thân phận thật của ngươi, không biết tên đó tốt ý thành ra bộ dáng gì nữa đâu?”

“.....”

Rikuo lý giải gật đầu. Phương thức hiện tại gia gia đang theo đuổi tổ mẫu cũng đã thuộc loại hình thức lưu manh. Nếu biết Kính Hình chính là lão bà tương lai của hần, có lẽ liền thật sự sẽ trở thành lưu manh đi.

Kính Hình đuổi người, lười biếng nói: “Gisha đến rồi. Đi trên xe chờ ta, ta thu thập một chút. Sau đó chúng ta phải đi Hidemoto gia ăn cơm.”

“..... Ân.”

Rikuo gật đầu. Giờ phút này hần đã triệt để hiểu được, Keikain gia chính là nơi cung cấp cơm cho tổ mẫu đại nhân.

“Nura-chan hôm nay thế nào còn chưa có tới?”

Nghe được Hidemoto hỏi như vậy, Kính Hình nuốt sushi xuống nói: “Gia tộc Nura có việc, cho nên hôm nay hần không đi tới được.”

“Nguyên lai là như vậy, A Hình có hay không cảm thấy không thích ứng?” Hidemoto cười hì hì hỏi.

Kính Hình nghi hoặc chớp chớp mắt: “Không thích ứng cái gì?”

Đôi mắt Hidemoto sâu không thấy đáy nói: “Nura-chan luôn luôn ở bên cạnh nay đột nhiên biến mất.....”

Kính Hình giật mình, trầm tư một chút, nheo mắt lại nói: “Rikuo, người ở lại đây lại ăn cơm.” Sau đó túm trụ Hidemoto hướng về phía đình viện: “Hidemoto, người cùng ta nói ch.....”

“A Hình muốn nói cái gì mà phải tránh đi chỗ khác, là cái bí mật gì sao?”

Hidemoto vẫn như cũ cười tủm tỉm. Dọc đường Kính Hình luôn túm hần đi, khi đến đình viện mới buông tay hần ra, nàng thanh thanh cổ họng, nhỏ giọng nói: “Hidemoto, người thử nói xem ta có nên cùng hần... là cùng Nura thử một lần.”

“Thử một lần?”

Tươi cười khoe miệng Hidemoto lập tức cứng đờ nhưng sau đó lại nhanh như chớp lập tức lại khôi phục về tự nhiên, cười hỏi: “Đây là cái ý tứ gì?”

“Trở thành người yêu.”

Hai má Kính Hình ửng đỏ cả lên, nói về việc yêu đương nàng có chút ngượng ngùng. Nhưng Hidemoto lại là bằng hữu của nàng nên nàng chỉ có thể tới hỏi hỏi ý kiến của hần: “Nura, hần luôn luôn đều đối xử với ta tốt lắm. Tuy rằng miệng hần luôn đầy lời ngon tiếng ngọt.....”

“Vậy thì A Hình cũng nên thử một lần đi.”

Hidemoto cười cười, giọng điệu chế nhạo nói: “Cho dù A Hình luôn thật hung dữ, Nura-chan cũng sẽ nguyện ý cưới người.”

“Hừ, người nên cảm thấy may mắn đi. Ta vốn chính là chuẩn bị ở lại đây cả đời.”

Kính Hình bĩu môi: “Ai biểu đệ đệ ngươi họa ra cái pháp trận nhảm chán, mặc danh kỳ diệu đưa ta đến thế giới này.”

Con người Hidemoto tối đen nhìn nàng, hơi cười ngượng ngùng, hần mắt nheo lại, trêu ghẹo nói: “..... Kia, Nura-chan xuất hiện thật sự là kịp thời đâu.”

“Ta chuẩn bị đem Rikuo đuổi về đúng thời điểm của hần, sau đó lại cùng Nura nói về việc kết giao.”

Kính Hình đem ngón trỏ đặt ở bên môi, mỉm cười nói: “Tạm thời trước mắt Hidemoto giúp ta giữ bí mật nga!” Nói xong, nàng hướng Rikuo chỗ phòng khách đi đến.

“.....”

Hidemoto cười nhẹ, hơi ngẩng đầu nhìn lên anh thụ dần dần điêu linh. Gần đây hắn luôn nói những lời trái với lương tâm của mình đâu.

‘Người nên cảm thấy may mắn đi. Ta vốn chính là chuẩn bị ở lại đây cả đời.’

Nghĩ đến lời nói của nàng. Hidemoto hơi liếc mắt nhìn đến bóng dáng nàng đang càng ngày chạy càng xa. Ở lại cả đời sao? Quyết định này kỳ thật cũng rất tốt. Vì sao nàng liền thay đổi ý nghĩ của mình? Bởi vì Nura-chan xuất hiện sao?

Ở trong gió, cánh hoa anh đào ào ào bay trong không trung, cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống trên quần áo trắng noãn của hắn. Hắn chính là vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú vào bóng lưng của nàng, mãi cho đến bóng dáng của nàng biến mất hoàn toàn không thấy.

Thật sự hỏng bét, Hidemoto nhẹ nhàng phát đi cánh hoa trên người xuống, lông mi nhẹ nhàng run run. Mới vừa rồi hắn làm sao có thể nghĩ đến việc: Nura-chan không có xuất hiện thì tốt rồi, nếu hắn không có xuất hiện bên cạnh nàng.....

Hắn mỗi ngày đều nhìn xem bộ dáng lang thôn hổ yết [2] của nàng. Còn có sau khi nàng ăn xong thì hắn một mặt thỏa mãn tươi cười, lẳng lặng bồi ở bên người nàng, cùng nàng vượt qua cả đời.

[2] Lang thôn hổ yết: có nghĩa là ăn như hạm.

Ý tưởng của con người có thể trở nên nhanh chóng qua đi?

Hidemoto thở dài. Đại khái vì quá nhanh chóng qua đi làm cho người ta trở tay không kịp, hoàn toàn không kịp ứng phó. Thời điểm hắn còn đang lo lắng là nên làm thế nào thì mọi thứ hết thảy cũng đã trở nên hoàn toàn thay đổi.

17. Chương 17: Tổ Tôn

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Sau khi từ Keikain gia trở lại Thành chủ Phủ đệ, sắc trời đã tối dần, bóng dáng của Rihiyon cũng không hề xuất hiện. Ngồi bên cạnh – Rikuo biến thành bộ dạng Ayakashi, nhìn thấy Kính Hình đang ngồi không yên lòng lột vỏ quýt. Hắn nhẹ nhàng cười, đoạt lấy quýt đã được lột vỏ cho vào miệng: “Có chút chua đâu.”

“Ăn quýt người ta vất vả bóc vỏ đương nhiên là chua rồi.”

Kính Hình lại cầm lấy một trái quýt khác lên, Night Rikuo ngồi ở kế bên lấy quýt ở trong tay nàng, cúi đầu lột vỏ cho nàng, giọng điệu hơi trêu tức nói: “Tổ mẫu đại nhân, bộ dạng của ngài hôm nay thoát nhìn rất bất ổn đâu.”

Nghe được Night Rikuo xưng hô, khóe miệng Kính Hình hơi run rẩy một chút. Sau đó nhìn sườn mặt Night Rikuo thấp giọng hỏi: “Rikuo, người có phải hay không nhớ nhà?”

Night Rikuo đem quýt đã lột vỏ đưa cho Kính Hình, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng. Đôi đồng tử màu đỏ hiện lên tia ảm đạm, thấp giọng nói: “Phải. Tsurara và mọi người đang rất lo lắng đi.....”

Kính Hình tràn ngập hứng thú vuốt cằm nói: “Tsurara? Đó là tên của một nữ hài đi? Chẳng lẽ là bạn gái của Rikuo?”

“Tsurara là Yuki-Onna, ta.....”

“Yuki-Onna? Chẳng lẽ là con gái của Setsura sao? Setsura nàng thế nhưng cũng sẽ kết hôn.”

Tin tức này làm cho Kính Hình có chút kinh ngạc. Trầm mặc một lát, nàng vươn ngón trở nhẹ nhàng chọc chọc hai má Night Rikuo một chút, thanh âm ôn nhu nói: “Thời gian quả nhiên là mạnh nhất.....”

“Cho dù thời gian là mạnh nhất, có một điều không thể bị thời gian đả bại.”

Đôi đồng tử màu đỏ của Night Rikuo hiện ra nhu hòa quang mang. Nhìn chăm chú vào dung nhan của Kính Hình mỉm cười, dùng ngón tay đụng vào đầu mình nói: “Ồ trong này, trí nhớ của ta về ngài vĩnh viễn sẽ không biến mất.”

Đồng tử Kính Hình hơi co lại, sương mù mỏng manh dần dần bao trùm tâm trí nàng. Nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú của thiếu niên, nhẹ nhàng cười: “Xú tiểu tử, còn có thể nói ra những điều này nữa kia à. Vấn đề vừa rồi ngươi còn chưa có trả lời đâu.”

“Cái gì cơ?”

Night Rikuo nghi hoặc hỏi, Kính Hình chớp chớp mắt, cười xấu xa: “Con gái của Setsura, hẳn là cũng là một mỹ nhân đi. Ân, ngẫm lại cũng cảm thấy phi thường không sai!”

“.....Trong đầu ngài rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Night Rikuo không nói gì nhìn tổ mẫu nhà mình, Kính Hình cười hì hì trả lời: “Ý ta chính là Rikuo nên đem Tsurara lấy về nhà làm lão bà đi!”

“Ngài vẫn là nên ăn quýt đi.”

Night Rikuo nhanh chóng lột một miếng quýt nhét vào trong miệng Kính Hình.

Kính Hình ăn quýt ngon lành còn không quên chế nhạo tôn tử của mình: “Thế nào lại thẹn quá thành giận. Bốn trăm năm sau ta cũng sẽ không còn ở đây, cho nên ngươi không cần ngưỡng chừng như vậy!”

Night Rikuo gờ khóe môi lên, dùng âm thanh ôn hòa mà từ tính nói: “Tổ mẫu đại nhân trước hết làm rõ việc chung thân đại sự của mình rồi nói sau.”

“Xú tiểu tử, nếu ta không làm rõ chung thân đại sự của mình thì ngươi làm sao có thể tồn tại ở chỗ này!”

Kính Hình gõ một chút vào trán Rikuo, đứng lên nói: “Rikuo, ngươi cần phải trở về.”

“Trở về?”

Night Rikuo ngơ ngác một chút. Sau đó mới phản ứng lại, ý Kính Hình hẳn chính là nói hẳn nên trở về niên đại của mình: “Làm sao để trở về?”

“Ân. Ngươi có còn nhớ rõ vì sao mình lại đến đi đến thời đại này không?”

“Đương nhiên còn nhớ.”

Night Rikuo trả lời, hẳn tuyệt đối không có khả năng quên: “Lão nhân nói ta đi đến một thần xã cũ này nọ. Sau đó có một cỗ khí lực cường đại đánh vào làm ta mất đi ý thức, tỉnh liền thì đã ở trong thời đại này.”

“Thần xã cũ? Đó là cái gì vậy?” Kính Hình nghi hoặc hỏi.

Night Rikuo nhún vai: “Ta không biết, ở trong thần xã cũ nát có cái gì đó mà hẳn muốn chẳng.”

Kính Hình trầm mặc một lát, cười nhẹ: “Hẳn muốn gì đó... thứ mà hẳn muốn không phải là cái gì ở trong thần xã đó, mà đó là lối vào dẫn đến niên đại này.”

Night Rikuo: “.....”

Điểm này hẳn thật đúng là chưa hề nghĩ qua.

“Dem tôn tử đưa tới niên đại này vì hẳn muốn ngươi hoàn thành một việc nào đó cho hẳn.”

Kính Hình cười bất đắc dĩ nói: “Luôn có loại cảm giác bị hẳn tính kế đâu?”

Night Rikuo giọng điệu khẳng định nói: “Chính là bị hẳn tính kế!”

“A..... Bị người khác tính kế Rikuo cảm thấy rất tức giận sao?”

Kính Hình từ trong tay áo lấy mô chùy ra quơ quơ nói: “Rikuo dùng cái này đánh vào đầu Nura sẽ hết giận a. Ta có thể giúp ngươi nga!”

Night Rikuo cười nhẹ, lấy qua mũ chùy nhẹ nhàng gõ một chút vào trán Kính Hình, nhẹ giọng nói: “Đã không cần thiết nữa, bởi vì ta đã có thể nhìn thấy tổ mẫu đại nhân. Về điểm nên cảm tạ lão nhân, được đi đến này niên đại ta thật sự rất vui vẻ.”

“Ta cũng cảm thấy thật vui vẻ, Rikuo.”

Kính Hình cong mắt cong mày lên, thân thủ xoa tóc Night Rikuo nói: “Có thể gặp được gặp mặt người thật sự là quá tốt. Được biết trong tương lai, ta sẽ có được một tôn tử soái khí lại đáng tin cậy như vậy. Tuy rằng khả năng về sau sẽ không được gặp lại, nhưng khoảng thời gian Rikuo ở cùng với ta đã trở thành một kỉ niệm tuyệt đẹp.”

Night Rikuo cúi đầu để nàng vuốt tóc hắn. Cái vuốt tóc ấy thật ôn nhu, nụ cười trong sáng của nàng lộ ra nhàn nhạt ấm áp. Night Rikuo thấp giọng nói: “Thật sự là một thời gian xa xỉ.....” Có thể được cùng người thân đã mất gặp nhau, biết bao nhiêu người khẩn cầu cũng đều không có thể xảy ra.

“Cho nên không thể nổi lòng tham đâu.”

Kính Hình thu hồi vuốt ve tóc Rikuo. Chậm rãi đi đến trước bàn, lấy giấy và bút ra bắt đầu viết thư, một bên cười nói: “Tuy rằng nói như vậy có chút tàn nhẫn. Nhưng ta cảm thấy mặc dù chỉ có chút thời gian nhưng ta cảm thấy nó rất đáng để trân quý. Chính là bởi vì nó quá ngắn ngủi nên càng đáng trân trọng.”

“Rikuo, người không thuộc về niên đại này. Cho nên, niên đại không có người nhất định sẽ không thể hoàn thành mọi thứ được.”

Kính Hình đem giấy viết thư để vào trong bao đựng kẹo kompeito, đưa cho Rikuo nói: “Chỉ có Rikuo mới có thể làm được, mọi người còn đang chờ đợi Rikuo. Nhờ Rikuo đem túi kẹo này đưa cho Nura bốn trăm sau.”

“Àn, quả thật là như thế này đâu.”

Night Rikuo tiếp nhận túi kẹo, cười nhẹ, sự tình về Nue hắn cần phải sớm giải quyết mới được. Thân là thống soái đời thứ ba của gia tộc Nura, hắn cần phải bảo vệ hàng trăm nhóm Ayakashi đã tin tưởng và đi theo hắn.

“Có một việc thật đáng tiếc.....”

Kính Hình một mặt bóp cổ tay, thở dài nói: “Chỉ có Rikuo tài năng mới có thể giúp ta thực hiện.”

“Nga? Sự tình gì?”

Night Rikuo hỏi, đã là tiếc nuối của tổ mẫu. Hắn sẽ tìm biện pháp để bù lại .

Kính Hình một mặt tiếc hận nói: “Tiếc nuối là vào thời điểm người cưới được Setsura hậu đại. Ta không thể đúng lý hợp tình cùng Setsura nói ‘Người không muốn cùng ta làm bằng hữu... cũng được nhưng kết quả lại là cùng ta trở thành thân thích thôi!’”

Night Rikuo: “.....”

Nếu tổ mẫu còn sống, người có thể cùng nàng vui vẻ ở với nhau đại khái sẽ là Tsurara đi.

Cả người Kính Hình lười nhác chỉnh lại quần áo một chút, sau đó vỗ vai Rikuo nói: “Chúng ta xuất phát đi. Rikuo, người hắn cũng sẽ cùng Nura giống nhau có ‘Thuật ẩn thân’ đi.”

“Àn, ta sẽ dùng ‘Thuật ẩn thân’. Tổ mẫu đại nhân muốn đi nơi nào?” Nura Rikuo cười nói.

“Đi đến địa phương chúng ta đã từng gặp mặt – khu rừng rậm kia.”

Kính Hình nhẹ giọng nói: “Nơi bắt đầu cũng chính là nơi kết thúc.”

“Hiện tại đi ra ngoài sao? Ban đêm là thời gian để Ayakashi hoạt động.”

Night Rikuo khẽ nhún mày, có chút không đồng ý nói: “Nếu ta thật sự trở về, để ngài ở lại một mình trong rừng rậm kia rất nguy hiểm. Ngài là mục tiêu để bọn Ayakashi tập kích.”

“Tuyệt đối không có chuyện gì xảy ra.”

Kính Hinh tràn ngập tự tin nói: “Nếu hiện tại ta chết đi. Rikuo, người sẽ không được sinh ra. Trừ phi ta không phải là tổ mẫu của người.”

“Nếu tổ mẫu đại nhân đã nói như vậy...”

Bên môi Night Rikuo ôn hòa lộ ra nhàn nhạt mỉm cười, nhẹ nhàng ôm lấy Kính Hinh nói: “Chúng ta xuất phát đi.”

Ban đêm, rừng rậm có vẻ phá lệ âm trầm, trừ bỏ ánh trăng ra không có ánh sáng gì khác. Kính Hinh nắm lấy tay Night Rikuo giữ chặt, miệng than thở: “Mọi thứ đều tối đen, cái gì cũng đều không thấy rõ ràng.”

“Ta có thể thấy rõ ràng. Nếu tổ mẫu đại nhân đã không thể thấy rõ, như vậy có thể đem Nenekirimaru cho ta mượn dùng một chút không?”

Đôi mắt đỏ của Night Rikuo nổi lên lãnh khí nhìn xung quanh.

Âm thanh nói chuyện mặc dù rất nhỏ, nhưng hắn có thể nghe được nhóm Ayakashi đang khe khẽ nói nhỏ. Còn có thể cảm nhận được ánh mắt tham lam của chúng nó. Niên đại này vào ban đêm không hề có dấu chân của con người, quả nhiên rất nguy hiểm.

“Như vậy thì phiền toái người, Rikuo.”

Kính Hinh đem Nenekirimaru đưa cho Rikuo. Trong hoàn cảnh này, nàng hiện tại không có năng lực để tự bảo vệ mình.

Night Rikuo rút Nenekirimaru ra. Nhìn lưỡi dao ở dưới ánh trăng phát ra quang mang lạnh như băng, khoe miệng dần dần hiện ra mỉm cười. Giây tiếp theo, đôi tay đang giữ chặt hắn đột nhiên không còn, ánh mắt Night Rikuo phát lạnh, đem dao chém về phía bóng đen bắt Kính Hinh đi.

Thật sự quá sơ suất, Night Rikuo hơi nheo mắt lại, hắn thế nhưng không hề phát hiện có Ayakashi ở phía sau đi theo hắn cùng tổ mẫu: “Buông nàng ra.....” Tiếng nói ôn hòa của thiếu niên lộ ra một chút cảm giác uy hiếp, tay hắn nhẹ nhàng đụng chạm Nenekirimaru, phát động chiêu thức Meikyō Shisui [1] dùng tuyệt kỹ ‘Ủy’ ẩn tàng bóng dáng, chuẩn bị cứu Kính Hinh trở về.

[1] Meikyō Shisui: là tuyệt kỹ “Ám” của Rikuo. Tuyệt kỹ này làm cho đối thủ mất đi nhận thức về sự hiện diện của người sử dụng, ngay cả khi họ nhìn thẳng vào bạn. Chiêu này cho phép bạn đặt mình vào điểm mù của địch. Nếu “Ủy” của Rikuo bị cắt đứt giữa chừng, chiêu thức sẽ bị vô hiệu hóa.

“Rikuo, xin chờ một chút!”

Trong bóng đêm truyền đến âm thanh của Kính Hinh. Night Rikuo lo lắng, kích động hỏi: “Tổ mẫu đại nhân, có bị thương hay không?”

“Tổ mẫu? Đến tốt cùng là đang xảy ra chuyện gì, Tiểu Hinh?”

Cùng với giọng với yêu mị từ tính mọi thứ xung quanh nháy mắt được Ayakashi hỏa chiếu sáng trưng. Night Rikuo nhìn đến Nurarihyon đứng ở cách hắn không xa, Kính Hinh thì đang bị hắn khiêng lên trên vai.

“Nura, người làm sao có thể ở trong này?”

Kính Hinh vừa dứt lời, trong bụi cỏ đột nhiên xuất hiện rất nhiều Youkai tấn công về phía nàng cùng Rihyon. Rihyon đem Kính Hinh đang ở trên vai ôm vào trong ngực, câu môi nói: “Như nàng đang chứng kiến, bốn thiếu gia tới là để giải quyết bầy Youkai này”

Night Rikuo một đao chém Youkai đang hướng về phía hắn ra làm hai, giọng điệu không vui nói: “Lão nhân, không cần gây thêm phiền phức cho ta cùng tổ mẫu.”

“Vì sao bộ dạng của tên tiểu quỷ này lại giống như của bốn thiếu gia vậy?”

Một tay ôm Kính Hinh, tay kia thì dùng đao khảm Youkai, Rihyon tươi cười yêu dã, trong đôi mắt vàng ấy bao trùm một tầng âm u lạnh thấu xương: “Hơn nữa, thế nhưng vừa rồi lại thân mật đến mức nắm tay Tiểu Hinh.”

“Bởi vì ta so với người càng nhìn càng thêm soái khí đi.”

Night Rikuo nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhân cơ hội đoạt lấy Kính Hình đang ở trong lòng của Rihyon: “Hơn nữa, an toàn của nàng hẳn là do ta phụ trách mới đúng.”

Lưỡi dao đồng của Rihyon chém qua cổ Youkai rồi thẳng tắp tấn công về phía Night Rikuo: “Tiểu tử, không cần đắc ý vênh váo a!”

Night Rikuo nâng tay dùng Nenekirimaru đỡ một đao Rihyon chém tới, Kính Hình một lần nữa lại bị Rihyon ôm vào trong lòng. Gân xanh trên trán Night Rikuo giật giật: “Đem nàng trả lại cho ta. Lão nhân, người cho là ta không đánh lại người sao?”

“Trả? Từ này làm ta cảm thấy khó chịu đấy.” Trong âm thanh yêu mị của Rihyon lộ ra cảm giác áp bách, mắt vàng nổi lên mâu quang mị hoặc lòng người, bá đạo ôm lấy Kính Hình: “Nàng là nữ nhân của bổn thiếu gia!”

Là nữ nhân của người thì có gì đặc biệt hơn người a, khỏe mắt Night Rikuo hơi run rẩy một chút, tiến lên nắm lấy cánh tay Kính Hình kéo về hướng mình: “Người con gái này đối với ta cũng rất là quan trọng.....” Là tổ mẫu đại nhân của hắn a.

“Xú tiểu tử, bổn đại gia cho phép người chạm tay vào nữ nhân của ta sao? Nhanh một chút buông tay ra, bằng không bổn thiếu gia chém đứt tay người!”

Rihyon nghiêng răng nghiêng lợi đem cánh tay Kính Hình kéo trở về.

“Không buông. Vì sao phải được sự cho phép của người.”

Đôi mắt màu đỏ của Night Rikuo tràn đầy ngạo ý: “Chém đứt tay ta? Nếu có thể làm được thì người liền thử xem, lão nhân đáng giận!”

“Cánh tay của ta chơi đã sao? Ân? Nura Rihyon, Nura Rikuo!”

Âm thanh Kính Hình vô cùng ôn nhu. Bởi vì quá mức ôn nhu nên làm cho sóng lưng Rihyon cùng Rikuo chợt lạnh. Theo bản năng liền buông tay đang nắm nàng ra, tổ tôn hai người phi thường chỉnh tề lắc lắc đầu.

Kính Hình mặt mày cong cong, chỉ vào Nenekirimaru trong tay Night Rikuo ngoắc ngón trỏ một cái, hai tay Night Rikuo lập tức liền dâng lên đưa cho nàng. Kính Hình tiếp nhận Nenekirimaru, lắc dao một chút, ôn nhu cười: “Hai người các người chơi đã chưa?”

Tổ tôn hai người ngây dại. Gật đầu tốt hơn hay lắc đầu sẽ tốt hơn gật đầu!?. Nếu gật đầu chính là thừa nhận hành vi của bọn họ chính là lấy nàng ra để ‘Giải trí’. Còn nếu lắc đầu phỏng chừng kết cục sẽ vô cùng thảm hại hơn.

“Xem ra là chơi đã đâu, như vậy các người cũng nên nhường cho ta chơi một chút chứ!” Kính Hình cười tủm tỉm, một đao liền chém đi qua.

Tổ tôn hai người động tác phi thường nhất trí tránh thoát đao, sau đó trầm miệng một lời nói: “Ta không phải cố ý, đều là lỗi của tiểu tử [lão nhân] này, Tiểu Hình [tổ mẫu đại nhân]!”

“Không hổ danh là tổ tôn. Nói cũng thực nhất trí, di truyền GEN thật sự là đáng sợ a!”

Gân xanh trên trán Kính Hình giật giật, tươi cười ôn nhu nói: “Yên tâm, hai người các người dù chỉ một người ta cũng sẽ không tha.”

“Để sau đi Tiểu Hình. Mà khi này nàng vừa mới nói cái gì?” Rihyon hơi trừng lớn mắt, mắt vàng nhìn về phía Night Rikuo – người có cùng tướng mạo với mình, cả người đều ngây dại: “Tổ tôn.....?”

Bởi vì điều này mà ghen tuông do nhìn thấy cảnh tượng Night Rikuo cùng Kính Hình nắm tay nhau hoàn toàn biến mất. Rihyon rốt cục cũng nhớ tới tên tiểu quỷ trước mắt này là người đến từ tương lai!

18. Chương 18: Trở Về Tương Lai

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Trong tương lai, tiểu tử này chính là tôn tử của mình, mà với lại hình như vừa rồi hắn mới gọi Tiểu Hinh là tổ mẫu. Tế bào não của Rihyon bắt đầu vận chuyển với tốc độ ánh sáng. Điều đầu tiên hắn nghĩ đến chính là ‘mình quả nhiên đã cưới được Tiểu Hinh về làm vợ’.

Mắt vàng Rihyon hơi lưu chuyển, khóe miệng không thể kiềm chế được mà cong lên trở thành một độ cong duyên dáng hoàn mỹ, thân thủ ôm lấy cả người Kính Hinh.

“Này, Nura.....” Kính Hinh cả kinh, cả người đều bị Rihyon bế lên cao.

“Tiểu Hinh, ngươi là tân nương của bốn thiếu gia..... A.....”

Hai má Kính Hinh đỏ ửng cả lên, hai tay nắm lấy hai má Rihyon, thấp giọng nói: “Người thế nhưng lại đem tôn tử đến niên đại này nói với ta là đã gả cho người. Nura, người nguyên lai là một người chuyên gia đi guốc trong bụng người khác.”

“Không phải ta đã nói rồi sao, Tiểu Hinh. Nếu nàng gả cho người khác mà không phải là ta, ta nhất định sẽ quấy rối đến cùng.”

Mâu quang Rihyon mê hoặc người, nhìn người thiếu nữ hai má đỏ ửng cả lên tựa hồ mê hoặc ánh mắt hắn. Hắn nhịn không được nhẹ nhàng tới gần gương mặt nàng, thấp giọng nói: “Trừ bỏ ta, nàng không có sự lựa chọn nào khác. Vì cưới Tiểu Hinh làm vợ, ta sẽ không từ bỏ mọi thủ đoạn.”

“Nura, ngươi là Ayakashi có da mặt dày nhất mà ta từng gặp.....”

Kính Hinh mím môi cười. Nghĩ đến Rihyon chính là người sẽ cùng mình dắt tay cả đời, hai má nàng cảm giác càng ngày càng nóng lên.

“Nàng cả đời này đều sẽ luôn ở bên cạnh ta. Chỉ cần đạt được tới mục đích này là tốt rồi.”

Đôi mắt Rihyon tràn ngập ôn nhu làm cho trái tim của người nào đó không ngừng đập nhanh. Mỗi lần chậm rãi tới gần đôi môi hồng hồng đáng yêu kia: “Tiểu Hinh, bộ dạng đỏ mặt của nàng thật sự rất đẹp.....”

(Di Di: Mọi người lưu ý, chỉ mới tới gần thôi nha chưa có K-I-S-S đâu)

Âm thanh từ tính bá đạo của hắn chậm rãi chiếm lấy đầu óc của nàng, Kính Hinh mâu quang run nhẹ. Lần đầu tiên trái tim nàng lại đập nhanh đến như vậy. Có lẽ là do bị những lời nói lưu manh của hắn dụ dỗ, có lẽ là bị nụ cười tà mị của hắn hấp dẫn, có lẽ là bị đôi mắt vàng chứa đầy ôn nhu của hắn dẫn động..... Tóm lại Kính Hinh tinh tường biết — nàng đã động tâm vì hắn.

Ngay tại lúc Rihyon nhịn không được nữa muốn lập tức hôn lên môi Kính Hinh, đột nhiên cảm thấy người trong tay đã không còn. Hắn di chuyển ánh mắt nhìn thấy Kính Hinh đã bị Rikuo chuyển dời đến ở trong lòng tên tiểu quỷ này.

Tại sao cơ hội cực tốt như vậy lại bị tên tiểu tử Rikuo này quấy rầy cơ chứ!? Rihyon nhịn xuống xúc động muốn đập Rikuo một trận, tươi cười yêu dã nữu mày nói: “Nga, Rikuo còn ở lại đây sao? Đã có thể đi trở về rồi đó.”

Trở về? Night Rikuo cảm thấy gân xanh trên thái dương mình đang giật một cách vô cùng táo bạo. Lão nhân đáng giận, mặc danh kỳ diệu đưa hắn làm tới niên đại này hóa ra là vì có thể lợi dụng hắn quang minh chính đại chiếm tiện nghi của tổ mẫu sao?

(Di Di: Chẳng phải ở chương 12 em đã nói rồi sao. Lý do anh được xuyên không đến niên đại này là có liên quan đến gia gia Rihyon của anh đó. Người ta đã gợi ý rõ ràng như vậy mà anh không chịu động não là sao!? Ở chương 17, sau khi anh nói cho Kính Hinh biết về thần xã ấy là tỷ ấy đã biết ngay là có liên quan đến Rihyon mà. Anh cũng thật là... Haizz...

Night Rikuo & Rikuo: “...” *Sau khi bị Di Di chửi mắng thậm tệ đã câm nín không nói được lời nào nữa*

Di Di: E hèm... Em chỉ nói vậy thôi anh đừng buồn nha. Hắt xì... Sao mọi thứ xung quanh lạnh thế nhỉ!?

Night Rikuo: Nhờ mọi người giải quyết giúp. *Night Rikuo nở nụ cười sát gái mê người ra kêu gọi các fan của mình ném đá Di Di*

Di Di: Em chỉ nói vậy thôi mà tại sao anh lại thù dai thế. *vừa chạy vừa la làng*)

Rõ ràng hắn còn đang ở tại đây, thế nhưng lại dám đi giở trò lưu manh với tổ mẫu, từ ‘lưu manh’ đã đủ để hình dung ra hắn. Rikuo đem gia gia nhà mình ra định vị — quả thực là tên lưu manh không coi ai ra gì!

“Tuy rằng trong tương lai quan hệ giữa hai người đã được xác nhận. Nhưng hiện tại tổ mẫu đại nhân còn không có cho người câu trả lời.”

Ngụ ý chính là không cần tùy tiện đến gần tổ mẫu đại nhân của hắn động tay động chân. Night Rikuo hơi gờ lên khoe miệng nói tiếp: “Thân là tôn tử, bảo hộ tổ mẫu không bị người khác quấy rầy không phải là điều đương nhiên sao?”

Rihyon ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nguyên lai trong tương lai tôn tử của ta lại hiếu thuận như vậy.....”

“Cám ơn đã khích lệ, đây đều là thành quả do lão nhân người giáo dục!”

Night Rikuo mỉm cười trả lời, hắn sẽ không để lão nhân đoạt được mục đích của mình.

“Ta cảm thấy ‘ta’ trong tương lai khả năng giáo dục không được tốt lắm.”

Rihyon cười tà khí, rút đao bên hông ra, huy một chút nói: “Ta vẫn nên tự mình đến giáo huấn một chút đi!”

“Nếu có thể, ta hi vọng có thể được nhận sự giáo dục của tổ mẫu đại nhân.”

Night Rikuo lấy Nenekirimaru ở trong tay Kính Hình, bóng dáng dần dần biến mất, mỉm cười nói: “Sự giáo dục của lão nhân, ta nghĩ không muốn tiếp nhận.”

“Sự tình vất vả này không cần làm phiền đến Tiểu Hình.”

Thân ảnh Rihyon cũng dần biến mất: “Nam hài tử so với việc kẻ cận tổ mẫu hắn là nên sùng bái gia gia mới đúng.”

“Này, hai người các người.....” Kính Hình hoàn toàn bó tay rồi. Hai người kia hiện tại ẩn bóng dáng, nàng chỉ có thể nghe được âm thanh đao kiếm va chạm.

Kính Hình bất đắc dĩ thở dài, nàng hiện tại là vừa buồn ngủ lại vừa đói. Hai người kia không biết còn muốn đánh bao lâu nữa, phía chân trời đã bắt đầu trở nên trắng. Nếu thật sự không trở về, thì nữ đưa bữa sáng đến sẽ phát hiện nàng hiện tại không ở trong phòng, không biết sẽ khiến cho mọi chuyện xôn xao tới đâu.....

“Giết chết..... Ăn.....”

Một cái móng vuốt xanh đậm sắc nhọn đột nhiên bắt lấy chân Kính Hình, Kính Hình cúi đầu nhìn thấy một Youkai là huyết độc nhân, theo bản năng liền thét chói tai.

“Tiểu Hình [Tổ mẫu].....!”

Rihyon cùng Rikuo không ở cùng hướng với Kính Hình, sau khi nghe thấy tiếng thét liền lao tới. Đao trong tay chính xác nhắm ngay Youkai đang nắm chân Kính Hình, nhưng so với đao của hai người thì còn có một thứ nhanh hơn rất nhiều – đó chính là chân còn lại của Kính Hình, cái chân đó đã hung hăng đâm nát mặt của Youkai kia.

“Ăn cái gì? Người muốn ăn ta sao? Ta hiện tại rất đói bụng, rất muốn ăn này nọ a, một chút khí lực đều không có a!”

Mặt bị đâm một không hề thương tiếc, đau đớn truyền đến làm cho Youkai kia theo bản năng liền buông lỏng tay ra, Kính Hình nghiêng răng nghiêng lợi nắm trụ móng vuốt của nó nói: “Dọa ta hoảng sợ xong đã nghĩ đến việc chạy trốn sao? Xin lỗi a, ta thiếu chút nữa bị người hù chết!”

Night Rikuo: “.....”

Đói đến nỗi một chút khí lực đều không có? Tổ mẫu đại nhân, từng câu từng chữ của ngài một chút thuyết phục cũng đều không có a. Với lại, cái Youkai kia đã bị người dọa đến nỗi không còn gì để nói nữa rồi.

“Nhanh chóng chạy trốn hoặc xin lỗi đi, bằng không Tiểu Hinh sẽ luôn luôn tra tấn người a.....”

Rihyon dùng giọng điệu thật thoải mái nói, dùng ánh mắt thật đồng tình nhìn Youkai kia.

Nghe được lời gia gia nói, khóe miệng Night Rikuo hơi run rẩy. Hắn thế nào lại cảm thấy lão nhân nhà hắn là đang sung sướng khi có người gặp họa vậy!? Nói những lời đồng tình còn kèm theo hành động thực tế nữa chứ. Night Rikuo yên lặng giờ Nenekirimaru lên chém về phía Youkai kia. So với việc bị tổ mẫu nhà hắn ‘Tra tấn’, hắn cảm thấy tốt nhất nó vẫn nên là tắt thở thì hơn.

(Di Di: Khúc này tội nghiệp bạn Youkai quá! Chọc đến ai không chọc, lại chọc ngay trúng nữ chính khủng bố của chúng ta mới chết ấy chứ. ===)

Kính Hinh bĩu môi, cởi tất cùng guốc gỗ đã dính máu ra. Nhìn đến động tác của Kính Hinh, Night Rikuo xoay người quỳ xuống nói: “Ta công ngài trở về.”

“Tiểu Hinh, ta đưa nàng trở về.....”

Rihyon che ở phía trước Rikuo, thân thủ muốn đi ôm Kính Hinh, Night Rikuo mau một bước túm trụ tay hắn, mỉm cười nói: “Ta cùng tổ mẫu hai người cùng nhau đến, đương nhiên phải là hai người cùng nhau trở về.” Nói xong đã đem Kính Hinh ôm chuẩn bị trở về Thành chủ Phủ đệ.

“Chờ một chút. Rikuo, thân thể của người.....”

Kính Hinh xoa hai má Night Rikuo. Mặt trời mọc, ánh bình minh xuyên thấu qua người Rikuo chiếu xạ ở trên người Kính Hinh. Rikuo ngốc lăng, cúi đầu nhìn thấy bản thân mình càng ngày càng trong suốt.

“Xem ra người phải trở về đâu.” Rihyon câu môi cười: “Bởi vì nhiệm vụ đã hoàn thành.”

“Ta hối hận rồi, không nên đưa Rikuo đến nơi này.” Kính Hinh mỉm cười lộ ra vài phần cô đơn: “Ta luyện tiếc Rikuo đâu.”

“Có thể nhìn thấy ngài thật sự là tốt quá rồi.” Long mi Night Rikuo nhẹ nhàng buông xuống, vừa đứng che ánh mắt màu đỏ lại, đồng thời cũng che khuất cảm xúc bên trong. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy Kính Hinh, tiếng nói tràn đầy ôn nhu: “Tái kiến, tổ mẫu đại nhân.”

“Trong khoảng thời gian này ta thật vui vẻ. Cảm ơn người, Rikuo.”

Âm thanh Kính Hinh khàn khàn. Night Rikuo nhẹ nhàng sờ mái tóc đen dài của tổ mẫu. Rihyon ở bên cạnh nhú mày, chính mình ở tương lai thật sự là rất không nắm chắc thời cơ. Nếu sớm đem Rikuo kéo về, tên tiểu quỷ đã có thể ở bên Tiểu Hinh thêm một thời gian nữa rồi.

Tựa hồ nhận thấy được ý tưởng của gia gia nhà mình, Night Rikuo giờ lên khóe môi: “Lão nhân, sự tình lần này sau khi trở về ta sẽ hảo hảo cùng người tính.”

“Ân.”

Rihyon gật đầu, loại chuyện trấn an tôn tử này liền giao cho mình ở tương lai đi.

Kính Hinh xoa hốc mắt đã phiem hồng, mỉm cười nói: “Rikuo, thư cùng kẹo ta đưa cho Nura tương lai ở trong túi. Ngoài thư ta cho hắn ra còn có một lễ vật tặng cho người.”

Night Rikuo sờ túi kẹo, nhẹ nhàng cười: “Ta thật mong chờ lễ vật mà ngài đưa ta.” Nói xong, hắn biến mất xuyên thấu lá cây phân tán xuống dưới giữa ánh nắng.

Hai mắt Rihyon sáng ngời, tò mò hỏi: “Thư dành cho ta? Tiểu Hinh viết cái gì?”

“Không nói cho người!”

Kính Hinh làm bộ dạng cà chớn nói: “Bốn trăm năm sau người sẽ biết.”

“Bốn trăm năm sau? Tiểu Hinh nàng cũng đi guốc trong bụng người khác rồi.”

Rihyon đột nhiên ôm lấy Kính Hinh, môi hắn nhẹ nhàng hôn lên lỗ tai nàng: “Nói với ta đi, Tiểu Hinh.....”

“Tuyệt đối không nói!”

Kính Hinh đỏ mặt phản bác: “Nói ta đi guốc trong bụng người khác sao!? Có người so với ta còn tệ hơn!”

“..... A, không còn cách nào cả, chỉ có thể chờ bốn trăm năm sau thôi.”

Rihyon nhè nhẹ vỗ về hai má Kính Hinh, thấp giọng nói: “Chỉ có thư nàng gửi cho ta mới đáng giá để ta chờ đợi đến bốn trăm năm.”

“Nura.”

Kính Hinh nở nụ cười. Nàng ngượng ngùng nở ra nụ cười hạnh phúc, làm cho hô hấp của Rihyon tạm thời bị kiềm hãm. Ánh mắt nàng liếc qua liếc lại một chút, nàng đem khuôn mặt đỏ bừng của mình dựa vào ngực hắn, thấp giọng nói: “Ta thích ngươi, chúng ta trở thành người yêu của nhau đi, Nura Rihyon.”

Kể từ lần đầu tiên gặp nàng, cảnh này trong mộng không biết đã xuất hiện bao nhiêu lần. Tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, thấp giọng nói: “Tiểu Hinh, nàng nói nàng thích ta. Đây, đây không giống như cảnh trong mơ cho lắm.....”

“Người đang nói cái gì đâu? Đối mặt với thông báo của người khác, phải nghiêm cẩn tỉnh táo mới được!”

Kính Hinh dùng hai tay vỗ hai má Rihyon một chút, giọng điệu nghiêm cẩn nói: “Ta thích ngươi, Nura Rihyon. Từ giờ trở đi ngươi chính là người yêu của ta!”

“Người yêu?”

Rihyon hơi giật mình: “Tiểu Hinh không phải đang hướng ta cầu hôn sao?”

“Ha.....? Người tưởng tượng quá xa rồi đấy. Tóm lại, trước hết về Thành chủ Phủ đệ đi, bằng không để thị nữ phát hiện ta không ở trong phòng.”

Kính Hinh ngáp một hơi, xoa ánh mắt nói: “Ta thật sự mệt nhọc.”

“Như vậy ở tại trong lòng ta nghỉ ngơi một chút đi.”

Đầu nàng bị hắn ôn nhu nhấn ở ngực. Sau đó thân thủ ôm lấy nàng, ở trên trán nàng hôn nhẹ nhàng: “Ta sẽ ở bên cạnh canh giữ bảo vệ nàng cả đời, công chúa điện hạ.”

“..... Ân.” Nàng tựa vào trong lòng ngực hắn, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, bên môi mang theo nụ cười hạnh phúc.

Bốn trăm năm sau

“A, Rikuo, thế nào? Thứ mà ta muốn Rikuo đã giúp ‘ta’ hoàn thành rồi chứ.” Rikuo vừa mở to mắt, liền đã nhìn thấy gia gia nhà mình chính là một mặt ‘Hòa ái dễ gần’ nhìn hắn.

“Xem như là đã hoàn thành.” Nura Rikuo vỗ giáo phục đã dính đầy tro bụi, nhin không được mị một chút ánh mắt hỏi: “Ta đã ly khai bao lâu rồi?”

“Thời gian lưu động là giống nhau. Người đi đến niên đại kia bao lâu thì thời gian ở nơi này cũng giống hệt như nhau.”

Trong tay Rihyon không biết khi nào đã xuất hiện một cái túi nhỏ: “Đây, đây chính là thứ mà Tiểu Hinh nhờ ngươi đưa cho ta đi!”

“A...”

Nhìn đến cái túi ở trong tay gia gia, Rikuo một mặt tối sầm, vội vàng thân thủ đến đoạt: “Cái kia là tổ mẫu cho ta.....”

“Rikuo, không thể nói dối được đâu. Lá thư này ta đã chờ hơn bốn trăm năm rồi.”

Dung nhan Rihyon tuy rằng đã trở nên già cỗi nhưng khi nhắc đến Kính Hinh, ở trong đáy mắt kia vẫn ôn nhu vẫn như cũ không hề thay đổi, đối Rikuo mỉm cười nói: “Ta đi trước, đường về nhà ngươi có thể tìm được đi.”

“Chờ một chút a, trong đó còn có lễ vật mà tổ mẫu tặng ta đâu!

Rikuo kích động đuổi theo, ở trong hình dáng nhân loại hẳn làm sao có thể đuổi theo gia gia. Đáng giận, nếu bây giờ là ban đêm hẳn tuyệt đối sẽ không để gia gia cướp một cách đơn giản như vậy.

“Đây hẳn là lễ vật của Tiểu Hinh.”

Rihyon từ trong túi lấy ra một lá bùa hộ mệnh quảng cho Rikuo: “Bùa hộ mệnh thế nhưng còn có linh lực của Tiểu Hinh, lo bảo tồn cho tốt đi.”

“Đương nhiên là ta sẽ bảo tồn thật tốt.”

Ngón tay Rikuo nhẹ nhàng phất qua lá bùa hộ mệnh. Bùa hộ mệnh có màu lam nhạt, dùng tơ hồng thắt thành hai chữ ‘bình an’ xiêu xiêu vẹo vẹo. Hình thức cực kỳ đơn giản, không có hoa văn gì đẹp mắt, nhưng đối với Rikuo mà nói lại vô cùng trân quý.

Tuy rằng trong đoạn thời gian kia hẳn luôn ở bên cạnh tổ mẫu, nhưng hẳn cũng đều không biết nàng lại vì mình mà chuẩn bị lễ vật. Nếu lúc đó nàng đưa luôn cho hẳn thì tốt rồi, hẳn có thể nói với nàng một tiếng: ‘Cảm ơn, ta sẽ luôn luôn quý trọng nó.’

“Thật là có điểm rất sủng tôn tử thôi. Rõ ràng đều không có chuẩn bị bùa hộ mệnh cho ta.....” Ngồi ở trên cành cây, Rihyon từ trong túi kẹo kompeito lấy ra phong thư màu trắng.

Chỉ cần nghĩ thư còn có kompeito cách đây không lâu còn ở tại trong tay nàng. Hẳn phát hiện tay mình đang run, trong lòng bàn tay cũng khẩn trương chảy mồ hôi, chậm rãi mở giấy viết thư ta, mặt trên viết: “Không cần thiết nhớ lại mọi chuyện, ta vẫn như cũ còn tồn tại ở bên cạnh chàng.”

Rihyon đem một viên kompeito để vào trong miệng. Vẫn là hương vị ngọt ngào mà nàng đã tự tay đút cho hẳn: ‘Oa, hảo ngọt, người muốn hay không nếm thử một viên?’ Âm thanh cùng nụ cười kia của nàng hiện lên rõ ràng ở ngay trước mắt hẳn.....

Ký ức của hẳn về nàng sẽ vĩnh viễn không phai, lại càng không thể biến mất. Ở giữa hồi ức của hẳn, nàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh hẳn.

Rihyon nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Tình cảm hẳn dành cho nàng, cùng với lời hứa sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ nàng cả đời hết thảy sẽ đều không biến mất. Cho dù nàng đã không còn ở bên cạnh hẳn.

19. Chương 19: Biến Cố

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Sau khi Kính Hinh ngủ một giấc ngon lành, mở mắt ra nàng phát hiện Rihyon đang nằm ở kế bên người nàng. Hẳn dùng một tay chống đầu, đôi mắt vàng chính là ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng. Kính Hinh sửng sốt vài giây, mới nhớ tới sau khi tiễn Rikuo về niên đại cũ, nàng đang ở trong lòng Rihyon ngủ.

Kính Hinh kích động đứng dậy, Rihyon thân thủ ôm lấy nàng, hôn lên trán nàng nói: “Đã quá giờ ăn trưa nga, công chúa điện hạ của ta.”

“.....”

Bụng trống rỗng của Kính Hinh cực kỳ phối hợp phát ra vài tiếng kêu nào đó. Sau đó nàng nghe được một giọng nữ quyến rũ hừ bất mãn nói: “Tĩnh ngủ xong liền nhớ ngay tới việc ăn sao?”

Kính Hinh quay đầu nhìn thấy Setsura chính là một mặt bất mãn nhìn mình, ở bên chân nàng ấy thì có một chiếc hộp. Hai má Kính Hinh liền đỏ cả lên, nhỏ giọng nói: “Setsura, thật lâu rồi không thấy.”

“Nurarihyon đại nhân, hiện tại nàng đã tỉnh, chúng ta có thể trở về gia tộc Nura thôi?” Setsura mở miệng hỏi.

Kính Hình ngượng ngùng vò đầu nói: “Ôi, Nura, người đang đợi ta tỉnh lại sao? Có việc gì cứ đánh thức ta là có thể.”

Rihyon tươi cười yêu dã tới gần bên tai Kính Hình, nhẹ giọng nói: “Chính là khi nhìn chăm chú vào dung nhan đang ngủ của nàng khiến ta không thể rời đi mà thôi.”

“Khụ.....” Kính Hình hai má đỏ lên.

“Người nhanh cùng Yuki-Onna trở về gia tộc Nura đi!”

“Không nên thẹn thùng, từ giờ trở đi...”

Rihyon cúi người cấp tóc ở trên môi Kính Hình hôn một cái: “Về sau mỗi ngày khi nàng tỉnh lại ta đều sẽ ở bên cạnh nàng.”

Hai má Kính Hình bạo hồng liền xuất ra năm đấm, Rihyon nhin cười sung sướng tránh né năm đấm của nàng.

“Ta trước hết tạm thời về gia tộc Nura, buổi tối quay lại tìm nàng để bàn về hôn lễ của chúng ta.”

“Hôn lễ.....?”

Kính Hình khoe miệng hơi run rẩy. Tuy rằng nàng đã nói thích hẳn, nhưng không có đồng ý lập tức sẽ cùng hẳn kết hôn a.

“Àn, buổi tối ta sẽ mang cơm nắm cho nàng, chờ ta.”

Kính Hình che môi Rihyon lại chuẩn bị tiếp xúc thân mật với môi mình, một mặt hắc tuyến nói: “Ta đã biết, người mau trở về đi thôi.”

Rihyon câu môi cười, sờ tóc nàng: “Chúng ta đi thôi, Yuki-Onna.”

Thân ảnh Rihyon liền biến mất không thấy nhưng Setsura còn chưa có lập tức rời đi, mang theo hộp thức ăn đi đến bên người Kính Hình nói: “Người đã chấp nhận Nurarihyon đại nhân đâu.”

“Àn.”

Kính Hình chính là gật đầu. Nàng biết là Setsura cũng thích Rihyon nên nàng không biết nên đối mặt với nàng ấy như thế nào? Không biết nên nói cái gì và không nên nói những gì?

“Đã thích hẳn thì không cần phải khóc.”

Nghe được lời Setsura nói, Kính Hình hơi sững sốt, nghi hoặc nói: “Ta không khóc a.”

“Nói dối, ánh mắt người đều sưng cả lên.”

Cánh tay trắng nõn lạnh như băng của bao trùm lên hai mắt của Kính Hình, giọng điệu nhàn nhạt nói: “Ta cùng Nurarihyon đại nhân ở bên cạnh người khi ngủ. Lúc ngủ mơ, nước mắt người không ngừng chảy xuống. Lúc đó, khi nhìn thấy người khóc biểu cảm của Nurarihyon đại nhân thật bi thương.”

“Là như vậy sao? Trách không được ánh mắt ta lại đau như vậy, có thể là mơ thấy ác mộng thôi.”

Kính Hình nhẹ nhàng lấy tay Setsura đặt lên má mình, cười nói: “Cả người Setsura giống như khối băng đâu. Nếu mùa hè ở cùng Setsura thì sẽ thật mát mẻ.”

“Kỹ xảo nói sang chuyện khác của người thật kém. Rõ ràng cho dù người nói người nhớ nhà ta cũng sẽ không có trách người.”

Setsura thu tay, đem hộp thức ăn đưa tới bên cạnh Kính Hình, thấp giọng nói: “Một người có những điều kiện bốc đồng nhưng lại có người nguyện ý bao dung cùng dung túng nàng. Có Nurarihyon đại nhân ở bên cạnh... hừ... cho dù người có phi thường tùy hứng đi chăng nữa cũng không có quan hệ.....”

“Bị Setsura an ủi đâu.”

Kính Hình cong ánh mắt lên. Chậm rãi đi đến trong đình viện, ngửa đầu nhìn anh thụ đã hoàn toàn điêu linh, ghé mắt nhìn về phía Yuki-Onna nói: “Sau khi ta đi đến nơi này đã đợi thật lâu cũng không thấy mùa đông đến.”

“Mùa đông? Người thích mùa đông?” Setsura nghi hoặc hỏi.

“Đó là một bí mật a. Ngay cả Hidemoto hay Nura, ta cũng đều không có nói cho bọn họ biết.”

Kính Hình thần bí hề hề đối Setsura chớp mắt: “Trước khi đến thế giới này, cuộc sống ở thế giới cũ của ta hẳn đang là mùa đông. Vì ta nhớ rất rõ ràng khung cảnh khi ấy toàn là tuyết. Cho nên ta muốn được nhìn thấy tuyết.”

Setsura như có dăm chiêu hỏi: “Muốn nhìn thấy tuyết?”

“Ân, muốn nhìn thấy tuyết.” Kính Hình cười trả lời.

“Như vậy thì ta sẽ cho người được nhìn thấy.”

Setsura nhẹ nhàng gọi khoe miệng lên, dùng yêu khí của mình bao trùm đình viện nho nhỏ này, nhẹ nhàng thổi một hơi. Nàng tươi cười yêu mị nói: “Ta là Yuki-Onna, làm cho tiểu đình viện này bị tuyết bao trùm vẫn là chuyện nhỏ.”

Hai mắt Kính Hình sáng lấp lánh, tươi cười sáng lạn nói: “A, tuyết thật sự đang rơi, thật là lợi hại!”

Setsura xoay đầu, hai má ửng đỏ nói: “Ta không có giỏi gì đâu.”

Tuyết trắng lưu loát bay nhẹ nhàng hạ xuống trong đình viện, trên cành cây đã bắt đầu đọng đầy màu trắng của tuyết. Đình viện nho nhỏ rất nhanh bị tuyết trắng bao trùm, Kính Hình đưa tay đặt trên nền tuyết trắng, cảm giác lạnh lẽo truyền đến da thịt, nàng lại nở nụ cười.

Kính Hình dùng tuyết vo lại từng từng viên sau đó nàng xoay người dùng sức ném về phía Setsura. Setsura hơi giật mình, bông tuyết trắng tinh khôi đang hòa quyện cùng với hình bóng của nàng ấy, làm cho người ta phải bình tĩnh vì người thiếu nữ đang mỉm cười khuyên thành kia không tồn tại ở thế giới này. Nàng sẽ cùng những bông tuyết đang bay kia biến mất khỏi thế giới này.

“Kính Hình.”

Yuki-Onna theo bản năng thân thủ bắt lấy nàng, làm cho tuyết ngừng rơi. Kính Hình mê mang nhìn Setsura đang kích động: “Như thế nào, Setsura?”

“Không có gì.....”

Setsura thở phào nhẹ nhõm, buông cánh tay Kính Hình ra: “Tuyết đã xem xong, ta phải đi tìm Nurarihyon đại nhân.”

“Ân, cảm ơn người, Setsura.”

Kính Hình mỉm cười đối Setsura phát tay. Sau khi nhìn bóng dáng Setsura biến mất, nàng lui vài bước ngồi ở dưới tàng cây anh thụ nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Setsura yên lặng đi đến bên người Rihyon – hẳn đang ngồi ở trên nóc nhà nhìn bóng dáng của Kính Hình, nàng nhẹ giọng nói: “Nurarihyon đại nhân.....”

Rihyon lặng lẽ nhìn chăm chú vào Kính Hình đang ngồi ở dưới tàng cây anh thụ, thấp giọng nói: “Yuki-Onna, người vừa rồi có phải hay không cho rằng nàng sẽ biến mất?”

“.....” Setsura không có trả lời. Hành động vừa rồi của nàng xuất phát từ bản năng, điều đó cũng đã đủ để chứng minh ý nghĩ đó.

Tươi cười của Rihyon rút đi tà khí cùng cuồng vọng, dung nhan tuấn mỹ không có cảm xúc phập phồng nào, thanh âm rất nhẹ nói: “Thật sự cho dù hiện tại đem nàng chặt chẽ cột vào bên người, ta cũng đều không có cảm giác an toàn.”

“Nàng sẽ không rời đi, ngài đừng lo lắng.” Ánh mắt Setsura khẽ cuối trả lời.

“Sẽ không rời đi? Không, nàng đã không thể rời đi.”

Rihyon khôi phục bộ dáng cuồng vọng không kèm chế được tươi cười: “Chúng ta đi thôi, Yuki-Onna.”

“Ân.”

Tuyết dần dần hòa tan, đình viện lại khôi phục như cũ. Kính Hình đi trở về phòng, mở hộp thức ăn Setsura đem tới ra. Nhìn thấy đồ ăn bên trong tản ra hàn khí thì nàng sửng sốt. Chẳng lẽ toàn bộ chỗ này đều là do Setsura tự tay làm sao?

Cắn cơm nắm lạnh như băng, Kính Hình bất đắc dĩ cười. Toàn bộ đồ ăn này nếu ăn vào sẽ gây ra đau răng nhưng tất cả đều là do Setsura tự tay làm, nếu nàng không ăn nàng ấy sẽ mất hứng đi.

“YouHime-Sama, xin phép quấy rầy. Thành chủ đại nhân nói ngài thay bộ kimono này.”

“Ân, vào đi.”

Kính Hình vội vàng đem hộp thức ăn đóng lại. Nhìn thấy thị nữ đẩy cửa vào mang theo một kimono anh đào hồng nhạt cực kì hoa lệ mười hai áo đơn. Khỏe miệng Kính Hình hơi run rẩy một chút, loại kimono này nếu mặc vào về sau sẽ rất khó có thể cử động.

“Có lẽ mừng gì sao?”

Kính Hình hỏi, bằng không Thành chủ Đại nhân kia vì sao muốn cho nàng mặc kimono hoa lệ như vậy.

“Hôm nay là ngày sứ giả của Hideyori-Sama thay ngài ấy đến đây để cầu thân với công chúa.” Thị nữ cung kính trả lời.

“Cầu thân?” Kính Hình trừng lớn mắt.

“Ai hướng ai cầu thân?”

“Đương nhiên là ngài Hideyori-Sama cầu thân YouHime-Sama ạ.” Thị nữ trả lời.

“.....” Kính Hình nhịn xuống xúc động muốn chửi thề, nàng thiếu chút nữa liền quên mất nơi này là cổ đại. Hôn nhân của nữ tử cổ đại không hề có tự do, cần phải nghe theo lời cha mẹ mới được. Nói chính xác hơn là ‘phụ mẫu đặt đâu, con ngồi đó’.

“Ta không đổi quần áo, nếu thay bộ kimono này thì sẽ rất khó có thể cử động.”

Kính Hình vừa mới đẩy kimono trong tay thị nữ ra, chợt nghe được một trận ồn ào, còn có tiếng kêu rên thống khổ của thị vệ nữa.

Cửa phòng nàng đột nhiên vỡ vụn, một Youkai có cái đầu thấp bé, ánh mắt giống ếch cùng một tên Youkai có cái mồm rộng, miệng hân đều dính đầy huyết. Tên Youkai thấp bé quái thanh quái khí nói: “Vị này hẳn là YouHime đi, chúng ta tới là để nghênh đón người về làm thiếp cho Hideyori-Sama.”

“Hả? Người đang đùa với ta sao?”

Ánh mắt Kính Hình như đang nhìn kẻ điên. Khi nàng đi lấy Nenekiramaru, cái tên Youkai mắt ếch quỷ dị cười, mở miệng nói: “Nàng chuẩn bị rút đao công kích chúng ta.”

Kính Hình vừa mới rút Nenekiramaru ra, tên Youkai mồm rộng kia đã dùng cái đầu đánh vào người nàng. Nenekiramaru từ trong tay Kính Hình cũng bị rút xuống.

Kính Hình bị tên Youkai kia đánh vào trên vách tường, cảm giác đau đớn truyền đến làm cho sắc mặt nàng trở nên có chút tái nhợt. Tên Youkai mắt ếch bên cạnh phát ra tiếng cười quái dị nói với tên Youkai mồm rộng: “Người xuống tay nhẹ chút, nếu tổn thương đến tim của nàng sẽ không tốt lắm đâu, trái tim kia phải hiến cho lệnh bà Gitsune.”

Che bụng đang đau đớn. Kính Hình rửa thẳm, mấy ngày gần đây quá mức yên ổn làm cho nàng quên mất việc tìm của mình là mục tiêu của bọn Youkai. Đám Youkai này cũng vì tim của mình mà đến đây sao?

“Có Youkai xông vào, nhanh chóng gọi Keikain các hạ trở về. Những người còn lại mau bảo hộ YouHime-Sama.”

Rất nhiều thị vệ cùng âm dương sư dũng mãnh vào trong phòng. Nhưng khi bọn họ vừa mới bước vào trong phòng đã bị cái tên Youkai mềm rộng kia cắn thành hai nửa, máu phun tung tóe làm cho phòng của Kính Hinh đầy những vết máu loang lổ.

“YouHime-Sama... Thỉnh... Thỉnh chạy mau.....”

Thị nữ vừa mới đem kimônô lại phòng Kính Hinh, bởi vì sợ hãi hai mắt nàng ta không ngừng rơi lệ. Lại dùng tay đang run cầm cập giữ chặt Kính Hinh, ý nàng ta muốn mang mình đi chạy trốn.

“Sắc trời muốn tối rồi, sắp đến thời gian để lệnh bà dùng bữa.”

Nghe được Youkai mắt ếch nói như vậy, cái tên Youkai mềm rộng kia cầm người thị nữ kia hung hăng quăng trên mặt đất. Sau đó hướng về phía Kính Hinh, nhếch miệng nói: “Lại thu thập thêm được một trái tim mới.”

Kính Hinh giãy dụa nắm chặt hộp thức ăn Setsura đưa tới, hung hăng ném về phía Youkai mềm rộng: “Đi tìm cái chết đi, không cần tùy tiện đem người khác định nghĩa thành đồ ăn a!”

Hộp thức ăn va chạm vào đầu Youkai mềm rộng, nháy mắt hắn bị choáng váng, điểm tâm cùng cơm nắm do Setsura làm phân tán khắp phòng. Youkai mắt ếch không còn kiên nhẫn nữa nên đã động thủ đánh Kính Hinh choáng váng rồi nói: “Đi mau, nếu không sẽ không còn kịp nữa.”

Vừa mới tiến vào Thành chủ Phủ đệ, mùi máu tươi xông thẳng vào mũi, làm cho tay đang cầm cơm nắm của Rihyon run lên. Hắn vừa đuổi tới phòng của Kính Hinh thì thấy trong phòng nàng tràn đầy vết máu, còn Keikan Koremitsu thì đang đỡ một âm dương sư bị thương cả người, Rihyon lạnh giọng hỏi: “Đây là cái tình huống gì?”

Keikain Koremitsu quay đầu nhìn đến nam tử tuổi trẻ mỹ miều đứng ở dưới ánh trăng, hơi giật mình: “Người là Nurarihyon? Quả nhiên, yêu khí mỏng manh gần đây là do người lưu lại sao?”

“Ai quản loại này việc nhỏ nhặt này, Tiểu Hinh ở nơi nào?” Màu vàng yêu đồng của Rihyon nổi lên hào quang lạnh như băng.

“Tiểu Hinh? Ý chỉ YouHime sao? Nếu người không phải là kẻ đồng lõa gây nên như trong lời nói, YouHime hẳn là bị Ayakashi khác bắt đi rồi.” Koremitsu thần sắc ác liệt nói.

“Ayakashi đang nhắm vào Kính Hinh. Chẳng lẽ là những kẻ đang đi tìm Ikigimo?”

Rihyon nheo mắt, hô hấp đột nhiên cứng lại, hắn nhìn đến Nenekirimaru rất ít khi rời khỏi người Kính Hinh đang nằm trên đất cách hắn không xa. Ánh mắt hắn phát lạnh: “Bọn chúng đi đến nơi nào?”

Âm dương sư đang hấp hối kia giật giật khóe miệng, nửa ngày rốt cục nói ra hai chữ: “..... thành Osaka.”

“Thành Osaka?” Sắc mặt Koremitsu âm trầm lấp lại, đồng tử Rihyon hơi co lại, màu vàng yêu đồng bởi vì phần nộ nên sát ý nổi lên cùng hàn ý làm người ta hít thở không thông.

Hắn xoay người nhấc Nenekirimaru lên, tiếng nói trầm thấp ẩn chứa tức giận mãnh liệt: “Hagoromo Gitsune sao?”

Rihyon gắt gao nắm giữ Nenekirimaru, dáng người hắn phong nhã cùng mái tóc dài lay động theo gió, nhìn trong trời đêm tản ra quanh quệ hào quang bạch nguyệt, hắn trầm giọng nói: “Ta phải đi cứu nàng ngay. Tiểu Hinh, ta nhất định sẽ không để cho nàng phải chịu bất kì thương tổn nào.”

20. Chương 20:

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Kính Hinh chậm rãi mở to mắt, lọt vào tai nàng chính là tiếng thét chói tai của một người thiếu nữ. Nàng nhìn đến khoảng cách trong gang tấc, làn da của nữ nhân kia lộ ra bệnh trạng tái nhợt. Bà ta tỉnh mạch mà u ám không nói nên lời quỷ dị.

Điều làm Kính Hinh cảm thấy quỷ dị nhất là, bà ta chính là đang hôn môi một người thiếu nữ có mái tóc thật dài. Chính xác mà nói bà ta đang thông qua miệng thiếu nữ hấp thụ khí quản trong thân thể của nàng ấy.

“Quận chúa Kaminaga, quận chúa Kaminaga đã...”

Bên tai Kính Hinh vang lên tiếng nữ sinh mềm mại đáng yêu. Nàng quay đầu lại nhìn, đó là một tiểu cô nương diện mạo đáng yêu, tóc dài màu đen còn mang theo hai cái nơ bướm nhỏ. Tay của cô bé dưới lớp áo kimono không ngừng run rẩy.

Kính Hinh cảm thấy sóng lưng phát lên một tia hàn ý. Nàng ngẩng đầu nhìn phát hiện nữ nhân có dung nhan yêu diễm kia đang nhìn mình chằm chằm. Bà ta cười quỷ dị, sau đó chậm rãi đi lại về phía nàng.

Trong lòng Kính Hinh giống như nổi điên đang thông báo kêu to nói cho nàng biết, nếu chính mình bị bà ta va chạm vào — nàng sẽ chết.

“Mình sẽ bị ăn thịt... Tương lai mà mình nhìn thấy đang trở thành hiện thực. A... a..., ta không muốn bị ăn thịt!”

Nữ tử bên cạnh Kính Hinh đột nhiên phát ra tiếng thét hoảng sợ chói tai; làm cho Kính Hinh hít thở không thông, khó có thể hô hấp nhất thời tiêu thất. Ánh mắt của Gitsune nhất thời bị tiếng thét của nàng ta hấp dẫn đi qua.

Kính Hinh nhẹ nhàng thở một hơi, nhìn đến nữ tử đang thét chói tai kia đang kéo kimono, hô to: “Cho ta ra khỏi đây!” Sau đó nghiêng ngả lão đảo hướng cửa chạy tới, rất nhanh cửa đã bị bọn thị vệ đi lên ngăn cản. Khuôn mặt bọn thị vệ đột nhiên vặn vẹo, làn da xé rách ra ngoài, lộ ra gương mặt Ayakashi.

“..... Ayakashi!!”

Nhìn đến thị vệ biến thành khuôn mặt Ayakashi khủng bố, nàng ta tay chân đều run cầm cập. Tay của Kính Hinh giấu ở dưới lớp áo đang run cầm cập nhưng ánh mắt nàng vẫn bình tĩnh quan sát bốn phía, sắc mặt trầm xuống. Nếu nàng đoán không sai — tất cả mọi người trong phòng này đều là Ayakashi đội lốt người.

Nàng chỉ có một mình nên không có cách nào thoát được. Trước không nói hiện tại ngay cả vũ khí nàng cũng đều không có, cho dù có Nenekirimaru bên người, nàng cũng không có khả năng đánh thắng được nhiều Ayakashi như vậy.

“Ta có thể nhìn thấy tương lai .....” Bởi vì sợ hãi, âm thanh cùng thân thể của nàng ta đều phát run lên hết. Nàng bị hai tên thị vệ biến thành Ayakashi đưa đến trước mặt Gitsune, tiếng thét thê thảm chói tai làm nhân tâm kinh: “Ta bị..... Ayakashi..... Không cần a!!”

“Quận chúa Sada.....”

Tiểu cô nương kia hoảng sợ nhào vào trong lòng Kính Hinh, Kính Hinh nhẹ nhàng ôm lấy thân thể không ngừng phát run của nàng. Nhìn đến hai hàng nước mắt nàng rơi xuống nháy mắt đều biến thành ngọc trai.

Kính Hinh giật mình nhận ra. Công chúa kia vừa rồi tựa hồ là có năng lực biết trước tương lai, tiểu cô nương trong lòng nàng thì nước mắt biến thành ngọc trai. Xem ra các công chúa bị bắt đến đây đều mang một loại năng lực nào đó.

“YouHime, chúng ta cũng sẽ bị ăn luôn.....”

Cả người thiếu nữ trong lòng Kính Hinh đều đang run rẩy. Kính Hinh trầm mặc, nàng thật sự không thể nói ra lời an ủi nào, bởi vì nếu tiếp tục thể này sớm hay muộn tim của nàng cũng sẽ bị ăn.

“Không cần sợ hãi, YouHime.”

Khóe miệng Gitsune dính màu đỏ tươi của máu, lại một lần nữa hướng Kính Hình vươn tay, tươi cười quỷ dị: “Bởi vì máu thịt của các người sẽ trở thành bước đệm của đế chế yêu quái ngàn năm.....”

“Hãy chấp nhận đi, nàng công chúa xinh đẹp.”

Thời điểm Gitsune chuẩn bị đụng tới cằm của Kính Hình, Kính Hình hung hăng đẩy tay bà ta ra, mặt không biểu cảm nói: “Chỉ có kẻ ngu ngốc mới tin điều đó, người cảm thấy ta sẽ tin sao?”

“Nga? Thật sự là một công chúa không biết nghe lời đâu.” Gitsune liếm môi một chút, phía sau toát ra đuôi cừu vĩ hồ màu trắng, gắt gao cuốn lấy Kính Hình, đem nàng túm về phía bà ta.

Kính Hình nhịn không được rửa thắm, bà ta thể nhưng lại là Ayakashi có đuôi. Mấy cái đuôi kia quấn càng ngày càng chặt, không chỉ khó có thể hành động, hô hấp của Kính Hình thậm chí bắt đầu cảm thấy khó khăn.

“Nàng công chúa xinh đẹp không ngừng giãy dụa, không biết sẽ có hương vị gì?” Gitsune cười nhẹ, đem môi dính đầy máu chặm rãi hướng về môi Kính Hình.

Không không không không, Kính Hình liều mạng muốn rút tay ra, nàng rất muốn tát một cái vào mặt Gitsune mặt một chút. Nàng tuyệt đối không cần người này tới gần nàng, không cần dùng đôi môi dính đầy máu đỏ tới gần nàng, hơn nữa miệng bà ta còn có một cổ mùi vị tanh hôi!

Không thể tránh thoát, Kính Hình theo bản năng gắt gao nhắm mắt lại. Không thể sợ hãi, không cần sợ hãi –

Nàng tuyệt đối sẽ không chết ở trong này. Nếu nàng cứ như vậy mà chết đi, Rikuo liền sẽ không thể được sinh ra .....

Nếu tương lai sẽ như vậy mà thay đổi... Nàng lại ở chỗ này chết đi.....

Nàng muốn nhìn thấy Nura, muốn một lần nữa nhìn thấy mặt của Nura, muốn nghe thấy âm thanh của Nura thêm một lần nữa...

Đây là lần đầu tiên nàng lại thích một người đến như vậy. Ông trời ơi, có phải hay không người đem ta đến nơi này để có thể gặp được người nam nhân kia.....

Nếu đúng là như vậy, thỉnh không cần ở trong này đem ta rời khỏi thế giới này. Lại cho ta một cơ hội nữa đi, ta muốn cả đời này đều ở bên cạnh hắn, ta không nghĩ rời xa hắn a!

“Nura.....”

Kính Hình dùng âm thanh run rẩy nhẹ nhàng kêu gọi tên của hắn, nước mắt không thể khống chế theo khóe mắt chảy xuống. Nura, lại thêm một lần nữa gọi tên của ta đi, hãy để cho ta được nghe âm thanh ôn nhu của người khi gọi tên ta.

“Tiểu Hình.....”

Tiếng nói yêu mị vô cùng quen thuộc vang lên, đồng tử Kính Hình hơi co lại, nhìn đến khóe miệng Rihyon hiện lên tà khí, hắn cầm một thanh kiếm nhắm phía Gitsune, Gitsune buông Kính Hình ra, ánh mắt khinh thường nhìn về phía Rihyon.

Nenekirimaru trong tay Rihyon nháy mắt chém về phía Gitsune. Đám Ayakashi ngăn Rihyon lại, một Ayakashi có thân hình thật lớn huy động chùy trong tay, thanh chùy nhấc lên mãnh liệt phát ra yêu khí thổi trúng thân thể Rihyon khiến hắn lui về phía sau.

“Giờ đây, có kẻ xâm nhập xâm nhập sao?”

Ánh mắt Gitsune liếc nhìn có lệ, nhìn đến kimono của Rihyon bị yêu khí làm rách nát vỡ vụn mà lộ ra hình xăm lớn, bà ta nhẹ nhàng nheo mắt lại, lạnh giọng hỏi: “Người có một phần Yakuza?”

images

“Ta đại thống lĩnh của gia tộc Nura – Nurarihyon.” Ngữ khí của Rihyon nhàn nhạt, không có bỏ qua cảm giác áp bách, đôi yêu đồng màu vàng tràn đầy sát khí.

“Nàng ấy là người phụ nữ của ta. Thật có lỗi, nhưng ta muốn mang nàng ấy trở về.”

Kính Hình ngơ ngác nhìn chăm chú vào gương mặt tuần mỹ của Rihyon. Hắn đến, thời điểm nàng nói ra tên hắn, hắn đã xuất hiện đáp lại lời kêu gọi của nàng. Sợ hãi cảm chậm rãi tiêu thất, chỉ cần nhìn đến bóng dáng của hắn, nàng cảm thấy thật an tâm.

“Đúng là một việc nực cười, Ayakashi lại đến cứu giúp con người. Đúng là một tên kỳ quái, một con chuột nhắt đơn độc như ngươi thì làm được gì?” Gitsune giọng điệu khinh miệt nói.

Rihyon không có đáp lại. Chính là trong lúc gắt gao, tay hắn cầm Nenekirimaru, bên người hắn chậm rãi hiện ra đậm bạch sương khói, bóng dáng của hàng trăm Ayakashi xuất hiện ở sau lưng hắn, hắn câu môi cười: “Ồ, các ngươi cũng đến nữa à.”

“Bởi vì chúng ta là Hyakki Yakou (bách quỷ dạ hành) của ngài mà.” Gyuuki lên tiếng trả lời.

Karasu Tengu đậm vừa nói: “Có cuộc vui thì đừng quên chúng tôi chứ. Chỉ có mỗi mình ngài thôi thì chán lắm.”

“A..... Đúng là một lũ ngu ngốc.” Rihyon tươi cười tà mị, Nenekirimaru trong tay phiếm lạnh như băng quang mang.

“Xem ra hôm nay ta có nhiều khách không mời mà tới quá. Một lũ sâu bọ không biết đến sự chênh lệch về sức mạnh.” Gitsune thần sắc chưa biến, giọng điệu cực kỳ cười nhạo nói.

“Vậy có ai ở đây muốn đùa giỡn một chút không?”

Nhóm Ayakashi bắt đầu cùng nhau chém giết, cả căn phòng trong nháy mắt đã biến thành chiến trường. Kính Hình thừa dịp Gitsune không chú ý lặng lẽ cùng bà ta kéo mở khoảng cách, tình huống như vậy nàng không thể giúp được cái gì. Trước hết tạm thời tránh ở một nơi an toàn, không thể để cho Nura có thêm phiền phức nào.

“YouHime, ngươi muốn đi nơi nào?”

Âm thanh của Gitsune giống như ma quỷ làm cho Kính Hình cả kinh, vội vàng chạy trốn nhanh hơn nhưng bên hông đột nhiên bị cái đuôi màu trắng cuốn lấy, sức lực thật lớn đem nàng túm lại về phía Gitsune.

Cánh tay Gitsune để ở trên cổ nàng. Kính Hình cắn răng, xem ra kế hoạch chạy trốn của nàng thất bại rồi.....

Tại đây – trên chiến trường, nhóm Ayakashi truyền ra âm thanh hoảng loạn rất nhỏ: “YouHime nàng..... YouHime nàng.....”

Âm thanh thật mỏng manh nhưng vừa đủ để Rihyon nghe đến, hắn vội vã quay đầu. Vừa vặn đúng lúc Kính Hình bị Gitsune bắt lấy, bốn mắt nhìn nhau, Kính Hình giật giật khóe miệng: “Chạy trốn thất bại, ánh mắt vị đại nương này rất hảo.....”

Nghe được lời nói của Kính Hình, cánh tay Gitsune bóp chặt cổ Kính Hình lại. Nàng bởi vì hô hấp khó khăn, hai má bắt đầu tái nhợt. Nhìn đến cảnh tượng đó, thần sắc Rihyon còn chưa biến nhưng tay cầm đao của hắn hơi run lên một chút.

“Ha ha, đúng là một màn kịch thú vị.” Gitsune lộ ra tươi cười quái dị, ánh mắt lạnh như băng.

“Một băng đảng như ngươi thật sự rất hiếm có. Hàng trăm năm nay, chưa có Ayakashi nào dám chống lại ta đâu!”

Hiện tại nàng bị Gitsune quấn chặt đến độ hít thở không thông. Vì mạng nhỏ suy nghĩ, Kính Hình chỉ có thể ở trong lòng yên lặng châm chọc: Này lão bà Ayakashi chết tiệt, lớp phấn trên da mặt thật dày của ngươi muốn lột xuống hết rồi kìa, nhanh chóng đi chỉnh sửa lại nhan sắc trước khi chết đi. Hôm nay chính là ngày ngươi phải quy thiên!

“Đừng có chạm vào người phụ nữ của ta.”

Âm thanh Rihyon ẩn chứa tức giận lạnh như băng. Kính Hình bị Gitsune gắt gao túm trụ chỉ có thể gian nan mở mắt nhìn bóng dáng Rihyon đang xông tới.

Đuôi ở phía sau Gitsune hướng Rihyon công kích, cánh tay bà ta cố ý hơi thả lỏng, để Kính Hình khôi phục hô hấp trở về bình thường. Khi nhìn đến Rihyon bị đuôi của bà ta đâm bị thương, đồng tử Kính Hình hơi co lại, nàng nghe được âm thanh tràn ngập cười nhạo của Gitsune: “Ồ? Vậy ra người yêu người phụ nữ này sao? Vỡ kịch này đúng là làm cho người ta không tưởng được đâu.”

Nhìn đến người Rihyon xuất hiện vết thương. Kính Hình gắt gao nắm tay, trong lòng bàn tay không tự giác toát ra nhàn nhạt kim quang. Nàng muốn vì hắn chữa thương, chỉ cần trong nháy mắt. Nếu nàng có thể chạm được tới hắn như lời nói.....

“Này không thể được đâu.” Gitsune chặt chẽ kiềm trụ Kính Hình, thấp giọng cười khê: “Ta biết năng lực của cô rồi. Như vậy thì không vui nữa đâu.”

Kính Hình cắn chặt răng. Bị khống chế không thể phản kháng quả thực làm nàng thật sốt ruột lại không thể nề hà.

“Vị công chúa này, có cả năng lực quyến rũ Ayakashi sao? Thế thì ta càng muốn ném thử tim của cô ta đấy.” Gitsune mang theo quỷ dị tươi cười chậm rãi tới gần Kính Hình.

“Tiểu Hình.....!”

Rihyon gào thét tên của Kính Hình, sát khí lạnh như băng dường như xông vào không khí. Mọi thứ xung quanh nháy mắt ngưng trệ, nhìn đến Gitsune hung hăng khống chế cả người Kính Hình, Kính Hình biểu cảm thống khổ gục đầu xuống. Hắn hoàn toàn mất đi lý trí nhắm về phía Gitsune lao tới.

Kính Hình chỉ có thể nghe được tiếng vũ khí va chạm còn có âm thanh da thịt bị đâm vào. Nàng muốn mở to mắt nhìn xem Nura đến tột cùng thể nào, nhưng không cách nào mở mắt ra được, bởi vì hiện tại nàng chính là duy trì hô hấp đều đã thật khó khăn chứ nói gì đến cử động.

“Nhìn đi, ta đang cướp đi người phụ nữ của người đó. Mặc dù giết nàng có hơi chút đáng tiếc nhưng ta rất muốn ném thử tim của nàng có hương vị ra sao.” Âm thanh Gitsune đùa cợt tràn ngập sát ý vang lên ở bên tai Kính Hình.

“Hãy nhảy đi. Nếu số phận của người là một nốt nhạc thì hãy nhảy điệu múa của thần chết đi. Ta nghĩ máu của Ayakashi sẽ hợp với một bản nhạc đấy.”

“Thả..... Thả ta ra, người..... Đáng giận.....” Kính Hình liều mạng nói ra vài tiếng, Gitsune hơi giơ khóe miệng lên: “Người cũng muốn được thưởng thức điệu múa của thần chết sao?”

Cánh tay Gitsune hơi thả lỏng, Kính Hình nhìn thấy đuôi của Gitsune đang công kích Rihyon. Trên người hắn đầy vết thương, máu hắn phun tung toé dính trên mặt Gitsune còn có trên kimono của nàng nữa. Kính Hình không thể nhìn được nữa rống to: “Người dừng lại ngay cho ta, đồ hỗn đản!” Nói xong, nàng hung hăng cắn trên cánh tay của Gitsune.

Trên cánh tay đau đớn làm cho ánh mắt Gitsune phát lạnh, bà ta cười lạnh nắm chặt cổ Kính Hình: “Thật sự là một vị công chúa hư hỏng, hư hỏng đến mức ta rất muốn vặn gãy cổ người.”

Kính Hình nhin không được nữa vươn tay về phía Rihyon, trong lòng bàn tay vừa mới toát ra màu vàng quang mang nhưng đã bị Gitsune chặn lại, hai hốc mắt Kính Hình ửng đỏ gầm nhẹ: “Nura, người đến cùng là đang làm cái gì a?”

“Hắn đang làm cái gì? Những lời đó thật đáng yêu làm sao. Người không biết gì về nam nhân đúng không? Thật buồn cười làm sao nam nhân đầu tiên của cô lại là một tên gốc, và hắn cũng là người nam nhân cuối cùng của cô đấy.” Âm thanh của Gitsune lạnh như băng mà trào phúng vang lên ở bên tai Kính Hình.

“Kính Hình, hiện tại trong mắt nàng ta là người thế nào?” Rihyon liều mạng duy trì thân thể của chính mình, thấp giọng hỏi: “Có phải là một tên ngu ngốc như lời mẹ ta nói không?”

Kính Hình lắc đầu, rống to: “Ta không cần nghe những lời này. Khi Nura liều mạng cứu ta thật sự rất tuần tú!”

“Khi ta nghĩ về nàng, con tim ta sẽ cảm thấy tâm tình phi thường khoái trá.” Rihyon dùng trầm thấp mà từ tính thanh âm nói.

“Nàng tựa như một đóa hoa anh đào. Thật rạng rỡ, thật thuần khiết, thật mong manh, làm xoa dịu trái tim những ai thấy nó. Nó mang lại sự thanh bình cho ta. Nếu có nàng ở bên, mọi thứ sẽ trở nên thật tươi sáng, náo nhiệt, rực rỡ và rõ ràng. Ta đã nhìn thấy một tương lai như vậy.”

Nàng nhìn chăm chú vào bên môi Rihyon yên tĩnh mà ôn nhu tươi cười, Kính Hình hốc mắt đỏ lên, Rihyon nhìn chăm chú vào hốc mắt đỏ bừng của nàng, mắt vàng hơi buồn bã: “Nhưng có đôi khi ta cảm thấy nàng giống như tuyết, nếu như nhẹ nhàng đụng vào nàng sẽ biến mất. Đường như ta không thể bắt giữ được sự tồn tại của nàng, ta chẳng sợ muốn dùng xiềng xích đem nàng cùng ta chặt chẽ cột vào cùng nhau, nhưng ta lại sợ giây tiếp theo nàng có lẽ sẽ biến mất ở trước mặt ta.”

Nhìn xem khuôn mặt của Rihyon, Kính Hình nước mắt một giọt, lại một giọt chảy xuống, Rihyon hơi gợn khóe miệng lên: “Tiểu Hình, thời điểm nàng vụng trộm khóc vì nhớ nhà tại sao lại không thể nói với ta? Ta thoát nhìn không giống người có thể đem lại hạnh phúc cho nàng sao sao? Ta nhất định sẽ làm cho nàng hạnh phúc.”

“Bởi vì khi ở cùng với Nura ta căn bản là sẽ không nhớ nhà. Cho nên, về việc khi ở trong mộng khóc... chuyện đó ta đều không biết.” Kính Hình dùng tầm mắt đã bị nước mắt che khuất nhìn chăm chú vào khuôn mặt hần, thấp giọng nói.

“Ta thật sự rất thích Nura. Đây là lần đầu tiên ta lại thích một người đến như vậy, thích đến nỗi không biết nên làm thế nào. Ta cảm thấy nếu có thể cùng Nura ở cùng nhau, cũng là ta cam tâm tình nguyện dùng hết toàn bộ phúc khí để đổi lấy hạnh phúc.”

Nhật Nenekirimaru trên đất lên, Rihyon nhẹ giọng hỏi: “Nàng không muốn trở lại thế giới nguyên bản sao?”

Người nam nhân trước mắt này, chính xác mà nói phải là Ayakashi, ‘người’ này chính là hạnh phúc của nàng, nàng muốn cả đời này đều cầm tay hần. Nàng chính là xuyên không vào mấy trăm năm trước, thậm chí còn xuyên đến cả không gian khác, gặp được những người cho nàng hạnh phúc. Cho nên, ba mẹ, hai người không cần lo lắng con. Cùng với người kia ở cạnh nhau, con nhất định sẽ hạnh phúc, phi thường phi thường hạnh phúc.....

Kính Hình nhẹ nhàng lắc đầu, khuôn mặt tràn đầy nước mắt mắt nở rộ tươi cười hạnh phúc: “Không quay về, ta nghĩ muốn cùng Nura ở cạnh nhau. Nếu Nura cả ngày lẫn đêm đều cả bên cạnh ta như người đã từng nói, ta nhất định sẽ hạnh phúc, ngay cả thời gian tưởng niệm sẽ đều không có. Bởi vì ta đã bị Nura chặt chẽ bắt được.”

“Ta a, luôn hi vọng Tiểu Hình nhìn đến bộ mặt soái khí của ta. Sau đó có thể mê thượng ta.”

Rihyon nhẹ nhàng khơi mào khóe miệng, dung mạo tuấn mỹ thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng) ở dưới ánh trăng lộ ra yêu mỹ mê hoặc lòng người.

Hần nhẹ nhàng huy động Nenekirimaru, lưỡi dao ở trong không khí họa xuất duyên dáng độ cong. Đôi mắt hần mất khôi phục hào quang lãnh khốc làm người ta không rét mà run, trầm giọng nói: “Ta đã mê luyện, say mê nàng đến nỗi đánh mất lí trí của mình rồi.”

21. Chương 21: Thống Lĩnh Màn Đêm – Chủ Nhân Của Các Linh Hồn

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Keikain gia

“Hidemoto, người ở đâu?”

“Ta ở trong này, Koremitsu ca ca.”

Nghe được âm thanh của Hidemoto, Koremitsu quay người lại nhìn thấy Hidemoto đã ở trong đình viện ngồi trên Gisha, hần kích động chạy tới nói: “Hidemoto, YouHime-Sama.....”

“Ta biết, ta hiện tại đang chuẩn bị xuất phát.” âm thanh Hidemoto nhàn nhạt nói.

Koremitsu ngó ra: “Xuất phát đi nơi nào?”

“Thành Osaka, Nura-chan hẳn là đã đi cứu nàng thôi, ta phải đi xem một chút.”

Hidemoto hơi nheo mắt lại: “Hơn nữa, chỉ với một mình hẳn Gitsune không thể chết được. Ta cần phải đi đến đó để bảo đảm an toàn của nàng mới được.....”

Khóe miệng Koremitsu hơi run rẩy, người này rõ ràng đại môn cũng không ra nửa bước nhưng lại biết mọi chuyện rõ ràng đến như vậy.

“Nhanh lên xe đi, Koremitsu ca ca, ta muốn xuất phát.” Nghe được Hidemoto thúc giục, Koremitsu vội vàng nhích người tiến vào trong Gisha.

Thành Osaka

“Đã đến lúc trả nàng ấy lại cho ta rồi đây, Gitsune.”

Hai mắt Rihyon lóe ra lãnh khốc kim quang, làm người ta cũng phải cảm nhận được lửa giận khủng bố trong đó, dường như chi phối không khí lưu động. Ngực khí Rihyon lạnh như băng, không có cảm tình gì: “Tối nào, trận chiến bóng đêm thực sự của Ayakashi... chính thức bắt đầu”

Kính Hình nhìn đến yêu khí màu đen đem cả người Rihyon chôn vùi, nháy mắt một cái đã nhìn thấy Rihyon cầm Nenekirimaru xuất hiện trước mặt Gitsune. Gitsune hoàn toàn không kịp né tránh, mặt bà ta bị lưỡi dao của Nenekirimaru chém một đường thật dài trên mặt. Bên má bà ta tung tóe ra lượng lớn máu cùng chú phù màu đen.

“A!!!”

Gitsune phát ra tiếng kêu rên, ý thức buông lỏng Kính Hình ra, giơ tay sờ mặt mình, một mặt hoảng sợ nói: “Cái gì... Thanh kiếm đó là gì vậy?”

Kính Hình bắt lấy vật áo kimono, kích động cùng Gitsune kéo mở khoảng cách. Đột nhiên một bàn tay bắt lấy cánh tay của nàng, nàng cả kinh, ngược đầu thì nhìn thấy khuôn mặt quyến rũ của Setsura. Nàng ấy dùng tay áo kimono thuần trắng hơi che miệng lại, nhẹ giọng nói: “Không cần hoảng sợ, ta sẽ không để cho người lại bị bà ta bắt được.”

“Setsura, ô ô, làm ta sợ muốn chết, ta cho rằng mình đã chết chắc rồi!”

Kính Hình một phen gắt gao ôm lấy Setsura, Setsura trừng lớn mắt, hai má đỏ lên, rống to: “Người... Người không cần tùy tiện ôm người khác như vậy!”

“Ô ô, Setsura không cần hung dữ như vậy!”

Âm thanh Kính Hình nức nở, nhưng trong mắt nàng căn bản không có nước mắt. Chính là hiện tại nàng đang dùng bộ mặt cùng ánh mắt đáng thương hề hề nhìn Setsura.

Gân xanh trên trán Setsura giật dữ dội, người này căn bản chính là đang giả khóc, nhưng khi nhìn đến hai má tái nhợt của Kính Hình, Setsura nhịn không được lấy hai tay niết đỏ gương mặt nàng, hơi quay mặt nói: “Dọa người, người đừng khóc, Nurarihyon đại nhân làm sao có thể để người rơi vào nguy hiểm.....”

“Rất muốn khóc, nhưng nước mắt không hề chảy xuống. Hóa ra cảm giác ‘Sống sót sau tai nạn’ chính là như thế này.”

Kính Hình đáng thương hề hề nói, không khí xung quanh càng ngày càng lạnh làm cho nàng phải lạnh run. Sau đó nàng bị Setsura dùng sức đẩy ra, Kính Hình ngẩn ra, nghe được Setsura thấp giọng: “Còn không mau buông ta ra, nhiệt độ cơ thể của ta sẽ làm người sinh bệnh.”

Nghe được lời nói của Setsura, Kính Hình nhịn không được mỉm cười. Nàng biết Setsura là đang quan tâm đến mình.

Kính Hinh sờ cổ đang phát đau, nghe được Gitsune đang cuồng loạn gào thét: “Yêu lực của ta, yêu lực của ta đang biến mất. Khoan đã, các người muốn đi đâu? Sức mạnh mà ta thu thập cho đứa trẻ sắp sinh... Cho đứa con quý báu của ta... Quay lại đây.”

Yêu lực thoát ra làm thủng một lỗ lớn trên trần nhà, thẳng tắp bay về phía chân trời: “Có biết ta đã tồn tại bao nhiêu năm để tập hợp các người lại không?” Bà ta phẫn nộ gào thét lớn lướt qua lỗ thủng trần nhà đuổi theo yêu khí.

“Tiểu Hinh.....” Rihyon vội vàng xoay người nhìn về phía Kính Hinh. Sau khi xác nhận nàng bình an vô sự mới an tâm thở phào nhẹ nhõm.

Rihyon vừa mới muốn đi đến bên người Kính Hinh, bóng dáng của Gyuuki xuất hiện trước mặt hắn. Gyuuki cùng Yuki-Onna một tả một hữu bảo vệ Kính Hinh, mở miệng nói: “Thông lĩnh, nơi này hãy để cho chúng tôi. Ngài mau đuổi theo bà ta, cho bà ta một đao trí mệnh đi!”

“Không sai, Nura. Không cần buông tha cho đại nương có da mặt dày kia.” Kính Hinh vượt cái cổ khi này bị Gitsune bóp chặt, hai tay nắm lại cổ từ cổ họng “bơm hơi” lên nói với Rihyon.

“Đi cho bà ta một đao trí mệnh đi.”

Mâu quang Rihyon hơi lưu chuyển, gọi lên khoe miệng nói: “Giao cả cho ta đi.”

Sau khi nhìn đến bóng dáng Rihyon biến mất, Kính Hinh vỗ trán một cái, trong lòng bàn tay toát ra nhàn nhạt kim quang, thấp giọng nói: “Đáng lẽ ra nên đem vết thương trên người người chữa khỏi trước mới đúng.”

“YouHime..... Người không có xảy ra chuyện gì, thật sự tốt quá.”

Một bóng dáng nho nhỏ chạy về phía Kính Hinh, Kính Hinh nhìn đến ngọc trai không ngừng tới xuống lạch cạch trên mặt đất, nàng sờ đầu tiểu cô nương, mỉm cười nói: “Đã không có chuyện gì, tim của chúng ta sẽ không bị ăn.”

“..... Ân.” Tiểu cô nương lộ ra tươi cười ngưỡng ngưỡng đáng yêu.

Kính Hinh tìm ra manh mối tiểu cô nương kia đang cười ngưỡng ngưỡng, đối với nàng nói: “Cái kia, ta còn không biết người tên gọi là gì?”

Tiểu cô nương kinh ngạc trừng lớn mắt, mặt mày cong cong cười nói: “Saorihime.”

Kính Hinh mang theo Saorihime trốn ở một nơi an toàn. Chờ đợi mãi nàng nghe thấy tiếng đánh nhau dần nhỏ lại, Gyuuki đi tới nói với nàng: “Đã kết thúc .....” Thanh âm một chút, hắn hơi nheo mắt lại nhìn trên đỉnh thành nói: “Trên đó, cuộc chiến của thống lĩnh hắn cũng sắp kết thúc rồi.”

Nhìn cả gia tộc Nura phần lớn cả người đều bị thương, có cả nhóm Ayakashi đang hấp hối, Kính Hinh trong lòng bàn tay toát ra nhàn nhạt hào quang màu vàng, đối Gyuuki mỉm cười: “Mọi việc kế tiếp liên giao cho ta đi, chỉ cần Ayakashi còn lại một hơi thở, vô luận trọng thương cỡ nào, ta đều sẽ chữa khỏi cho các người.”

Nhìn xem trong lòng bàn tay Kính Hinh phát ra hào quang. Gyuuki nao nao, năng lực của Kính Hinh hắn đã được nghe nói đến..... Gyuuki giật giật khoe miệng, có thể nói không hổ danh là nữ nhân của thống lĩnh. Ở chiến trường đầy máu như thế này mà nàng không hề lộ ra khủng hoảng cùng bất an, ngược lại có thể cấp tốc tìm được những việc mà mình có thể làm, Gyuuki hơi hạ thấp người: “Như vậy, liên phiền tới ngài.”

“Ôi?” Thật không ngờ Gyuuki sẽ đối với mình dùng kính ngữ, Kính Hinh có chút ngưỡng ngưỡng sờ đầu nói: “Xưng hô sử dụng kính ngữ hẳn là ta nên dùng với ngài mới đúng.”

“Ngài là phu nhân tương lai của thống lĩnh, ta dùng kính ngữ hẳn là không có gì vấn đề gì.”

Ánh mắt Gyuuki nhìn xung quanh xem nhóm Ayakashi bị thương đều nằm cả trên đất: “Mọi việc tiếp theo liên phiền tới ngài.”

“..... Ân, xin cứ yên tâm giao cả cho ta.” Kính Hinh gật đầu nói.

Trị liệu cho nhóm Ayakashi của gia tộc Nura xong, linh lực của Kính Hinh cơ hồ đã hoàn toàn cạn kiệt, Setsura đỡ lấy Kính Hinh nhún mày nói: “Nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không, ta còn muốn trị liệu cho một người nữa.” Nghe được lời nói của Kính Hinh, Setsura nghi hoặc nhìn về phía nàng. Kính Hinh đối nàng mỉm cười, chỉ về phía đỉnh thành.

Gyuuki đột nhiên xuất hiện tại phía sau Kính Hinh, trầm giọng nói: “Ngài muốn đi đến chỗ đại thống lĩnh sao?”

“Ân, hiện tại đi lên trên đó sẽ không có vấn đề gì chứ?” Kính Hinh hỏi, nếu nàng đi lên trên đó không đúng lúc khả năng sẽ gây thêm phiền phức cho Rihyon.

“Không có vấn đề gì, ngài không cần lo lắng.” Gyuuki trả lời, nhẹ nhàng nắm giữ tay Kính Hinh: “Ta mang ngài đi lên trên đó.”

Gyuuki cùng Kính Hinh vừa mới đi lên nóc nhà, Kính Hinh liền nghe thấy Gitsune tê tâm liệt phế kêu rên: “Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ta nguyện rửa ngươi! Nguyên rửa ngươi Nurarihyon. Đứa con của ta... Ngươi sẽ phải trả giá cho tội lỗi của mình vì đã phá hỏng khao khát lớn nhất của ta.....”

“Ta nguyện rửa con cháu ngươi đời đời kiếp kiếp, truyền từ đời này sang đời khác. Cho dù có trải qua bao nhiêu thế hệ, con ngươi, cháu ngươi. Tất cả sẽ bị nguyên rửa bởi con hồ ly này.”

Kính Hinh sửng sốt, trong lòng lập tức dâng lên một đoàn lửa giận. Vị đại nương này sau khi đánh nhau thua thảm hại còn muốn nguyên rửa con cháu của người khác. Không hổ danh là người đàn bà tâm địa rắn độc.

“Cái vị đại nương kia gọi là gì?” Kính Hinh chỉ vào Gitsune hỏi Gyuuki đang đứng ở kế bên.

“Gitsune.” Gyuuki trầm giọng trả lời.

“Này, Gitsune!” Âm thanh trong trẻo mà mềm mại của người thiếu nữ vang lên hấp dẫn chú ý của mọi người. Gitsune sắp biến mất dời tầm mắt tập trung đến trên người Kính Hinh.

Hai má của người thiếu nữ cực kì tái nhợt, vết máu loang lổ dính trên kimono khiến nàng thoát nhìn vô cùng yêu dã lại tàn khốc. Ánh mắt thuần mất thâm thúy lạnh như băng của nàng cùng Gitsune đối diện, dung nhan khuynh thành không có cảm xúc dao động nào, nàng mở miệng nói: “Con cháu của nam nhân kia cũng chính là con cháu của ta. Ta không thể cứ đứng đây thờ ơ mà nghe ngươi nguyện rửa con cháu sau này của ta.....”

“Tiểu Hinh.....!” Hai mắt Rihyon sáng ngời, nháy mắt hần liền hiểu được, nàng đây là đang thừa nhận — nàng sẽ gả cho hắn.

“Quyền rửa con cháu người khác nhất định sẽ không hạnh phúc. Gitsune, ta cũng muốn nguyên rửa ngươi.”

Thiếu nữ nhẹ nhàng nâng khởi cánh tay, dùng ngón trỏ chỉ về hướng Gitsune. Nàng sử dụng linh lực cường đại khiến không khí sinh ra lốc xoáy vặn vẹo, linh lực hình thành lốc xoáy đem linh hồn Gitsune cuốn vào, linh lực của nàng chậm rãi đi vào linh hồn của Gitsune: “Ngươi sẽ lại xuống địa ngục với trái tim tan nát cõi lòng. Vô luận trải qua bao nhiêu thời đại, ta cùng với con cháu của Nura đều sẽ đều phá hủy giấc mộng của các ngươi. Giấc mộng của các ngươi sẽ không bao giờ thành hiện thực!”

“A a..... YouHime, ngươi người này, đáng giận..... Ta tuyệt đối.....” Âm thanh Gitsune lộ ra bèn nhọn hận ý, hồn phách bà ta chẳng sợ điều gì, chính là cả người lộ ra hình dạng hồ ly hướng về phía Kính Hinh.

Tuy rằng biết Gitsune tuyệt đối không có khả năng đả thương đến Kính Hinh, nhưng Rihyon vẫn theo bản năng đứng ở phía trước bảo hộ nàng.

Kính Hinh nhẹ nhàng mà nắm giữ Nura, mặt không biểu cảm nhìn Gitsune nói: “Ngươi muốn nói ‘Ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi’ sao? Đây phải là những lời ta muốn nói mới đúng, linh lực của ta hóa thành nguyên rửa đi vào vào linh hồn của ngươi. Nó sẽ đời đời kiếp kiếp đi theo ngươi, cho dù ta chết đi chăng nữa, nguyên rửa cũng sẽ không bao giờ biến mất.....”

“Gitsune, ngươi nguyện rửa con cháu sau này của ta, đó là những gì ta đáp trả lại cho ngươi.” Kính Hinh ngoéo một cái khóe môi, xả ra một tia lãnh băng tươi cười: “Ngươi nhanh chóng biến mất đi, kẻ mà ta đã nguyên rửa!”

“YouHime..... YouHime.....” Âm thanh Gitsune chỉ còn lại hận ý đối với Kính Hình. Linh hồn bà ta chậm rãi biến mất ở trong linh lực của Kính Hình.

Hidemoto đang đứng ở trên Shikigami lộ ra mặt mày cong cong, che miệng lại cười nói: “Nếu muốn diệt kiến bộ mặt tàn ác của công chúa điện hạ thì nhất định phải ‘nói những lời tốt đẹp’ với A Hình.”

“A..... Khụ khụ.....” Thân thể Rihyon hơi mất đi cân bằng, miệng ho ra máu.

“A, Nura, ngực của người!”

Kính Hình trừng lớn mắt, hai tay lập tức phát ra hào quang màu vàng thật lớn đem cả người Rihyon bao phủ lại, hốc mắt ửng đỏ hỏi: “Cái kia là vị trí ở trái tim.....”

“Không phải trái tim, chính là bị bà ta ăn gan mà thôi.”

Rihyon mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng phát qua hai má tái nhợt của Kính Hình: “Đừng lo lắng, năng lực của Tiểu Hình là lợi hại nhất, đã không còn đau nữa rồi.”

“Bà ta thể nhưng lại ăn luôn gan của người. Hồn đản, sớm biết như thế ta đã nguyện rửa bà ta ác liệt thêm một tí.”

Kính Hình nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó khe khẽ thở dài một hơi: “Tuy rằng vừa rồi ta mới nguyện rửa thật khí thế nhưng không biết có hiệu quả hay không?”

Rihyon mỉm cười sờ đầu Kính Hình. Nhất định sẽ hiệu quả, bởi vì vừa rồi linh lực mà nàng sử dụng không phải là linh lực dùng cả tâm để chữa trị cho người khác, mà linh lực đó chứa đầy ác ý cùng phẫn nộ. Cứ như vậy mà linh lực đó đã hóa thành nguyện rửa tiến nhập vào linh hồn của Gitsune.

Nhìn thân thể Gitsune đã tử vong, Hidemoto tươi cười nhàn nhạt đối Rihyon nói: “Đã đánh bại được Gitsune, hiện tại người chính là thống lĩnh màn đêm – chủ nhân của các linh hồn.”

“Chủ nhân của các linh hồn? Nura sao?”

Kính Hình kinh ngạc chớp mắt, Rihyon chính là mỉm cười, sủng nịch xoa tóc nàng: “Àn.”

“Bây giờ người đã trở thành chủ nhân của tất cả linh hồn, người muốn làm gì?”

Hidemoto nhìn chăm chú vào Rihyon nói tiếp: “Thế giới dưới tay Tokugawa sẽ càng lúc càng tươi sáng hơn, bóng tối sẽ dần biến mất thôi. Từ bây giờ, cái thế giới này sẽ không còn là vùng đất hứa cho tất cả Ayakashi sinh sống nữa.”

“Ta biết điều đó chứ. Vậy ta sẽ trở thành thống lĩnh của những Ayakashi có thể sẽ biến mất đó.” Ngữ khí Rihyon nhàn nhạt trả lời.

Nắng sớm xuyên thấu qua đám mây, bầu trời đen tối chậm rãi biến mất, quang mang chói mắt chiếu rọi vào cả người Rihyon, thân thể ấy thoát nhìn thật cao to cùng kiên nghị.

“Người muốn bảo vệ Ayakashi sao?” Hidemoto hơi khờ mào khoe miệng.

“Thừa nhận thế giới con người, đồng thời bảo vệ thế giới Ayakashi. Cùng chung sống sao? Sẽ không dễ đâu.” Đây chính là việc khó đâu..... Khi nhìn đến Kính Hình đang vì Rihyon mà chữa thương, Hidemoto nhẹ nhàng gờ khoe miệng lên. Nàng cùng hắn ta như trong lời nói, không chừng thật sự có thể làm được.

“Trị liệu xong.”

Kính Hình nghiêng đầu cười, ánh mắt không chịu nghe theo nàng từ từ chậm rãi nhắm lại, thân thể nhoáng lên một cái ngã về phía sau. Rihyon giật mình, thân thủ đem nàng ôm vào trong lòng, nhìn đến sắc mặt nàng tái nhợt, giọng điệu kích động hỏi: “Tiểu Hình, nàng bị thương ở đâu sao?”

“Không.....”

Kính Hình vừa mới vừa mở miệng, Gyuuki ở một bên giành trước trả lời: “Thống lĩnh, có thể là do YouHime sử dụng linh lực quá nhiều nên mới như vậy. Khi này nàng đã vì nhóm Ayakashi trị thương cho bọn họ.”

“Về sau không cần miễn cưỡng chính mình như vậy.....” Rihyon nhẹ nhàng hôn lên trán Kính Hinh, âm thanh ôn nhu làm người ta say mê.

“Không..... Ta..... Đói.....”

Từ trong miệng Kính Hinh nói ra vài từ sau đó còn hướng về Hidemoto vươn tay: “Tú..... Nguyên..... Cơm.....” Nói xong, nàng nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

(Di Di: Kính Hinh đúng là biết phá hỏng khoảnh khắc ngọt ngào mà o(>

22. Chương 22: Cầm Tay Nhau Cả Đời

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Thời điểm Kính Hinh tỉnh lại bầu trời đã tối đen. Cả người đều lười di chuyển. Nàng cử động một chút, phát hiện xung quanh đệm giường của nàng toàn những hộp đồ ăn, hai mắt Kính Hinh sáng ngời, lập tức mở hộp ra, lấy sushi ra ăn một cách ngẫu nhiên.

Sau khi Kính Hinh ăn no, nàng cầm theo hộp đồ ăn đi ra khỏi phòng, nghe được âm thanh vui chơi của nhóm Ayakashi. Nàng theo âm thanh chậm đó rãi đi đến đình viện, thấy Hidemoto đang đứng một mình ở dưới tàng cây anh thụ đã điêu linh.

Cả người hắn được ánh trăng bao trùm lên một vầng sáng nhàn nhạt. Dưới ánh trăng, bóng dáng ấy có một phần tôn quý mà thánh khiết, làm Kính Hinh nhớ tới lần đầu tiên khi gặp mặt hắn. Khi cửa phòng nàng bị đẩy ra, xuất hiện trước mặt nàng chính là người nam nhân được ánh mặt trời chiếu rọi vào, cả người hắn hoàn toàn không nhiễm bất kì bụi trần nào.

Kính Hinh cảm thấy nếu so sánh Hidemoto với ánh trăng trong đêm thì ánh mặt trời thích hợp với hắn hơn. Vì khi đó tươi cười của hắn hẳn là không có ưu sầu gì, luôn làm bộ mặt cột nhà, có phần trẻ con nghịch ngợm. Ánh trăng thì lại làm cho cả người Hidemoto lộ ra nhàn nhạt cô tịch.

“Hidemoto.”

Kính Hinh nhẹ nhàng gọi tên hắn, Hidemoto hơi quay đầu, con người thuần hắc trần ngập nhu hòa, mặt mày cong cong cười: “A, A Hinh, người tỉnh. Có ăn no hay không?”

“Ăn, thật no, còn lại một ít điểm tâm đâu.”

Nói xong, Kính Hinh đi tới ngồi ở bên cạnh Hidemoto, mở hộp thức ăn ra, cười hỏi: “Hidemoto muốn ăn không?”

Hidemoto mỉm cười, lắc đầu.

Nhìn đến Hidemoto lắc đầu, Kính Hinh hơi nhún vai, đem điểm tâm nhét vào trong miệng mình, âm thanh mơ hồ không rõ nói: “Hôm nay Keikain gia giống như đang náo nhiệt tưng bừng, có khách đến nhà sao?”

Hidemoto che miệng cười: “Nhóm Ayakashi của Nura-chan đang mở tiệc mừng.”

Kính Hinh sững sốt, lập tức hì hì nở nụ cười: “Ayakashi ở nhà âm dương sư mở tiệc ư? Koremitsu nhất định sẽ tức điên lên cho mà coi.”

“Ha ha, bị A Hinh đoán trúng rồi, Koremitsu ca ca nói muốn thêm một quy định nữa cho Keikain gia, tuyệt đối không được để Nurarihyon lại đến nhà ăn chực.” Hidemoto cười nói.

“Như vậy còn Hidemoto thì sao? Người vì sao lại ở đây một mình, sẽ không phải là đang ngắm hoa đi?” Kính Hinh nhìn nhánh cây đã trụi lụi, giọng điệu trên gheo nói với Hidemoto.

“Ta ở đây để suy nghĩ một chuyện.....” Hidemoto nhẹ nhàng chuyển động, nhìn về phía người thiếu nữ đang ngồi ở kế bên hắn.

“Nga? Chuyện gì?” Kính Hinh không chút để ý hỏi, thuận tay đem một khối điểm tâm nhét vào trong miệng.

Âm thanh hần thoáng khăn khăn mà từ tính, tản ra dự hoặc trí mạng: “Chuyện ta thích A Hinh.”

Phụt — Nghe được lời nói của Hidemoto, Kính Hinh phun khối điểm tâm vừa mới bỏ vào miệng ra, trợn mắt há hốc mồm ngửa đầu nhìn về phía Hidemoto, miệng giật giật nhưng không hề nói ra một câu.

“Thật giật mình sao?” Hidemoto mỉm cười, mi mày (ánh mắt) trong lúc đó lộ ra một chút nghịch ngợm.

“..... Hidemoto, người đang đùa sao?”

“Ta đang rất là nghiêm cần tỏ tình a. Nếu A Hinh cho rằng đây là chuyện vui đùa, ta sẽ thật thương tâm!”

Đôi mắt của hần cực kì ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng, thoát nhìn cực kì nghiêm cần, không có ý tứ hàm xúc đùa giỡn nào cả.

Kính Hinh chợt ngẩn ra. Nàng được người ta tỏ tình, người đang tỏ tình với nàng lại chính là người bằng hữu duy nhất của nàng: “..... Hidemoto, từ ‘giật mình’ đã không đủ để hình dung ra tình huống hiện tại. Ta cảm thấy thật khiếp sợ, nói như thế nào nhỉ, ta không nghĩ qua người sẽ nói như vậy, hoặc là nói.....” Kính Hinh cảm giác chính mình đã bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Ta cảm thấy chút có chút hối hận rồi.” Hidemoto cười nhẹ, tay nhẹ nhàng đặt lên tóc nàng, ôn nhu sờ đầu nàng, thấp giọng nói: “Là đệ đệ của ta đem A Hinh triệu hồi đến thế giới này. Ta là người đầu tiên gặp A Hinh nhưng lại để Nura-chan mang nàng cướp đi mất.”

“Ta so với trong tưởng tượng thích A Hinh rất nhiều. Cho nên bây giờ ta cảm thấy rất hối hận. Nếu lúc trước cố gắng nỗ lực theo đuổi, nhất định sẽ không như bây giờ lỡ mất nàng. Nếu tranh thủ qua, nhất định sẽ không giống như bây giờ lại hối hận.”

Khi đó Rihyon đã nói là chính hần đối với ‘YouHime’ nhất kiến chung tình. Nếu như trong lúc đó hần cũng có thể giống như Rihyon nói ra mình cũng có tình cảm với ‘YouHime’ thì.....

Khi nàng ở trong lòng Rihyon khóc, hần cũng đã nghĩ đi đến bên cạnh nàng. Có lẽ hần không thể giống với Rihyon ôn nhu lau nước mắt cho nàng, nhưng hần có thể vì nàng làm những chuyện tức cười làm nàng vui vẻ, dỗ nàng đi vào giấc ngủ.....

Khi Rihyon cầu hôn với nàng... Nếu hần có thể nói ra: ‘không cần tùy tiện mang nàng đi’ thì.....

Nếu hần có thể sớm phát hiện ra tâm ý của hần cùng Rihyon giống nhau thì bọn họ đã là tình địch giống như trong lời nói.....

Hần có thể làm được rất nhiều chuyện nhưng thời gian không chờ đợi bất kì ai. Lúc đó hần chợt nhận ra, chính mình đã bỏ lỡ nàng mất rồi.

Ánh trăng đúng lúc chiếu rọi vào cả đình viện, làm cho Kính Hinh có thể nhìn thấy rõ đôi mắt thuần hắc tràn ngập ưu thương kia, khóe môi hần thì lại đang tươi cười nhu hòa, làm cho trái tim Kính Hinh nhói lên. Nàng thể nhưng lại chưa từng chú ý tới, hần đã luôn luôn nhìn nàng với cảm xúc tràn đầy ôn nhu như vậy.

Kính Hinh xoa thái dương, một mặt bất đắc dĩ nói: “Hidemoto, người cho tới bây giờ đều không làm những việc bình thường. Rõ ràng biết ta thích Nura, lại còn nói ra lời nói này.....”

“Àn, ta đã rất lo lắng có nên nói hay không. Nhưng khi A Hinh hỏi, ta liền nói ngay cho nàng biết.” Hidemoto mỉm cười.

“Sau đó đâu, A Hinh có hay không chút động tâm nào không?”

“Hidemoto, ta cảm thấy tình yêu chân chính là không tồn tại do dự, chỉ muốn cùng người mình yêu ở bên nhau, muốn cùng người mình yêu dắt tay nhau cả đời.” Kính Hinh nhẹ nhàng cười, dưới khí trời nàng ôn nhu nhìn chăm chú vào Hidemoto.

“Khi đã quyết định sẽ cùng người mình yêu ở cùng nhau, người sẽ dùng cả đời này đem lại hạnh phúc cho người đó. Tình yêu của hai người không thể chấp nhận thêm người thứ ba chen vào. Một người dùng cả đời này gánh vác hạnh phúc cho người kia đã không còn khả năng đem lại hạnh phúc cho người thứ ba được. Nếu như cứ còn tiếp tục sẽ chỉ có thể là lòng thương hại mà thôi.”

Kính Hình cầm lấy một khối điểm tâm, đứng dậy nhét vào trong miệng Hidemoto, cong khóe miệng lên nói: “Ta đã gánh vác hạnh phúc của Nura cho nên ta đã không thể đem lại hạnh phúc cho Hidemoto được, sẽ chỉ là lòng thương hại thôi. Bởi vì người gánh vác hạnh phúc của Hidemoto không phải là ta.”

Hidemoto đem điểm tâm trong miệng nuốt xuống, hơi gợi khóe môi lên: “Này, thật đúng là phương thức cự tuyệt giáo hoạt đâu.” Sau đó vỗ đầu Kính Hình nói: “Nàng cũng nên đi tham gia bữa tiệc đi, trên bữa tiệc có nhiều đồ ăn ngon lắm.”

“Thật hay giả, người thế nào không sớm nói với ta một chút!”

Hai mắt Kính Hình sáng ngời, đem khối đồ ăn cuối cùng trong hộp cho vào miệng, đối Hidemoto xua tay nói: “Ta đi xem thử trên bữa tiệc còn có món ngon nào nữa không. Gặp lại người sau.”

Hidemoto cười nhẹ còn không có trả lời. Luôn luôn chờ đợi bóng dáng Kính Hình biến mất, hắn mới hơi ngửa đầu nhìn về phía nhánh cây nói: “Nura-chan, nghe lên người khác tỏ tình thật sự không tốt đâu.”

“Người thật sự dám nói ra a, Hidemoto.”

Yêu khí màu đen chậm rãi đem cả người Rihyon xuất hiện trên cành cây, tựa tiểu phi tiểu nói: “Đối với phu nhân của ta ra tay, thế nhưng còn như vậy đúng lý hợp tình nói như vậy nữa ư?”

“Phu nhân? A Hình còn chưa có gả cho Nura-chan đâu.”

Mâu quang Hidemoto hơi lưu chuyển, cười khê: “Rõ ràng có thể ngăn cản ta tỏ tình nhưng lại không có ngăn cản, Nura-chan có phải hay không ngày càng giáo hoạt?”

“Nếu Tiểu Hình không có cự tuyệt Hidemoto, hoặc là cứ như vậy bị Hidemoto cướp đi.” Ánh mắt Rihyon hơi liếc một chút, tà mị cười: “Ta không biết mình sẽ làm ra sự tình gì đâu.”

“..... Nếu có thể cướp nàng đi như trong lời nói, vô luận cho dù Nura-chan làm ra loại chuyện gì, ta đều sẽ không nhượng nhện.”

Hidemoto cười nhẹ, nhẹ giọng nói: “Chỉ tiếc, không thể cướp được nữa rồi.”

Rihyon nhẹ nhàng giơ khóe miệng lên, đôi đồng tử màu vàng ở dưới ánh trăng lưu chuyển yêu mị quang mang: “Muốn hay không đi uống một chén?”

“Tự nhiên phụng bồi.” Hidemoto cười khê trả lời.

Kính Hình vừa mới đi vào phòng tổ chức bữa tiệc của nhóm Ayakashi, một bàn tay đột nhiên đặt lên vai nàng, nàng cả kinh, quay đầu thì nhìn thấy khuôn mặt say khướt của Setsura, thân thủ đỡ lấy nàng nói: “Setsura, cả người cô đều là mùi rượu. Đến cùng đã uống bao nhiêu rượu?”

“A, Kính Hình, ta nói cho người biết...” Hai tay Setsura lạnh như băng nắm lấy hai má Kính Hình, giọng điệu kiên định nói: “Vô luận trải qua bao nhiêu thế hệ, ta đều phải cướp cho bằng được đi nọ hôn của người kia.”

“Vô luận trải qua bao nhiêu thế hệ.....?”

Hai mắt Kính Hình sáng ngời, giơ ngón tay cái lên nói “Setsura a, ta cảm thấy này ý tưởng tốt lắm a!”

Nàng nhớ được niên đại của Rikuo có một nữ hài gọi là Tsurara, nàng ấy là con gái của Setsura a. Kính Hình câu môi cười: “Không bằng đem tôn tử của ta cùng con gái của Setsura cùng nhau định thân đi?”

“Rõ ràng con còn chưa có mà đã nói đến tôn tử sao!?”

Setsura hừ thanh, Kính Hình hì hì cười, chớp mắt nói: “Ân, bởi vì con cũng tốt, tôn tử cũng tốt, nhất định đều sẽ sinh ra. Bắt đầu từ ngày mai ta muốn mỗi ngày đều làm việc thiện vì bọn họ mà tích góp phúc khí từng chút một.”

Setsura hoang mang nhìn về phía Kính Hình: “Tích góp phúc khí? Vì sao phải làm như vậy?”

“Ta hi vọng phúc khí mà ta tích góp sẽ có thể làm cho bọn họ so với ta sẽ hạnh phúc hơn bây giờ.” Kính Hình cười trả lời.

Cửa phòng đột nhiên bị kéo ra , nhóm Ayakashi ào ào đứng dậy, trăm miệng một lời cung kính hô to: “Đại thống lĩnh!”

Rihyon cười, đi đến bên người Kính Hình đem nàng ôm vào trong lòng: “Đi thôi nào! Chúng ta đã xong việc ở Kyoto rồi. Hãy đứng dưới trướng và đi theo ta nào!”

Trăm nhóm Ayakashi phát ra tiếng gọi kịch liệt âm ỉ, Kính Hình ngạc nhiên: “Phải rời khỏi Kyoto sao?”

“Không sai, ta đi đến Kyoto là vì trở thành chủ nhân của các linh hồn. Hiện tại mục tiêu đã đạt được, chúng ta trở về Edo thôi.” Rihyon tươi cười yêu đã trả lời.

“Ôi, sẽ xuất phát ngay bây giờ sao? Cứ đi gấp như vậy sao?”

Kính Hình gật đầu nói: “Ta đều chưa có cáo biệt với Hidemoto.”

Đương nhiên là sốt ruột cần phải đi ngay. Đây là do sau khi nghe được Hidemoto tỏ tình với nàng, hắn mới có quyết định như vậy: “Không cần thiết, ta đã giúp nàng gửi lời chào tạm biệt rồi!”

Rihyon một phen ôm lấy Kính Hình, bám vào bên tai nàng tươi cười yêu đã nói: “Nha, Tiểu Hình, chúng ta cùng nhau thành thân sau khi trở về Edo đi!”

Kính Hình hơi sững sốt, hai má chậm rãi hiện ra đỏ ửng, hơi ho khan nói: “Trước tiên để ta xuống dưới, tất cả đều đang nhìn kia!”

“Đại thống lĩnh lại cầu hôn!”

“Nhanh chóng đồng ý đi YouHime, hãy đồng ý gả cho đại thống lĩnh của chúng tôi đi!” Đây là nhóm Ayakashi đã từng được Kính Hình trị liệu nên thái độ đối với nàng ôn hòa rất nhiều. Thấy được một màn như vậy liền bắt đầu ồn ào.

“..... Làm sao có thể là cầu hôn, rõ ràng là mang theo thủ hạ bức hôn.”

Kính Hình hơi cắn môi, ôm lấy Rihyon, hai má đỏ bừng rống to: “Ta đã biết, chúng ta sẽ thành hôn sau khi trở về Edo!”

Rihyon cười ha ha, hắn xuất Nenekirimaru ra đưa cho Kính Hình: “Đây, đao của nàng.”

“Nura cầm đi.”

Kính Hình đem Nenekirimaru cùng với tay chính mình để vào lòng bàn tay Rihyon, cong mắt cong mày nói: “Tánh mạng của ta cùng an toàn, còn có hạnh phúc cùng tương lai hết thảy đều giao cho Nura.”

Ngón tay Rihyon hơi khóa lại, đem đao cùng tay nàng đều chặt chẽ nắm trong tay, tựa đầu mai nhập sau gáy nàng, nhẹ giọng hỏi: “Nàng sẽ dùng cả đời này ở bên cạnh ta chứ, Tiểu Hình?”

“Ân.”

Kính Hình nâng tay mơn trớn tóc hắn, cười khê: “Ta sẽ luôn luôn bồi ở bên cạnh chàng, hạnh phúc của Nura từ giờ đến lượt ta đến gánh vác.”

“Hyakki Yakou, tất cả khởi hành trở về Edo thôi!”

Rihyon tươi cười đầy mặt, trong lòng bàn tay là hắn hạnh phúc, hắn tuyệt đối không thể để cho hạnh phúc này biến mất.

Kính Hình nắm giữ Rihyon thủ, Rihyon hơi quay đầu, hai người nhìn nhau cười –

Bọn họ cứ như vậy cầm tay nhau đi qua thời gian, sẽ cùng nhau hạnh phúc cho đến già. Cho dù thời gian cùng nhan sắc có thay đổi đến đâu cũng sẽ không thể làm cho hạnh phúc đó biến mất.

Thời gian đẹp nhất, vĩnh sẽ không già đi.

– Chính văn kết thúc –

23. Chương 23: Hạnh Phúc Trong Lòng Bàn Tay

Edit+Beta: Lã Thiên Di

“Tiểu Hinh, người mau nhìn xem, ta vừa mới cùng với Daisuke bọn họ ở trong sông bắt được rất nhiều cá.”

Nura Rihan vừa nói vừa mang theo giỏ cá được làm bằng trúc vào nhà, vừa mới vào cửa đã bị phụ thân mình cầm lấy cổ áo phía sau xách lên, Nura Rihiyon cười lạnh: “Ta nói rồi bao nhiêu lần rồi, tên của Tiểu Hinh chỉ có mình ta được phép gọi, người hẳn phải gọi nàng là mẫu thân mới đúng!”

Đã mười tuổi – Rihan không chút khách khí đem giỏ trúc chứa cá ụp vào đầu phụ thân nhà mình. Sau đó tránh thoát nắm giữ của Rihiyon, làm một cái mặt quỷ rồi quay đầu chạy đến phòng mẫu thân.

“Tên nhóc xú tiểu tử nhà ngươi đứng lại đó!” Rihiyon nghiêng răng nghiêng lợi hô to.

“Rihan đại nhân, ngài lại chộc cho đại thống lĩnh tức giận sao?” Karasu Tengu bắt đắc dĩ thở dài, Rihan hì hì cười: “Karasu Tengu, mẫu thân không ở trong phòng, nàng đi nơi nào rồi?”

“Hinh phụ nhân sao? Ta nhớ được hình như nàng ấy đi đến thần xã, nghe nói nơi đó.....”

Lời của Karasu Tengu còn chưa có nói xong, Rihan đã nhanh như chớp chạy đi ra ngoài, bỏ lại một câu: “Ta đây đến thần xã để tìm nàng.”

“Rihan đại nhân, ngài muốn đi tìm Kính Hinh sao?”

Setsura từ trong phòng bếp lò dầu ra, cầm trong tay hạnh nhân đã được gói kĩ đưa cho Rihan: “Đem hạnh nhân [1] này mang theo đi. Mấy ngày hôm trước nàng luôn la hét muốn ăn, vừa rồi còn chưa làm xong nàng ta đã đi ra ngoài mất rồi.”

images

[1] Hạnh nhân: Hạnh nhân tức là hạt khô của quả của cây Mơ, có nhiều loại có tên thực vật học khác nhau, như cây Sơn hạnh *Prunus Armeriaca* L var *ansu* Maxim, Hạnh Siberia *Prunus sibirica* L, Hạnh Đông bắc *Prunus mandshurica* (Maxim) Koenae hoặc cây Hạnh *Prunus armeniacaca* L đều thuộc họ Hoa Hồng (Rosaceae). Hạnh nhân còn có tên là Ô mai, Hạnh, Khổ Hạnh nhân, Bắc Hạnh nhân, Quang Hạnh nhân, dùng làm thuốc được ghi đầu tiên trong sách Bản kinh.

Cây Mơ mọc hoang và được trồng nhiều ở nước ta, nhiều nhất là các tỉnh Hà sơn bình (Mỹ đức), Hà nam ninh (huyện Kim bả), Thanh hóa, Nghệ an, Hà tĩnh, Trung quốc, Armenia, Nhật bản cũng có cây Mơ.

Cách chế biến: Mùa hè, hái quả chín về, bỏ hết thịt và vỏ của nhân, lấy nhân phơi khô, lúc dùng đập vụn.

Khổ hạnh nhân là cho Hạnh nhân vào nước sôi trong ít phút lấy ra ngâm nước lạnh, bỏ vỏ phơi khô.

Sao Hạnh nhân là bỏ Khổ Hạnh nhân vào nồi, cho lửa nhỏ sao vàng.

Hạnh nhân sương là dùng giấy thấm bọc ép cho lấy hết dầu.

“Hạnh nhân?”

Rihan tiếp nhận gói điểm tâm lạnh lẽo, mỉm cười: “Bởi vì mẫu thân muốn ăn cho nên Yuki-Onna cố ý đi học cách làm sao?”

“..... Chính là bị nàng làm âm ỉ phiền chết đi được!” Hai má Setsura ửng đỏ đối Rihan vẫy tay: “Rihan đại nhân chạy nhanh đưa đến cho nàng đi, bằng không trở về nàng ta sẽ lại lải nhải.”

Khóe miệng Rihan cong cong cười, hẳn nhớ được chính là mấy ngày hôm trước mẫu thân nói muốn ăn hạnh nhân, thật không ngờ Setsura lại vì nàng mà đi học cách làm hạnh nhân.

Rihan mang theo hạnh nhân đã được gói kĩ hướng thần xã chạy tới. Mẫu thân thường xuyên đi đến thần xã hẻo lánh nằm sâu trong rừng cây, thần xã ấy chỉ có một vị vu nữ bà bà độc tự canh giữ ở nơi đó.

Rihan vừa mới đi đến ngã tư, liền nhìn thấy nhóm bằng hữu nhân loại vừa mới cùng bắt cá với hẳn, bọn họ cười đối hẳn vẫy tay, lớn tiếng hỏi: “A, Nura, thế nào, người bắt được nhiều cá tươi như vậy, mẫu thân có hay không khen ngợi người?”

“Mẫu thân còn chưa có nhìn thấy. Ta đang muốn đi tìm nàng, gặp lại sau.” Rihan đối bọn họ vẫy tay chào, chạy đi qua.

Sau gốc cây đại thụ lộ ra cái đầu của hai tiểu Ayakashi, bọn chúng đang thăm dò xung quanh xem thử là có ai hay không. Hai tiểu Ayakashi nhỏ giọng hỏi: “Rihan đại nhân, ngài đây là muốn đi đâu?”

Rihan đi qua, ngồi xổm xuống nhìn hai tiểu Ayakashi trước mặt nói: “Ta muốn đi đến thần xã tìm mẫu thân, các người muốn đi đâu sao, có cần ta mang các người đi không?”

“Cám ơn Rihan đại nhân, chúng ta tự mình đi đến là tốt rồi.”

Nghe được hai tiểu Ayakashi nói như vậy, Rihan gật đầu cười: “Vậy nhóm Ayakashi các người nhớ cẩn thận, coi chừng bị nhân loại tấn công.”

“Àn, Rihan đại nhân, nếu ngài muốn tìm Hình phu nhân hẳn là nên đi về hướng bờ sông đi.”

Trong đó một tiểu Ayakashi mở miệng nói: “Vừa rồi ta mới nhìn thấy nàng đi về hướng bờ sông.”

Rihan sờ cằm, gật đầu nói: “A, mẫu thân đi đón ta sao? Ta đi trước đây, các người nhớ cẩn thận một chút.”

“Àn, cám ơn ngài đã quan tâm.” Hai tiểu Ayakashi gật đầu nhìn về phía Rihan phất tay nhìn hắn rời đi.

“Nura, người thế nào lại chạy về?”

Lại một lần nữa nhìn thấy thấy nhóm bằng hữu nhân loại của hắn, Rihan nghiêng đầu cười: “Mẫu thân ta hình như đã rời khỏi thần xã, đi đến bờ sông đón ta.”

Một tiểu nam hài mặc bộ kimono màu thâm lam từ trong túi lấy ra hai quả táo đỏ rực đưa cho Rihan: “Vừa vặn khi này mẫu thân ta vừa mới cho ta lấy vài quả táo. Cho người hai trái, người cùng mẫu thân mỗi người một trái.”

“Cảm tạ.”

Rihan nhìn hạnh nhân trong tay, đưa cho tiểu nam hài nói: “Đây Daisuke, cho người. Tà lễ vì quả táo của người.”

“Đây là cái gì?”

Nam hài được gọi là Daisuke mở túi đồ được gói kĩ ra thì thấy bên trong có rất nhiều hạnh nhân tỏa ra hàn khí lạnh băng: “Oa, hạnh nhân. Nhưng thế nào lại lạnh như băng?”

“Bởi vì là do Yuki-Onna làm.” Rihan trả lời.

“Nura người như thế nào lại còn nói tiếp tục nói những chuyện kì quái, thật là!”

Daisuke trợn trừng mắt, đối Rihan phất tay nói: “Nhanh chóng chạy đi tìm mẫu thân người đi.”

Rihan nhẹ nhàng cười, đối với tiểu đồng bọn không tin về Ayakashi, hắn cũng không giải thích cái gì, chính là gật đầu nói: “Ta đi trước đây.”

“Àn, tái kiến.”

Kính Hình đi đến bờ sông, về sau lại phát hiện không có một bóng người. Nàng nhớ được khi Rihan xuất môn đã nói với nàng sẽ cùng bằng hữu nhân loại tới nơi này bắt cá. Đã đi về cả rồi sao?

Kính Hình nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Trong nháy mắt, con trai của nàng – Rihan đều đã được mười tuổi. Nhớ tới khi nàng vừa mới mang thai, Setsura còn có Rihyon ngày ngày khẩn trương hề hề bộ dáng, còn có thêm nhóm Ayakashi ngày đêm thay phiên nhau thủ hộ nàng an toàn. Nàng cảm thấy rất buồn cười, chúng nó so với người đang mang thai là nàng đây còn khẩn trương hơn nữa chứ.

Kính Hình theo trong tay áo kimono lấy ra một cái túi tinh xảo màu hồng nhạt, mặt trên dùng chỉ thêu thành chữ ‘Phúc’ bị ở bên trên, bên cạnh chữ ‘Phúc’ còn có một loạt chữ nhỏ ‘Túi phúc khí của Kính Hình’.

“Tiểu Hình!”

Nghe được giọng nam trong trẻo của trẻ con, Kính Hình quay đầu nhìn thấy con trai của mình đang cười rạng rỡ vẫy tay với mình, trong tay còn đang nắm quả táo hồng hồng đỏ đỏ.

Kính Hình mỉm cười, thân thể ôm lấy Rihan nhào tới người mình, vì hấn sửa sang lại mái tóc đen đã có chút hỗn độn: “Là Rihan a, ta vừa mới nghĩ đến là con đã về nhà rồi.”

“Àn, hôm nay ta cùng với Daisuke bọn họ bắt được rất nhiều cá rồi sau đó trở về nhà.” Cả người Rihan lóe ra vui vẻ sáng rực.

“Nhưng sau khi về nhà thì không thấy mẫu thân, nên liền xuất môn ra ngoài tìm mẫu thân.”

“Phải không? Xem ra hôm nay con chơi rất vui vẻ đâu, cùng nhân loại bằng hữu ở chung thật không sai đâu.”

“Àn.”

Rihan gật đầu, cầm quả táo để vào trong tay Kính Hình: “Vốn chuẩn bị đi thần xã tìm mẫu thân, nhưng là trên đường gặp được hai tiểu Ayakashi nói với ta — mẫu thân đã đi tới bờ sông nên ta đã quay lại đi về hướng bờ sông để tìm người. Trên đường tới đây thì gặp lại Daisuke, hấn đã cho ta hai quả táo.”

Kính Hình sững ái sờ đầu Rihan, nàng luôn luôn thật lo lắng vì Rihan thân là bán yêu nên sợ là hấn sẽ không khống chế được dạng Ayakashi, nhưng không biết vì sao khi trưởng thành Rihan luôn ở dạng nhân loại, hiện tại xem ra nàng không cần phải lo lắng nữa rồi: “Tương lai sau này của Rihan đã không cần ta lo lắng nữa rồi.”

“Tiểu Hình, người yên tâm. Chờ sau khi ta lên làm Đế nhị, nhân loại cùng Ayakashi ta đều sẽ bảo hộ.”

Rihan cong khóe miệng lên, cắn quả táo nói: “Bởi vì nhân loại cùng Ayakashi, ta đều rất thích.”

“Nga? Những lời mà Rihan vừa mới nói rất soái khí đâu.” Kính Hình mím môi cười.

Rihan một mặt chờ mong hỏi: “So với phụ thân còn soái khí hơn sao?”

Thân ảnh Rihton đột nhiên xuất hiện tại bên người Kính Hình, đôi mắt vàng đảo qua thẳng con yêu nghiệt của mình, tươi cười yêu dã nói: “Muốn so độ soái khí với ta, tiểu tử nhà ngươi còn phải chờ một trăm năm!”

Rihan bĩu môi, gắt gao ôm cánh tay Kính Hình, Rihton thân thủ đẩy thẳng con nhà mình ra: “Đều đã lớn như vậy còn dán vào người mẫu thân, người không nghĩ sau này sẽ là chủ nhân của các linh hồn sao?”

“Dán vào người mẫu thân cùng với chủ nhân của các linh hồn không có quan hệ gì với nhau. Vừa rồi mẫu thân còn mới khen ngợi ta đâu.” Rihan vô luận phụ thân nói hấn thế nào hấn cũng không chịu buông tay.

Khóe miệng Rihton hơi muốn mở vừa định nói tiếp thì đã bị Kính Hình đem quả táo nhét vào trong miệng hấn: “Ném thử đi, quả táo này là do bằng hữu của Rihan đưa cho hấn đấy.”

“A! Quả táo kia là Daisuke đưa cho mẫu thân ăn!”

Nghe được lời nói của Rihan, mắt vàng Rihton hơi chuyển động, cắn quả táo một cái, cười khê: “Đồ gì đó đưa cho mẫu thân, phụ thân sẽ không thể thưởng thức một chút sao?”

Hai má Rihan bị nhéo, tức giận cố lấy lại quả táo. Nhìn đến con trai mình có bộ dáng như vậy, Rihton cười ha hả lên, Kính Hình chụp bả vai trượng phu một chút: “Không được như vậy khi dễ con!”

“Ta đây là đang giáo dục hấn, thân là nam hài tử không thể luôn quẩn quít lấy mẫu thân.”

Ánh mắt Rihton ôn nhu nhìn về phía Kính Hình: “Thần xã vụ nữ bà bà thân thể thế nào rồi?”

“Thiếp đã vì bà bà trị liệu qua, thân thể đã không còn trở ngại gì.”

Kính Hình quơ túi phúc khí trong tay: “Vụ nữ bà bà cho thiếp rất nhiều hạt lưu ly châu, bà bà nói nếu đưa linh lực vào hạt lưu ly về sau sắc thái hội trở nên càng thêm xinh đẹp chói mắt. Để sau khi trở về, thiếp sẽ làm thành lắc tay để đưa cho con dâu tương lai.”

“Tiểu Hình, Yuki-Onna nói trong túi phúc khí kia đều là do người vì con mà tích góp phúc khí từng chút một, phúc khí có bộ dáng gì đâu?”

Rihan nhìn chăm chăm vào túi phúc khí trong tay Kính Hình: “Về sau mẫu thân muốn tặng cho ta cái túi to như vậy sao?”

“Phúc khí làm sao có thể có bộ dáng.” Kính Hình cười trả lời.

“Phúc khí chính là lời cảm tạ cùng chúc phúc của rất nhiều người gửi gắm vào ta. Ta hi vọng những lời chúc phúc này có thể đem lại hạnh phúc cho Rihan.”

“Tiểu Hình có chút rất sùng tiểu tử này!” Rihyon ôm lấy bả vai Kính Hình, Rihan thấy phụ thân dựa vào người mẫu thân, hấn dùng sức đẩy phụ thân nói: “Phụ thân người rất dán vào người Tiểu Hình, rõ ràng là đại thống lĩnh thế nhưng tại sao lại còn cuốn lấy mẫu thân?”

“Hả? Ta đây là phu quân của nàng, ta dán vào người nàng là điều đương nhiên.”

Rihyon túm trụ cổ áo phía sau con mình lên: “Ta nói rồi bao nhiêu lần, người phải gọi nàng là mẫu thân, không được kêu là Tiểu Hình!”

Rihan làm một cái mặt quỷ, sau đó ôm lấy cổ Kính Hình hô to: “Ta cứ kêu là Tiểu Hình. Tiểu Hình, người mau nhìn đi, phu quân của người đang khi dễ tiểu hài tử.”

Tiếng ồn ào của con cùng trượng phu làm cho Kính Hình hơi nhức đầu, phải xoa thái dương một chút. Sắc mặt nàng hơi trầm xuống: “Hai người các ngươi có thể yên tĩnh một lát chứ? Hửm?”

Rihyon cùng Rihan đồng thời chó có lên tiếng, thành thật gật đầu. Đối với bọn họ mà nói không thể chọc giận người nữ tử trước mắt này nếu không sẽ có sự việc khủng bố xảy ra a.

Nhìn đến trượng phu cùng con an tĩnh lại, Kính Hình vừa lòng gật đầu, mỉm cười nói: “Nhanh chóng về nhà đi, nếu không Setsura cùng Karasu Tengu sẽ rất lo lắng.”

“Ân, mẫu thân, ta cùng nói chuyện với người nga..... Hôm nay, vào thời điểm ta cùng với Daisuke bắt cá.....” Rihan nắm tay mẫu thân vui vẻ nói về chuyện hôm nay cùng với bằng hữu bắt cá ra sao.

“Nura phu quân?”

Kính Hình hơi quay đầu, nhìn Rihyon còn đang đứng ở tại chỗ, nhẹ giọng hỏi: “Chàng ngăn người cái gì? Phải nhanh chóng về nhà.”

Rihyon câu môi khước miệng, tươi cười yêu mị mê hoặc nhân. Hai người cuối cùng đã thành thân. Vì Kính Hình hay gọi hấn là Nura nên đã thành thói quen, không có cách nào sửa miệng được. Cho nên hấn mới mãnh liệt yêu cầu lại nàng thêm hai chữ ‘phu quân’ vào sau chữ Nura.

“Chính là đang nhìn phúc khí của ta mà thôi.” Rihyon thấp giọng trả lời, mắt vàng ôn nhu nhìn kĩ bóng dáng thê tử cùng con mình.

“Về nhà thôi, phụ thân. Người muốn tách ra đi riêng không cùng ta với mẫu thân đi về sao?” Rihan vươn tay nhỏ bé về hướng phụ thân mình. Rihyon nhẹ nhàng cười, nắm giữ tay bé nhỏ của con mình: “Này sao có thể được, ta muốn cùng Tiểu Hình và Rihan cùng nhau về nhà đâu.”

Một tay nắm bàn tay mảnh khảnh của mẫu thân, tay kia thì nắm tay dày rộng của phụ thân giữ chặt. Rihan hơi cong khước miệng lên, nhân loại cùng Ayakashi hấn đều muốn bảo vệ tất cả bọn họ cùng nhau tồn tại.

Một nhà ba người cứ như vậy nắm tay nhau, Rihyon cùng Rihan không ngừng đầu miệng, Kính Hình ở một bên cười nghe mà không nói gì. Cả ba cứ thế mà chậm rãi ở trên đường đi về nhà.

24. Chương 24: Thời Gian Khuynh Thành

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Thời điểm Rihan đem Yamabuki Otome về nhà, Kính Hình còn đang ở trong phòng ngủ rất say sưa, Rihyon đẩy cửa phòng ra, liều mạng lay Kính Hình tỉnh, giọng điệu kích động nói: “Tiểu Hình, Tiểu Hình... Đừng ngủ nữa..... Có đại sự!”

Kính Hình chậm rãi mở to mắt, sắc mặt cực kì âm trầm nhìn về phía trưởng phu của mình: “Có chuyện gì còn quan trọng hơn việc ngủ của thiếp cơ chứ?” Nói xong nàng hất Rihyon ra, ngã đầu chuẩn bị tiếp tục ngủ.

“Cái tên xú tiểu tử Rihan kia vừa mới đem một nữ hài về, còn nói là muốn kết hôn!”

“Nga... Bất quá chỉ là Rihan đem một nữ hài về, muốn kết.....”

Kính Hình đột nhiên đứng dậy, nhu nhu lỗ tai: “Việc ngủ để sau. Nura, chàng vừa mới nói cái gì?”

“Nura? Hai chữ phu quân đâu?”

Nghe được lời nói của Rihyon, khóe miệng Kính Hình hơi chặc một tiếng: “Đừng làm quá chỉ vì việc này chứ. Chàng vừa mới nói Rihan đem một nữ hài về nhà?”

“Không biết.”

Rihyon hơi xoay đầu, kháng nghị Kính Hình không có thêm hai chữ ‘phu quân’ vào sau tên hần.

Kính Hình bắt đắc dĩ cười, tiến đến hôn nhẹ vào hai má Rihyon, nhẹ giọng hỏi: “Nura phu quân?”

Rihyon xoay người ôm Kính Hình, cười khê: “Vô luận trải qua bao nhiêu năm. Chỉ cần Tiểu Hình cứ như vậy nhẹ giọng ở ta bên tai nức nở, gọi ta là ‘phu quân’, tim ta vẫn như cũ lại đập nhanh hơn.”

“..... Sáng sớm liền dịu dàng như vậy.”

Kính Hình mím môi cười, sau đó vội vàng đứng dậy đi lấy kimônô: “Đừng chậm trễ thời gian như vậy, thiếp phải thay quần áo đi gặp Rihan..... cùng với nữ hài mà hần đem về nhà.”

Ngồi ở trong phòng khách Nura gia, Yamabuki Otome cảm thấy thật khẩn trương. Nàng luôn cúi đầu, cả người bất an nắm chặt góc áo. Khi được gặp mẫu thân của Rihan đại nhân, nàng nên nói cái gì bây giờ? Nàng thường xuyên nghe được Rihan đại nhân nhắc tới mẫu thân của chàng. Có thể nuôi nấng ra được Rihan đại nhân ưu tú như vậy, nhất định là một vị nữ tử thập phần xuất sắc mà ưu tú.

“Rihan! Phụ thân nói người vừa đem một nữ tử phi thường xinh đẹp trở về.....”

Cửa phòng bị kéo ra một cách mãnh liệt, Yamabuki Otome hơi ngẩng đầu. Xuất hiện tại cửa là một vị nữ tử diện mạo cực mỹ, nàng mặc bộ kimônô màu hồng nhạt thoát nhìn tao nhã mà dịu dàng. Mái tóc đen được dùng nơ đỏ buộc lên. Khi nàng ấy cùng mình bốn mắt nhìn nhau, nữ tử hơi sững sốt, khóe miệng lập tức gọi lên một chút tươi cười. Tươi cười làm cho khuôn mặt tuyệt sắc ấy lộ ra kiều mị mà mê người sáng rọi, mỹ được kinh người. Tuy rằng cùng là nữ tử, nhưng hai má Yamabuki Otome lại ửng đỏ cả lên, nàng gục đầu xuống.

Kính Hình nhìn người nữ tử trước mắt có mái tóc đen dài, diện mạo nàng ta điềm tĩnh mà xinh đẹp, kinh hô: “Oa, thật sự là một vị mỹ nữ.....”

“.....Cái kia, cảm ơn ngài đã khen ngợi.” Otome cực kì kích động, cả người cung kính nói.

Kính Hình cười nhẹ, thân thủ sờ tóc của Otome, nhẹ nhàng cười: “Ta thoát nhìn thật dọa người sao? Cô không cần phải khẩn trương như vậy.”

“Không phải..... Chẳng phải dọa người.....”

Nhìn đến bộ dáng của Otome khẩn trương, cả người Kính Hình ôm lấy bả vai thẳng con trời đánh của mình nói: “Rihan, một cô nương vừa xinh đẹp vừa ôn nhu như vậy như thế nào lại bị người lừa đến?”

Rihan nắm lấy tóc đen hỗn độn của mình, khóe miệng hình thành độ cong mê hoặc, tươi cười tiêu sái không kèm chế được hỏi: “Lừa? Tiểu Hình thế nào lại cùng phụ thân giống nhau, nhân phẩm của ta thoát nhìn không đáng tin đến như vậy sao?”

“Thật là, là do ta đã thất bại trong việc giáo dục mất rồi. Người suốt ngày ở bên ngoài chạy loạn, ai sẽ đồng ý gả cho nam nhân suốt ngày ở bên ngoài không về nhà cơ chứ!”

Ánh mắt Kính Hình ôn nhu nhìn về phía Otome, ôn nhu nói: “Phụ thân hần hần cũng đã nói với cô rồi, gả cho Rihan là một thử thách lớn, sẽ rất là vất vả.....”

“..... Tiểu nữ cảm thấy Rihan đại nhân phi thường ưu tú, có thể gả cho Rihan đại nhân là phúc phận của tiểu nữ.”

Otome tươi cười ngại ngùng mà ôn nhu, mi mày (ánh mắt) gian lộ ra nhàn nhạt ngượng ngùng.

Ánh mắt Rihan nhàn nhạt ôn nhu, vươn cánh tay ôm Otome: “Mẫu thân, Otome thật không sai đi. Có thể gặp được nàng chính là phúc khí mà mẫu thân đã vì ta tích góp từng chút một.”

“Là phúc khí của chính người thôi. Cô nương gọi là Yamabuki Otome phải không?” Kính Hình mỉm cười nói, phúc khí mà nàng tích góp còn chưa có đưa cho hần đâu.

“Đúng vậy. Yamabuki Otome là tên do Rihan đại nhân đặt cho tiểu nữ.” Otome tươi cười cực kì hạnh phúc.

Kính Hình nhẹ nhàng cười. Một nữ tử xinh đẹp ôn nhu khi nhắc đến con mình lại lộ ra tươi cười hạnh phúc đến như vậy, nàng cảm thấy đã không còn gì để lo lắng nữa rồi. Kính Hình đứng lên nhẹ nhàng vỗ người một chút: “Àn, khó có được nữ tử ưu tú giống Otome nguyện ý gả cho con ta. Tuy có chút dồn dập nhưng ta lập tức phải đi chuẩn bị hôn lễ.”

“..... Phiền toái ngài.” Otome nhột nhột cười, tựa hồ vẫn là có chút khấn trương.

Rihan hữu mắt hợp nhắm, tả mắt hàm chứa nhàn nhạt ý cười: “Ngài? Otome nàng hần là nên đổi cách xưng hô gọi là mẫu thân đại nhân mới đúng.”

“Mẫu thân đại nhân...” Otome tươi cười ôn nhu mà điềm tĩnh, hai má phớt nhàn nhạt đỏ ửng.

“Oa, phản ứng của Otome thật sự rất đáng yêu. Về sau khi Setsura không để ý ta, Otome có thể theo giúp ta.” Kính Hình tươi cười sáng lạn ôm cổ Otome.

“Vâng, con sẽ cố gắng phụng dưỡng mẫu thân thật tốt.” Otome ôn nhu cười.

Kính Hình sững sốt, sờ đầu Otome, bấm vào bên tai nàng nói: “Otome thật sự là một hài tử tốt, hoan nghênh con đến Nura gia.”

“..... Cảm ơn, mẫu thân đại nhân.”

Otome hơi nắm lấy góc áo, cảm giác ngực ấm áp. Nàng đã có thể trở thành một thành viên trong gia đình rồi, thật sự tốt quá rồi.

Sau khi đem thời gian cử hành hôn lễ quyết định xong, việc chuẩn bị mọi thứ cho hôn lễ giao cả cho Setsura cùng Karasu Tengu xử lý. Rihan trước sau như một, ngày ngày hành tung thần bí. Mà Otome sau khi biết Kính Hình thích ăn vặt nên đã thường xuyên xuống bếp vì nàng làm điểm tâm.

“Tam sắc nắm..... Nắm... Nắm...” Khi Kính Hình đang ngồi ở trong đình viện chờ Otome làm cơm nắm. Đột nhiên nàng nhớ tới lúc trước mình đã được vu nữ bà bà tặng cho hạt lưu ly châu, nàng đã lấy nó làm thành lắc tay. Nàng đã quyết định là lắc tay đó dành tặng cho con dâu tương lai của mình.

Kính Hình chạy về phòng tìm lắc tay đó để chuẩn bị đưa cho Otome. Nàng vừa mới mở cửa phòng ra thì nhìn thấy Rihyon chính là đang lười nhác dựa ở bên cửa sổ trong phòng, hấp tẩu thuốc trong tay.

Kính Hình sững sốt, nhẹ nhàng đi đến bên người hần, từ phía sau ôm lấy hần, Rihyon hơi đảo mắt, giọng điệu lười biếng nói: “Tiểu Hình a..... Hôm nay không cần đi bồi Otome sao?”

“Thiếp muốn bồi ở bên cạnh Nura phu quân. Hôn kỳ của Rihan cùng Otome đã quyết định xong, nên muốn cùng chàng ở bên nhau tâm sự một chút.” Kính Hình cười khê nói.

Rihyon hơi nheo mắt lại. Kính Hình buông hần ra, chạy đến gần tủ bên cạnh nói: “Đúng rồi, Nura phu quân. Chàng còn nhớ khi Rihan còn nhỏ thiếp đã từng dùng lưu ly châu làm thành một cái lắc tay, còn nói muốn đưa cho con dâu tương lai không?”

Rihyon nhẹ giọng hỏi: “Nàng muốn tặng cho Otome sao? Ta nhớ được thời điểm nàng làm xong nói cái lắc tay kia nói là muốn tặng cho mẫu thân của Rikuo.”

“Ân..... Là như thế này a.”

Kính Hình không chút để ý lên tiếng trả lời, ở trong ngăn tủ tìm thấy một cái hộp nhỏ, lắc tay lưu ly châu chính là nằm ở trong đó: “A, tìm được rồi. Nura phu quân, thiếp đi xuống dưới trước, phải đem cái này đưa cho Otome.”

“Tiểu Hình, Yamabuki Otome là Ayakashi.”

Ngữ khí nhàn nhạt của Rihyon làm cho đồng tử Kính Hình hơi co rút lại, nàng dừng bước chân nhìn về phía hắn: “Nura phu quân, chàng vừa mới nói.....”

“Yamabuki Otome là Ayakashi, mà mẫu thân của Rikuo lại là nhân loại. Tiểu Hình nàng còn không có quên bộ dáng của Rikuo đi...”

Rihyon nhẹ nhàng nhả ra khói sương, thấp giọng nói: “Như vậy, nàng hẳn là hiểu rất rõ, Otome – nàng không phải mẫu thân của Rikuo.”

“..... Rihan hẳn sau này lại cười thê tử?”

Kính Hình nhẹ nhàng cắn môi, hơi nắm chặt lưu ly trong tay: “Đứa nhỏ đáng chết, thế nhưng lại cười hai lão bà, thật sự là..... Ta hẳn là phải lại làm thêm một lắc tay lưu ly nữa đi.....?”

“Lại làm một cái lắc tay lưu ly? Quả thật rất công bằng, nhưng có chút rất tàn nhẫn, Tiểu Hình.”

Rihyon nhẹ nhàng thở dài. Tuy rằng không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng một khi hai lắc tay chạm mặt nhau, đó sẽ là sự tình thật tàn nhẫn.

“Thật là, thiếp thế nhưng lại không có ý tưởng nào tốt hơn thế cả.”

Kính Hình gãi đầu, nhẹ giọng nói: “Thiếp chỉ biết hiện tại lắc tay này là muốn tặng cho con dâu, chuyện sau này hẳn là không cần tới phiên chúng ta lo lắng..... Thiếp đi xuống dưới trước đây, phải đem lắc tay giao cho Otome.”

Khi Otome bưng cơm nắm đi đến đình viện, cũng không có nhìn thấy bóng dáng của Kính Hình, ôn nhu kêu gọi nói: “Mẫu thân đại nhân?”

“Ta ở trong này, cơm nắm đã làm xong rồi sao?”

Kính Hình từ trong phòng hoang mang rối loạn chạy đến. Otome mỉm cười, có chút co quắp nói: “Ân, người thường thức qua một chút đi, đã thật lâu rồi con không có làm qua.”

Nhìn Otome tươi cười ngượng ngùng, Kính Hình tiếp nhận mâm, sau đó mỉm cười nói: “Otome, vươn tay ra đi. Ta có một vật muốn đưa cho con.”

“Mẫu thân muốn đưa một vật cho con?”

Otome sai lệch nghiêng đầu, nghe lời vươn tay. Kính Hình đem lắc tay lưu ly để vào lòng bàn tay nàng: “Tặng cho con, khi Rihan còn nhỏ ta đã làm ra lắc tay này để tặng cho con dâu tương lai của mình.”

“Nghe nói, lưu ly có thể làm tiêu bệnh, là linh vật tránh ma quỷ. Hơn nữa bên trong hạt lưu ly ta còn để linh lực của mình vào nữa.”

Kính Hình cắn cơm nắm, cười hì hì nói: “Linh lực của ta rất lợi hại nga. Con xem, ta rõ ràng đã lớn tuổi như vậy nhưng lại vẫn giữ được tuổi trẻ của mình. Bởi vì linh lực này có thể trì hoãn được sự già cỗi.”

Xem dưới ánh mặt trời lóe sáng những hạt châu lưu ly sáng rọi động lòng người. Otome cong khóe miệng lên, tươi cười ngượng ngùng mà hạnh phúc đưa lắc tay mang trên cổ tay, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn người.”

Nhìn đến Otome tươi cười, cả người Kính Hình hơi buồn bã, than nhẹ: “Nếu Rihan thật sự có thể đem lại hạnh phúc cho con thì tốt rồi.”

“Rihan đại nhân đã từng nói với con, khi người cùng chàng trò chuyện, người đã từng nói: ‘Khi đã quyết định sẽ cùng người mình yêu ở cùng nhau, người sẽ dùng cả đời này đem lại hạnh phúc cho người đó.’”

Otome tươi cười tinh thuần mà ấm áp, ôn nhu nói: “Mẫu thân đại nhân, hiện tại con cảm thấy thật hạnh phúc. Rihan có thể gánh vác hạnh phúc của con, cho nên con nhất định cũng phải nỗ lực hết mình gánh vác hạnh phúc của chàng.”

“..... Phải không? Vậy hạnh phúc của Rihan liền giao cả cho Otome.”

“Ân.” Cả người Otome tươi cười hạnh phúc.

Ban đêm, Rihan vừa mới tiến vào cửa nhà, đột nhiên cảm giác có cái gì đó bay về phía mình. Ánh mắt hắn nhất lẹ, động tác nhanh chóng né tránh, định nhìn thì thấy vật đó là một quả táo hồng hồng: “Rihan, lập tức thành hôn ngay. Người bỏ vị hôn thê ở lại một mình nửa đêm nửa hôm mới về nhà thì không tính, thế nhưng còn mang một thân đầy mùi rượu về nhà nữa chứ!”

“Tiểu Hinh? Người thế nào còn chưa có ngủ?”

Rihan vừa mới đi đến bên người Kính Hinh đã bị nàng nâng tay hung hăng đánh một cái, có thể nói là vô cùng bạo lực: “Người đúng là một đứa nhỏ vô cùng đáng chết, ta đến cùng là thế nào đã giáo dục người thành như vậy cơ chứ!”

“Đau quá a, giáo dục Tiểu Hinh dành cho ta là muốn ‘Tùy tâm sở dục còn sống’.”

Rihan nhìn bốn phía, nhỏ giọng thở dài nói: “Ta đều đã là Đệ nhị.....”

Kính Hinh sắc mặt trầm xuống, âm thanh hơi giơ lên: “Ân? Người đã là Đệ nhị thì như thế nào?”

Cả người Rihan lười như hủ ươn thất lực một chút, khóe miệng tươi cười cực kì tiêu sái soái khí. Thân thủ vượt đầu Kính Hinh, giọng điệu ôn nhu nói: “Không có gì, mẫu thân lớn nhất. Mẫu thân đại nhân, hôm nay có chuyện gì muốn phân phó sao?”

Xem thẳng con lưu manh nhà mình tươi cười, khóe miệng Kính Hinh hơi co giật một chút, vượt ve Rihan nói: “Mặc dù ta nói với người là ‘Tùy tâm sở dục còn sống’, nhưng mà người lại không chịu trách nhiệm với việc làm của mình khi còn sống!”

Rihan sờ cằm: “Ta gần đây không chịu trách nhiệm về việc nào đó nên chọc cho mẫu thân tức giận sao?”

“Không, chuyện sau này người làm mới khiến ta tức giận đến như vậy.”

Kính Hinh cực kì hòa ái dễ gần tươi cười ôn nhu nói: “Cho nên, trước tiên muốn giáo huấn người một chút.”

“..... Như vậy có thể nói người thật sự rất là tùy hứng.”

Rihan nhẹ nhàng cười, đưa tay cánh tay để trên bả vai Kính Hinh, tươi cười không kiềm chế được nói: “Bất quá không có quan hệ. Có thể bao dung nữ nhân mà mình yêu thương, cho nàng tùy hứng mà nói cũng là một loại hạnh phúc.”

Kính Hinh nao nao, nhẹ nhàng câu môi khóe miệng, tươi cười sùng nịch, thân thủ nhéo hai má Rihan, thấp giọng nói: “Rihan, về sau vô luận trải qua bi thương cỡ nào, đều không cần đem phần cảm tình đó gọi lại trong hồi ức của mình, phần đau khổ trong cảm xúc tươi đẹp khi người nhớ lại ấy sẽ làm thời gian trân quý biến chất, trở nên vụn vụn. Sự tình đã muốn phát sinh thì không có cách ngăn chặn được. Nếu nỗ lực qua mà không có kết quả, người phải hiểu và chấp nhận nó.”

Rihan giật mình, mắt vàng trung nổi lên nhợt nhạt ôn nhu: “Ân, ta sẽ nhớ kỹ, những lời Tiểu Hinh nói với ta, ta đều sẽ chặt chẽ nhớ kỹ.”

Ôm bả vai mẫu thân nhà mình, Rihan tươi cười tao nhã mà lười nhác hỏi: “Bồi dưỡng ra đứa con ưu tú như vậy, đều là công lao của Tiểu Hinh. Nhìn đến ta ưu tú như vậy. Tiểu Hinh có hay không cảm thấy thật cao hứng!?”

“Cao hứng cái đầu người. Nhìn đến người trở thành bộ dáng lưu manh, ta chỉ cảm thấy thất bại cùng lửa giận bùng cháy!”

Kính Hình khóe mắt hơi vừa nhếch, Rihan cười nhẹ. Kính Hình nhẹ nhàng thở dài: “Ta trở về phòng ngủ đây.”

“Ta đưa Tiểu Hình trở về phòng.”

Rihan cười đuổi theo Kính Hình, Kính Hình ghét bỏ phất tay: “Mau ở trước mắt ta biến mất ngay, thật là.....”

“Không cần –” Rihan giống như hồi nhỏ cứ như vậy mà kéo cánh tay Kính Hình làm nũng. Nhìn đến con mình làm động tác làm nũng, mi mày (ánh mắt) Kính Hình nổi lên nhàn nhạt ý cười, nhưng giọng điệu thì giả vờ đậm mạc nói: “Sắp lập gia đình tới nơi rồi mà còn cùng mẫu thân làm nũng, không sợ nhóm Ayakashi nhìn thấy sẽ chê cười à?”

“Không sợ nga, cùng Tiểu Hình làm nũng, thân là con chỉ có thể được hưởng thêm nhiều quyền lợi mà thôi.” Rihan bên môi tươi cười mê người mà tao nhã.

“Xú tiểu tử, nửa đêm nửa hôm dám ôm phụ nhân của người khác làm nũng, người muốn nhận thêm giáo huấn của ta nữa sao?”

Rihyon đang đi tìm Kính Hình, sau khi thấy một màn như vậy liền cầm tẩu thuốc trong tay đánh về phía Rihan. Rihan linh mẫn tránh thoát, đánh úp lại tẩu thuốc, giọng điệu lười biếng nói: “Nga? Giáo huấn ta, lão cha người xác định hiện tại muốn đánh nhau với ta sao?”

Khóe miệng Rihyon vừa nhếch lên, trực tiếp rút dao trong tay ra về phía thẳng con trời đánh của mình. Tuy rằng cầm dài ra như tiểu hồ trà, nhưng tươi cười vẫn như cũ ẩn hiện, có thể thấy được phần mỉa mai nhân yêu dã: “Xem ra hôm nay cần phải hảo giáo huấn xú tiểu tử nhà người mới được.”

Rihan tốc độ cực nhanh rút Nenekirimaru bên hông ra ngăn trở dao của phụ thân, tươi cười tiêu sái không kềm chế được: “Thật sự không có vấn đề gì sao, thua trận cũng không nên nhân cơ hội hướng mẫu thân làm nũng nha.”

Xem phụ tử hai người này một bên đánh nhau một bên đấu võ mồm, Kính Hình bất đắc dĩ cười. Cân nhắc một chút có nên nói bọn họ giảm tiếng ồn một chút, quấy rầy đến Otome đã nghỉ ngơi sẽ không tốt lắm.

Thời gian vẫn như cũ bình tĩnh mà không tiếng động trôi qua, bình tĩnh hết thấy chưa biến. Nàng chỉ cười mà không nói nhìn xem trạng phụ cùng con mình tranh cãi âm ỉ. Như vậy là tốt rồi, nàng chính là hi vọng người nàng yêu có thể hạnh phúc vui vẻ tươi cười, vĩnh viễn không cần đau thương cay đắng hiện trên khuôn mặt.

25. Chương 25: Bộ Dáng Lúc Ban Đầu

Edit+Beta: Lã Thiên Di

“Setsura tỷ, mẫu thân còn đang nghỉ ngơi sao?”

Otome đưa giỏ lê cho Setsura: “Khi đang trên đường về nhà, có một vị phụ nhân đã đưa cho muối, nói là tạ lễ vì đã chữa trị cho con của nàng ấy.”

Setsura tiếp nhận giỏ lê, hừ vừa nói: “Nàng ấy đại khái còn đang ngủ đi, đến giờ ăn cơm tự nhiên sẽ tỉnh thôi.”

Otome cười nhẹ, âm thanh ôn nhu nói: “Ngày hôm qua mẫu thân nói muốn ăn Namagashi [1]. Muối hiện tại đi làm, để khi mẫu thân tỉnh lại là có thể ăn.”

images

[1] Namagashi: Namagashi thực chất là một loại mochi đặc biệt, bởi nó mô phỏng hình dáng các loài hoa cỏ đặc trưng cho 4 mùa trên nước Nhật: Như hoa đào cho mùa xuân, quýt vàng cho mùa hạ, lá phong cho mùa

thu, hoa mơ cho mùa đông... Qua namagashi, thiên nhiên Nhật Bản hiện lên sinh động, tươi đẹp và mang đậm dấu ấn của riêng mình.

Người Nhật rất chuộng dùng namagashi để đem biếu, tặng. Một hộp quà namagashi điển hình thường có đủ 4 chiếc bánh tượng trưng cho 4 mùa trong năm, với ý nghĩa cầu chúc người nhận quanh năm được yên ổn, hạnh phúc.

“Vừa tỉnh lại là có thể ăn điểm tâm do Otome làm, Tiểu Hinh nhất định sẽ thật cao hứng, nhưng Tiểu Hinh đã xuất môn đi ra ngoài rồi.”

Rihyon đi về hướng các nàng đang đứng, Otome hơi xoay người: “Phụ thân đại nhân, buổi sáng tốt lành.”

“Kính Hinh đã xuất môn. Sớm như vậy nàng ấy đi nơi nào? Nàng thế nhưng cũng sẽ dậy sớm như vậy sao?” Setsura nhíu mày hỏi, tuy rằng hiện tại giang hồ ở đây có nhóm Ayakashi của Rihan tuần tra hạ trị an, nhưng hiện tại có thể vẫn còn Ayakashi tập kích nhân loại: “Nàng ta chỉ đi có một mình sao? Hôm nay Nurarihyon đại nhân thế nào lại không có dán vào nàng?”

Tuy rằng thái độ của Setsura đối với Kính Hinh luôn là lạnh nhạt, nói chuyện cũng thường xuyên mang theo tia gay gắt nhưng mà trên thực tế là phi thường quan tâm đến Kính Hinh. Khi Otome còn chưa gả vào Nura gia, Kính Hinh muốn ăn cái gì này nọ, đều là do Setsura tự tay làm cho nàng ấy ăn.

“Nghe nói vườn táo đã chín đỏ cả rồi nên nàng muốn đi hái táo.”

Rihyon ngoéo một cái khóe miệng, sờ trên cằm hồ trà nói: “Karasu Tengu bồi nàng cùng đi. Ta chờ xong việc rồi mới qua bên đó tìm nàng, ta phải đi với Gyuuki, hẳn có chuyện cần tìm ta. Otome và Setsura cùng nhau đi tìm Tiểu Hinh đi, nàng nhất định sẽ rất cao hứng.”

Otome mỉm cười, gật đầu nói: “Trước tiên con phải đi làm Namagashi, làm xong rồi thì đưa cho mẫu thân luôn.”

“Để ta làm Namagashi là được rồi, Otome muội muội đi tìm Kính Hinh trước đi.”

Setsura khẽ nhíu mày, Karasu Tengu nhất định sẽ không thể canh chừng Kính Hinh được. Nếu không để ý tới nàng ta thì nói không chừng nhất định sẽ biến mất ngay sau đó. Tính cách Rihan đại nhân thích đi chung quanh du đãng cho nên luôn tùy ý nàng, muốn đi đâu chơi thì đi.

Nghe được lời của Setsura, Otome ôn nhu trả lời: “Muội với Setsura tỷ cùng nhau làm đi, như vậy có thể tiết kiệm được thời gian.”

“Không quan hệ. Vừa vặn sắp tới giờ ăn trưa rồi, để ta làm sushi và Namagashi đem đến cho nàng ta luôn.” Setsura đối Otome vẫy tay, tỏ vẻ chính mình một người làm thì cũng không có vấn đề gì.

Nhìn Setsura kiên trì như vậy, Otome đành phải khẽ gật đầu. Sau khi cùng Yuki-Onna và phụ thân Rihyon nói lời từ biệt, nàng hướng về vườn trái cây đi đến.

Chủ nhân vườn trái cây đã từng bị bệnh rất nặng, là do Kính Hinh đã dùng năng lực để chữa khỏi bệnh cho chủ vườn trái cây này. Kính Hinh không có yêu cầu chủ vườn phải trả tiền chữa trị nên chủ vườn rất cảm kích Kính Hinh. Hàng năm khi đến mùa quýt, táo, lê này nọ thì chủ vườn đều kêu Kính Hinh đến đây hái.

Otome vừa tiến vào vườn trái cây chợt nghe đến tiếng cười dễ nghe của hài đồng. Nàng theo âm thanh đi đến nơi đó, nhìn thấy Kính Hinh đang ôm trong lòng một tiểu nam hài ước chừng khoảng năm tuổi. Tiểu nam hài liêu mạng đưa tay hướng về thân cây táo, miệng nhắc đi nhắc lại: “Hinh đi đi, quả táo này tuyệt đối sẽ rất ngọt nga. Ta hái cho người ăn.”

Karasu Tengu ở một bên quạt cánh thoảng cảm khái nói: “Di đi? Dựa theo tuổi tác hiện tại của Hinh phụ nhân, hẳn là phải kêu nãi nãi mới đúng đi.”

“..... A, không sai đâu.” Kính Hinh nhẹ nhàng cười, dung nhan khuynh thành lộ ra thành thực mà từ ái phong vân. Tuy rằng linh lực có khả năng trì hoãn già cỗi, khiến nàng thoát nhìn chỉ mới gần ba mươi, nhưng tóc đen theo năm tháng đã nhiễm bạch cả đi, biểu thị công khai chuyện nàng thật sự đã già đi.

“Nhưng Hinh đi đi thoát nhìn giống đi đi, không giống nãi nãi.”

Tiểu nam hài cười hì hì trả lời: “Gia gia nói Hinh đi đi là con của thần cho nên mới xinh đẹp như vậy.”

Kính Hinh dùng năng lực chữa khỏi cứu trợ rất nhiều người ở trong thôn. Tuy rằng ban đầu mục đích là ‘Mỗi ngày làm một việc thiện’ vì Rihan thu thập phúc khí. Nhưng rất nhiều người bị bệnh nan y sau khi được nàng cứu trợ xong đều âm thầm xưng nàng là con của thần. Họ gọi như vậy một phần cũng là do năng lực này của nàng.

Cho nên đối với việc dung mạo Kính Hinh già đi thật chậm. Đại gia cũng không có cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì mọi người đều cho rằng nàng là con của thần nên việc nàng không già đi là chuyện đương nhiên.

Nhìn Kính Hinh – mái tóc đen ngày nào giờ đây đã nhuộm bạch hết. Cả người Otome hơi buồn bã, mẫu thân đại nhân chưa bao giờ ở trước mặt nàng nhắc tới việc sinh con. Otome vuốt ve bụng bằng phẳng của mình. Đứa con của nàng cùng Rihan.....

Thời điểm Kính Hinh nhìn đến Otome, nàng ấy chính là cúi đầu, tay đặt ở bụng vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ. Nguyên bản muốn mở miệng kêu nàng nhưng khi thấy một màn như vậy Kính Hinh hơi sững sốt, lập tức thân thủ tiến tới sờ đầu nàng: “Otome, khi nào thì đã tới đây? Như thế nào lại đứng ở chỗ này ngăn người đầu?”

“Mẫu thân.....”

Otome hơi hoàn hồn, nhìn đến Kính Hinh chính là đang ôn nhu xem nàng, nàng nhẹ nhàng cắn môi. Đột nhiên một quả táo hồng hồng xuất hiện trước mắt nàng, Kính Hinh cười nói: “Con tới rất đúng lúc, Heisuke vừa mới cho ta hái rất nhiều táo. Ta muốn hái thêm một ít nữa nên con trước cùng Karasu Tengu lấy số táo này đem về trước đi. Ta ở lại chờ Nura phụ quân đến rồi cùng chàng trở về.” Heisuke trong miệng Kính Hinh chính là chủ nhân của vườn trái cây mà nàng đang hái.

Otome nhìn Karasu Tengu mang theo hai cái giỏ trúc bay đi bay lại, nàng tiếp nhận một giỏ trúc đựng táo, đối Kính Hinh khẽ gật đầu, ôn nhu nói: “Như vậy, con đi về trước. Setsura tỷ sẽ đến đưa cơm cho mẫu thân.”

Nhìn bóng lưng Otome cùng Karasu Tengu rời đi, Kính Hinh khe khẽ thở dài một hơi. Lưng dựa vào cây nhìn về phía bầu trời. Nhớ về thời điểm trước đây khi nàng đến thế giới này, mỗi ngày trừ bỏ đi đến nhà Hidemoto ăn cơm thì thời gian còn lại là luôn đối diện với bầu trời ngời ngẩn người.

“Thật xinh đẹp làm sao. Khuôn mặt trầm tư, phát phảng phiến muộn.....”

Nghe được âm thanh như thế, Kính Hinh quay đầu nhìn đến Rihyon không biết từ khi nào đã xuất hiện bên người nàng, Kính Hinh cười nhẹ nói: “Thật đáng tiếc, hiện tại là ban ngày, không có ánh trăng.”

Ánh mắt Rihyon ôn nhu nhìn về phía Kính Hinh. Nguyên lai nàng còn nhớ rất rõ những lời má hấn đã nói mới nàng khi gặp mặt, Rihyon nhẹ giọng nói: “Nguyên lai nàng còn nhớ rõ.”

Cả người Kính Hinh nổi lên nhàn nhạt ôn nhu, tựa đầu dựa vào bờ vai của hấn, cười khẽ: “Àn, làm sao có thể quên được cơ chứ. Nửa đêm nửa hôm có một tên lưu manh đến khuê phòng của người khác để đùa giỡn!”

Rihyon ha hả cười, mắt vàng trung tràn đầy tràn đầy ôn nhu cùng tình yêu. Vô luận trải qua bao nhiêu năm, hấn vẫn nhớ được khi xâm nhập vào phòng nàng, khi đó nàng đang nhắm mắt nhắm mắt, bóng dáng cô tịch, thần sắc lộ ra nhàn nhạt u buồn. Dung nhan khuynh thành tuyệt sắc của người thiếu nữ lộ ra sự quật cường không nói nên lời. Gần liếc mắt một cái, hấn đã bị người thiếu nữ dưới ánh trăng kia mê hoặc tâm hồn mình mất rồi.....

Ngày đêm canh giữ ở bên người nàng, loại tình cảm hấn đối với nàng, tưởng niệm càng ngày càng tăng. Nàng cười yếu ớt đều đủ để cho hấn thần hồn điên đảo, ngón tay Rihyon nhẹ nhàng phát qua tóc đã có chút hoa râm của nàng, bắt tri bắt giác hấn đã cùng với nàng liên cầm tay đến đầu bạc.

Lần đầu hấn gặp nàng, vẻ đẹp của nàng kinh diễm đến mức đã không biết nên dùng lời lẽ nào để miêu tả ra, chỉ có thể dùng ngòi bút để vẽ ra sắc đẹp tuyệt trần ấy, dưới ngòi bút nhan sắc vắng nhuộm đó sẽ còn tồn tại mãi trong lòng hấn.....

“Tiểu Hinh, phát sinh chuyện gì sao?”

Sau khi nàng gả cho hắn, đã rất nhiều năm rồi không có lộ ra thần sắc u buồn như vậy.

Kính Hình nhẹ nhàng lắc đầu, nàng không biết nên nói thế nào cùng Rihyon. Nguyên nhân bởi vì khi gặp qua Rikuo, nàng đối với vấn đề tôn tử luôn không có suy nghĩ gì nhiều. Bởi vì nàng biết trong tương lai mình sẽ có được một tôn tử phi thường ưu tú.

Nhưng khi mới nhìn động tác của Otome, Kính Hình chỉ biết nàng ấy là đang tự trách mình về việc sinh con nối dõi, nhưng nàng không thể đi nói với Otome bất cứ điều gì. Cho dù bất cứ ai khuyên giải nàng, nói gì nàng ấy cũng không để ý. Còn nếu như là nàng, khi nhắc tới việc này chắc chắn Otome sẽ càng thêm tự trách bản thân mình cùng để ý.

Mặc kệ ai ai nói cái gì, Otome lại hội miên man suy nghĩ một mình. Kính Hình cảm thấy tối hôm nay nàng phải tạm thời bắt cóc thằng con lưu manh nhà mình mới được, cần phải làm một chút tư tưởng giáo dục cho hắn, vì tốt cho hắn cả thôi.

“Phát sinh sự việc ngoài ý muốn, bất quá thiếp đã nghĩ ra được biện pháp giải quyết rồi.”

Kính Hình đối với phu quân mình mỉm cười, dựa vào bờ vai của hắn nhẹ nhàng mà nhắm mắt lại. Đây là người mà nàng có thể dựa vào cả đời, nàng nhẹ giọng mở miệng hỏi: “Nura phu quân, ta có thể hảo gánh vác hạnh phúc của chàng sao?”

Rihyon nhẹ nhàng cười, vươn cánh tay gắt gao ôm lấy bờ vai nàng: “Ân.” Đối với hắn mà nói, bản thân nàng chính là hạnh phúc của hắn. Lúc trước hắn không chút do dự gì theo đuổi nàng. Cuối cùng cũng đã bắt được nàng, thật sự là quá tốt.

Hạnh phúc không thể tồn tại vĩnh hằng. Bởi vì hạnh phúc ấy vô cùng mỏng manh trân quý, vô giá nên về sau mỗi người đều thật cẩn thận đi thủ hộ, quý trọng hạnh phúc đó.

Hắn đã có được ‘hạnh phúc’, thời gian đã đem ‘hạnh phúc’ ấy hóa thành kí ức độc nhất vô nhị, suốt đời làm bạn với hắn.

“Setsura tỷ.....?”

Nghe được âm thanh hơi lo lắng của Otome, Setsura nắm chặt hộp thức ăn trong tay, đem ánh mắt theo dưới tàng cây nhìn Kính Hình cùng Rihyon gần bó với nhau, nàng hơi thu người lại, nhẹ giọng nói: “Chúng ta trở về đi.”

“Nhưng còn cơm trưa của mẫu thân đại nhân.....”

“Chờ đói bụng nàng sẽ tự nhiên quay về ăn.” Setsura xoay người, không thể tiếp tục nhìn hai bóng dáng đang gần bó kia. Nếu cứ tiếp tục xem thì người khó chịu cũng chỉ có chính mình.

Đôi mắt Setsura hơi buồn bã. Kỳ thật nàng cũng đã từng nghĩ đến, Kính Hình chính là một con người, chờ sau khi nàng cách thế, chính mình vẫn có cơ hội cướp lấy tâm của Nurarihyon..... Nhưng mấy chục năm nay cùng ở chung với Kính Hình, nàng phát hiện có một số việc cùng sống lâu không có quan hệ gì với nhau.....

Đối với Nurarihyon mà nói, đại khái thế giới này đã không có người nào có thể thay thế được nàng. Nàng ở trên đời, trong mắt hắn tràn đầy hình ảnh của nàng, ngày qua ngày đều ở bên cạnh bảo vệ nàng cho đến khi nàng ấy đã không còn tồn tại ở nơi này. Cho dù trong mắt hắn đã không thể thấy được hình ảnh của nàng, nhưng trong tâm trí cùng trong lòng hắn, bóng dáng của nàng cũng sẽ không bao giờ biến mất. Hắn vẫn như cũ vẫn còn có thể bảo vệ nàng, bảo vệ ở nơi nàng đang ngủ say, cùng nàng tưởng niệm lại mọi thứ.

Otome đi theo sau Setsura cùng nhau rời đi, nàng hơi quay đầu lại. Nhìn xem bóng dáng của Kính Hình cùng Rihyon gần bó, đột nhiên nhớ tới Rihan đã từng nói với nàng một câu – ‘Con của chúng ta sẽ trở thành thủ lĩnh của tất cả Ayakashi và hơn thế nữa. Thế nên ta phải xây dựng gia tộc thật lớn mạnh để chuẩn bị. Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, cả đời tương cứu trong lúc hoạn nạn.’

Otome cười dịu dàng. Tựa như phụ thân cùng mẫu thân như vậy, nàng cũng muốn cùng Rihan đại nhân ở bên cạnh nhau cả đời.

Thời gian tuyệt đối sẽ không cho hạnh phúc của bất kì ai dừng lại ở ngay hồi ức đẹp đẽ nhất. Nó thậm chí còn lạnh lùng, tàn nhẫn không tiếng động nghiền nát rất nhiều điều mà bạn quý trọng. Vô luận thời gian

trôi qua bao nhiêu lâu đi chẳng nữa, có một số người mặc kệ cho dù là kết cục gì cũng sẵn sàng quên đón nó. Lần đầu tiên khi họ gặp nhau, không phải bắt đầu với những điều bi thương, mà là bắt đầu những điều đáng quý đó chính là bộ dáng hạnh phúc lúc ban đầu của họ.

26. Chương 26: Trân Bảo [thượng]

Hoa nở bảy vụ tám vụ,

Nhưng mai khóc than

Vì không sinh nổi một quả

Ngay cả nếu có thể khiến hoa nở thật nhiều

Để sinh bao nhiêu là quả

Thì đó cũng chỉ là chuyện ngoài tầm với.

Di Di: Đó là bài thơ mà Otome đã để lại cho Rihan trước khi bỏ đi. Vì trong truyện không nhắc đến Otome ra đi như thế nào hay nhắc đến việc Otome để lại cho Rihan nên mình đã để bài thơ lên trên để cho mọi người biết. Nói chung là tội nghiệp Otome quá đi TT^TT

Edit+Beta: Lã Thiên Di

“Ha ha, mau chạy đi, chạy đi, bằng không ta sẽ đem người ăn luôn đấy!!!”

Âm thanh này bén nhọn mà âm lãnh mang theo tươi cười sung sướng, Wakana không dám quay đầu lại nhìn, liều mạng chạy hết sức, bóng đen kia cứ như hình như bóng mà đi theo nàng. Nếu nàng ngừng chạy thì nó sẽ lập tức đem nàng xé ra thành từng mảnh.

Nàng cứ chạy mãi trong thời gian dài làm cho hô hấp trở nên ngày càng dồn dập nghiêm trọng. Nhưng cứ chạy mãi nàng cũng không thể tìm được đường ra khỏi công viên, thậm chí xung quanh cũng không hề có một bóng người.

Bóng đen đang truy đuổi nàng ở phía sau đã luôn đi theo nàng vào mấy ngày hôm trước. Bóng đen đó luôn ở chỗ tối rình coi nàng nhưng điều kì lạ là mấy người bằng hữu cùng người nhà của nàng đều không nhìn thấy nó.

Hôm nay sau khi kết thúc công việc làm thêm, nàng thu dọn mọi thứ rồi đi về nhà, vừa mới đi vào công viên này, bóng đen kia đột nhiên đánh về phía nàng, nàng liều mạng chạy trốn, nhưng lại không thể chạy ra khỏi công viên này.

Wakana luôn cúi đầu liều mạng chạy trốn đột nhiên đụng vào cái gì đó ở trước mặt. Thân thể cùng sức lực của nàng đã cạn kiệt nên ngã về phía sau, nàng sợ hãi nhắm mắt lại. Bước chân dừng lại, “cái thứ” đang đuổi theo nàng cũng đã đuổi tới nơi.....

Wakana gất gao nhắm hai mắt lại. Không như trong tưởng tượng của nàng là sẽ truyền đến đau đớn, có một bàn tay ôm lấy bờ vai nàng, vì nàng ổn định lại thân thể. Nhưng nàng đã chạy trong thời gian dài nên khiến nàng vô lực đứng thẳng, khiến nàng ngã ngối, hô hấp còn chưa có khôi phục bình thường, vẫn như cũ có chút dồn dập, trái tim cũng kịch liệt nhảy lên.

“A, thật sự là một tiểu cô nương vô cùng nỗ lực, chạy được đến đây đã là tốt lắm rồi.”

Âm thanh của nam nhân từ tính mà dịu dàng người vang lên ở bên tai Wakana. Wakana vừa mới muốn ngẩng đầu lên, một bàn tay nhẹ nhàng dừng ở trên đầu nàng, ôn nhu nhẹ nhàng sờ tóc nàng: “Đừng lo lắng, cô đã thoát ly khỏi nguy hiểm.”

Wakana ngó ra, tâm tình thấp thỏm lo âu tựa hồ bị bàn tay của người nọ làm cho tan biến. Người đó như có năng lực trấn an tâm tình của người khác, tâm tình của nàng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

“Ngao a..... Đáng giận, người cũng dám quấy rầy ta dùng cơm.....”

“Thế nhưng lại đem tiểu cô nương đáng yêu như vậy trở thành đồ ăn, người thật đúng là xa xỉ a.”

Rihan tươi cười không kềm chế được, giọng điệu nhàn nhạt có vẻ cực kì tùy ý, ánh mắt màu vàng lạnh thấu xương, rút Nenekirimaru bên hông ra khỏi vỏ, tốc độ cực nhanh huy đao về hướng Ayakashi trước mắt: “Ta không thích những tên xa xỉ lãng phí, cho nên người liền biến mất đi.”

Nghe được đối thoại, Wakana quay đầu nhìn đến bóng dáng cao to phiêu dật của nam tử kia, cơ hồ muốn cùng bóng đêm hòa quyện vào nhau. Mái tóc đen dài hỗn độn theo gió hơi đông đưa. Tuy rằng nàng không nhìn thấy mặt, nhưng ngôn ngữ hành động cử chỉ lộ ra quý tộc tao nhã còn sẫm tạt một cổ bí khí, thoát nhìn là một nam tử cực kì tiêu sái không kềm chế được kiêu ngạo của mình.

Ayakashi kia phát ra kêu rên thông khổ bèn nhón, hoàn toàn không kịp né tránh, bị Rihan dùng Nenekirimaru chém thành hai, máu phun ra tung toé, Rihan dùng tốc độ cực nhanh nhảy về phía sau vài bước, hấn sợ máu sẽ dính trên kimono của mình. Sau khi mẫu thân qua đời, Yuki-Onna hành tung cũng mơ hồ bất định. Nếu quần áo mà dơ thì lão cha sẽ đem mình ra tẩy cho sạch sẽ.

Rihan ổn định thân thể rồi mới phát hiện đã nhảy tới trước mặt tiểu cô nương mình vừa cứu khi nãy, Rihan theo bản năng nhìn về lưỡi dao dính đầy máu ở trong tay mình. Thật không ngờ nàng còn không có rời đi, dưới tình huống như vậy, một cô bé bình thường đã sợ tới mức phải hét chói tai rồi chạy đi.

Nhưng Rihan không hề nghe thấy được âm thanh hoảng sợ của cô bé này. Hấn có chút kinh ngạc đem ánh mắt dời về phía cô bé mình vừa mới cứu. Dưới ánh đèn đường sáng ngời, cô bé chính là ngửa đầu xem hấn. Nguyên nhân có thể là do bị cảnh tượng khi nãy làm cho kinh hách rồi. Sắc mặt của cô bé tái nhợt, khuôn mặt đáng yêu, xinh đẹp tuyệt trần không có biểu hiện kích động cùng sợ hãi. Đôi mắt sáng ngời ảm áp màu nâu của nàng đang ngơ ngác nhìn hấn.

“Khụ khụ.....” Rihan nhẹ nhàng ho khan một chút, không biết vì sao khi bị đôi mắt sáng ngời trong suốt nhìn chăm chú vào hấn, hấn cảm thấy hơi chột dạ.

Nghe được âm thanh ho khan của Rihan, Wakana hoàn hồn, vội vàng đứng dậy đối Rihan cúi đầu nói: “Cái kia, phi thường cảm ơn tiên sinh. Ân cứu mạng của tiên sinh, ta sẽ không quên.”

Rihan tao nhã gãi đầu, đã thật lâu rồi không có người nói lời cảm tạ với hấn. Con người ở thời đại này sau khi được hấn cứu đã kích động tới mức chạy trốn rồi. Nghĩ đến đây, nhìn thấy cả người của tiểu cô nương đều sáng ngời cả lên, Rihan ngoéo một cái khóe môi, ngữ điệu lười nhác nói: “Không cần khách khí, ngược lại là ta có chút kinh ngạc đâu, ta nghĩ đến cô đã rời đi đâu.”

“Ân? Vì sao ngài lại nghĩ như vậy, tiên sinh đã cứu mạng sống của ta. Ta cần phải nói lời cảm ơn rồi mới rời đi a.” Wakana tươi cười thẳng thắn trả lời.

“Nga? Cô không sợ hãi sao?”

Nói xong Rihan liếc mắt nhìn về thi thể Ayakashi trên nền đất.

Khoảnh khắc theo ánh mắt Rihan nhìn đến thi thể Ayakashi, thân thể Wakana hơi cứng đờ, lập tức dời ánh mắt, cúi đầu nói: “Đương nhiên sợ hãi a, nhưng không thể bởi vì điều này mà bỏ mặc tiên sinh đang chiến một mình với con quái vật ấy được. Ít nhất cũng phải xác định tiên sinh có bị thương hay không, nói lời cảm ơn rồi mới rời đi!”

Ngôn ngữ của người thiếu nữ thẳng thắn, sáng ngời không có chút khiếp đảm nào làm cho Rihan ngỡ ra, lập tức nhin không được nhẹ nhàng gờ khóe miệng lên. Hấn đã thật lâu rồi không có gặp qua một tiểu cô nương dũng cảm và thẳng thắn như vậy.

“A, đã quá muộn rồi. Nếu không nhanh chóng về nhà mẹ sẽ rất tức giận cho coi.”

Wakana kích động nhặt túi sách ở trên đất lên, ánh mắt ở dừng ở trên người Rihan tuần tra một vòng, xác định hấn không có bị thương liền lộ ra nụ cười tươi đẹp mà đáng yêu nói: “Tiên sinh không có bị thương thật sự tốt quá. Đúng rồi, ta còn chưa biết tên của tiên sinh đâu.”

Tươi cười của thiếu nữ thuần túy mà sáng ngời tựa hồ có thể cảm nhiễm người khác, Rihan nhắm tã mắt, hữu mắt thâm thúy mà tinh mịch, cả người nổi lên một tia quang mang nhàn nhạt, nhẹ giọng nói ra tên của bản thân: “Nura Rihan.”

“Rihan tiên sinh, hôm nay phi thường cảm tạ ngài, ta gọi Wakana.”

Wakana mặt mày cong cong, tươi cười của nàng xinh đẹp tuyệt trần mà đáng yêu, ngũ quan tràn đầy ôn nhu mà tươi đẹp sáng rọi: “Nếu về sau còn có thể được gặp lại Rihan tiên sinh thì tốt rồi, nhất định sẽ là một việc vô cùng vui vẻ.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của người thiếu nữ, Rihan cười nhẹ, vuốt cằm nói: “Ân, nhất định còn có thể gặp nhau.”

“Tái kiến, Rihan tiên sinh.”

Wakana đối Rihan tươi cười sáng lạn vẫy tay. Sau đó mang theo túi sách chạy về nhà.

Rihan nhìn thoáng qua bầu trời u ám, xem bóng dáng Wakana sắp biến mất, hẩn nhẹ nhàng thở dài, nghĩ đến nụ cười của thiếu nữ thẳng thắn mà trong sáng, không biết vì sao hẩn cảm thấy có chút không yên lòng. Hẩn ẩn tàng bóng dáng rồi lặng lẽ đi theo Wakana phía sau hộ tống nàng về nhà.

Ngày thứ hai, sáng sớm Wakana liền rời giường, vừa mới ra khỏi phòng, chợt nghe đến âm thanh kinh ngạc của mẫu thân: “Hôm nay thế nào lại dậy sớm như vậy, không ngủ thêm một chút nữa sao?”

“Ngủ tiếp sẽ trễ giờ học!” Wakana cắn bánh mì trả lời.

Mẫu thân Wakana ló đầu từ phòng bếp ra thăm dò, nhìn thấy Wakane đang mặc đồng phục học sinh, bắt đắ dĩ cười: “Hôm nay là thứ bảy.”

“A?” Wakana kích động lấy lịch ở bên cạnh bàn xem ngày, sau khi xác định hôm nay đúng là thứ bảy, nàng nhẹ nhàng vỗ trán: “Con quên mất.”

“Thật là, đứa nhỏ này thế nào lại luôn mơ mơ màng màng.”

Âm thanh mẫu thân lộ ra bắt đắ dĩ cùng từ ái, Wakana cong ánh mắt lên, cầm bánh mì trong tay ăn luôn, bưng ly sữa lên nói: “Đúng rồi, mẹ, hôm nay nếu đúng là thứ bảy thì cửa hàng bánh ngọt gần nhà chúng ta sẽ đưa bánh donuts hương vị mới ra thị trường đó.”

“Ân, con muốn ăn sao?”

Nghe được lời mẫu thân nói, Wakana cười gật đầu: “Ân, con muốn ném thử, ăn xong bữa sáng con phải đi mua.”

“Vậy thì phải nhớ mang theo ô nga. Ngày hôm qua dự báo thời tiết nói là hôm nay sẽ có mưa đấy.” Mẫu thân mỉm cười dặn, lập tức vỗ một chút nói: “Thuận tiện con cũng mua cho mẹ một phần bánh donuts đường nha.”

“Ân, con đã biết.”

Tuy rằng thời tiết hiện tại thoát nhìn tốt lắm, tựa hồ cũng không giống như muốn đổ mưa, nhưng Wakana vẫn nghe lời mẹ dặn, cầm ô che đi ra khỏi nhà.

Đại khái là vì hương vị mới được đưa ra thị trường, người xếp hàng ở trước cửa hàng bánh ngọt ngoài ý muốn cũng rất nhiều. Wakana đã xếp hàng chờ thật lâu, nhưng khi đến lượt nàng, người bán hàng một mặt thật có lỗi nói: “Thực xin lỗi, hương vị mới của bánh donuts đã bán hết.”

Wakana có chút thất vọng, rõ ràng đã đến rất sớm, cũng đã đợi thật lâu, vẫn là không có bánh donuts mà mình muốn ăn. Nhưng khi nhìn đến khuôn mặt xin lỗi của người bán hàng, nàng đảo mắt, xua tay nói: “Không quan hệ, ta muốn mua bánh donuts hương vị khác.”

Cuối cùng Wakana mua bánh donuts đường mà mẹ thích ăn, còn chính mình thì mua bánh donuts sữa, đi đến gần cửa ra vào nàng phát hiện bên ngoài thế nhưng lại nổi lên mưa to. Wakana mở ô trong tay ra che, nhìn bầu trời âm u, cười nhẹ, rõ ràng bầu trời còn mới sáng sủa, thời tiết thật sự thay đổi bất thường đâu.

Khi đi ngang qua công viên hôm qua nàng bị Ayakashi tấn công, bước chân Wakana hơi dừng một chút. Không biết khi nào thì nàng mới có thể nhìn đến Rihan tiên sinh đâu. Nghĩ như vậy, Wakana cầm ô đi vào công viên.

Bởi vì trời đổ mưa nên người ở trong công viên đều chạy đi tìm chỗ trú mưa. Rất nhanh, trong công viên liền trống rỗng, chỉ còn lại Wakana một người đứng ở nơi đó.

Chung quanh không có một bóng người, Wakana đột nhiên nhớ tới chuyện ngày hôm qua bị Ayakashi tấn công, trong lòng có chút hoang mang rối loạn. Khi nàng bước nhanh chuẩn bị đi ra công viên, phát hiện bóng dáng Rihan đang ngồi ở ghế đá ở trong trung tâm công viên.

Hai mắt Wakana sáng ngời, vừa mới muốn kêu tên của hắn, phát hiện hắn chính là hơi ngửa đầu nhìn chăm chú vào bầu trời u ám. Nước mưa tích lại ở trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn, dọc theo gương mặt hắn chảy xuống từng giọt, cảnh tượng này giống như là hắn đang khóc vậy. Trang phục cùng mái tóc của hắn đã bị mưa làm cho ướt nhẹp, nhưng hắn vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia.

Wakana cầm ô che hơi căng thẳng, Rihan tiên sinh thoát nhìn thật thương tâm. Giờ phút này nàng hắn là không nên đi quấy rầy hắn, nhưng hiện tại bóng dáng hắn như đang kể với nàng, người đó đã cô đơn rất lâu trong một thời gian dài, dĩ thường cô tịch. Nếu cứ còn tiếp tục đau thương như vậy, linh hồn hắn sẽ héo rũ, chỉ còn lại âm u cô tịch.

“Rihan tiên sinh, nếu cứ tiếp tục dầm mưa như vậy sẽ bị cảm đấy.”

Một giọng nữ mềm nhẹ mà khoan khoái vang lên, cầm lấy ô trong suốt che mưa vì hắn. Rihan hơi hoàn hồn, thần sắc có chút hoảng hốt nhìn Wakana trước mắt đang tươi cười sáng ngời cùng ấm áp, ngữ điệu lười nhác nói: “A, là tiểu nha đầu ngày hôm qua.”

“Àn, không nghĩ tới nhanh như vậy lại được tái kiến Rihan tiên sinh. Cho dù Rihan tiên sinh muốn thưởng thức cảnh mưa rơi cũng nên mang theo ô nha.”

Wakana lấy khăn tay ra, đưa cho Rihan nói: “Lau mặt đi, nước mưa dừng ở trên mặt Rihan tiên sinh, quả thực tựa như Rihan tiên sinh đang khóc đâu.”

Rihan nhẹ nhàng nháy mắt một cái. Thời điểm hắn vừa mới đi đến công viên này, đột nhiên trời lại nổi mưa.....

Mưa luôn sẽ làm hắn nghĩ đến ngày đầu tiên hắn gặp được Yamabuki Otome. Có lẽ hắn thật sự rất muốn khóc, nhưng không có nước mắt. Trái tim có khả năng đang đau, nhưng đã không thể cảm nhận được cơn đau. Bởi vì cơn đau đó đã đến cực hạn, mất đi tri giác rồi.

Rihan tiếp nhận khăn tay trong tay Wakana, dùng khăn tay lau nước mưa trên mặt, thấp giọng nói: “Chính là đang tưởng niệm một người mà thôi.”

Hai má Rihan tái nhợt trong suốt cứ như vậy mà trả lời nàng, dường như sẽ té ngã ngay bây giờ, cả người thoát nhìn cực kì yếu ớt, cặp mắt màu vàng kia bị tầng âm u, cô tịch bao trùm lấy, ảm đạm mà trống rỗng, chỉ có thể làm cho người ta cảm nhận được tĩnh mịch cùng tối tăm. Cả người Wakana lo lắng, bỗng nhiên dâng lên một cổ bất an.

Wakana đem ô che cùng bánh donuts đều nhét vào trong lòng Rihan, sau đó dùng hai tay vỗ hai má Rihan một chút, lớn tiếng nói: “Thỉnh tỉnh lại một chút, Rihan tiên sinh!”

Bàn tay nàng ấm áp nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào hai má lạnh như băng của hắn, hai má cảm thụ được độ ấm từ lòng bàn tay của thiếu nữ. Rihan có chút kinh ngạc nhìn về phía Wakana, đôi mắt màu nâu sáng ngời trong suốt của người thiếu nữ nhìn chăm chú vào hắn.

“Rihan tiên sinh đang tưởng niệm về một người, người đó nhất định là một người vô cùng quan trọng đối với tiên sinh. Nhớ về người kia, vì sao Rihan tiên sinh lại lộ ra biểu cảm bi thương đến như vậy, chẳng lẽ ký ức về người đó chỉ có bi thương thôi sao?”

“..... Đương nhiên không phải. Mỗi ngày cùng nàng ở bên cạnh nhau thật sự rất hạnh phúc.” Rihan trả lời, trong ánh mắt gợi lên một tia gợn sóng.

Nhìn đến Rihan khôi phục ánh hào quang trong mắt, Wakana nghiêng đầu cười, nhẹ giọng nói: “Tuy ta không biết Rihan tiên sinh cùng người đó xảy ra chuyện gì, nhưng nếu là ta nhất định sẽ không hy vọng chính mình nhớ về người thân quan trọng chỉ có toàn những bi thương. Ta chỉ hy vọng mình có thể nhớ kỹ khoảng thời gian hạnh phúc, vui vẻ với người đó. Cho dù sẽ nhớ đến khoảng thời gian đau khổ, bi thương nhưng vẫn như cũ có thể lộ ra được tươi cười hạnh phúc.”

Rihan kinh ngạc nhìn người thiếu nữ tươi cười sáng ngời ấm áp trước mắt mình. Mưa không biết khi nào thì đã ngừng, bầu trời bị mây đen che lấp đã được ánh mặt trời xuyên thấu, chậm rãi chiếu sáng bầu trời.

“Tuy rằng những lời ta nói chính là ý nghĩ của chính mình, nhưng ta thật sự cảm thấy người kia nhất định hi vọng Rihan tiên sinh sẽ hạnh phúc, mà không phải lộ ra biểu cảm bi thương như vậy.”

Thiếu nữ tươi cười trong suốt mà ấm áp, tươi đẹp làm người ta không dám nhìn thẳng, bình tĩnh có thể xuyên thấu âm mai quang mang. Nàng cứ cười như vậy, tầng âm mai trong mắt hắc đã được xua tan.

Nàng tươi cười ôn nhu nhẹ nhàng vuốt tóc đen của hắc bị mưa làm rối: “Cho nên, Rihan tiên sinh người nhất định phải hạnh phúc đứng lên a..... Ít nhất không cần lại lộ ra biểu cảm bi thương như vậy.”

Nghe được lời Wakana nói, Rihan đột nhiên nhớ tới thật lâu trước kia, mẫu thân đã từng nói với hắc: ‘Rihan, về sau vô luận trải qua bi thương cỡ nào, đều không cần đem phần cảm tình đó gọi lại trong hồi ức của mình, phần đau khổ trong cảm xúc tươi đẹp khi người nhớ lại ấy sẽ làm thời gian trân quý biến chất, trở nên vụn vụn. Sự tình đã muốn phát sinh thì không có cách ngăn chặn được. Nếu nỗ lực qua mà không có kết quả, người phải hiểu rõ và chấp nhận nó.’

Hắc đã nói là sẽ luôn ghi nhớ lời dặn của mẫu thân, thế nhưng lại triệt để quên mất lời dặn của nàng. Hắc đã nhớ lại hạnh phúc khi ở cùng với Otome, khi nàng rời đi, hắc không một chút lưu ý đã bị cảm xúc bi thương cắn nuốt không còn một mảnh, phản đối cảm xúc quả thật làm cho quãng thời gian hạnh phúc nhớ lại bị biến chất.

Nhìn người trước mắt – Wakana đang tươi cười sáng ngời ấm áp. Rihan thân thủ sờ vào túi phúc khí đặt ở trong y phục, đó là túi phúc khí mà mẫu thân đưa cho hắc, nói là vì hắc tích góp từng tí một phúc khí.

Mẫu thân đã từng nói qua gặp được Otome là phúc khí của chính hắc. Rihan đột nhiên cảm thấy có thể gặp được người thiếu nữ trước mắt này, có lẽ là phúc khí mà mẫu thân đã tích lũy vì hắc.

27. Chương 27: Trân Bảo [hạ]

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Cuộc sống của Wakana luôn tuân theo một quy luật. Mỗi ngày thì đều đến trường đúng giờ, tan học về thì bắt đầu làm công việc bán thời gian, sau khi công việc kết thúc thì sẽ lập tức trở về nhà. Nhưng hiện tại nàng đang đi đến công viên, coi thử xem chính mình có thể hay không gặp được Nura Rihan.

Rihan đang che giấu bóng dáng ở bên cạnh Wakana. Mỗi lần đều ở công viên ngắm nhìn biểu cảm thất vọng của Wakana khi không nhìn thấy hắc, khóe miệng hắc luôn nhin không được hơi giờ lên. Bởi vì khi nàng lộ ra biểu cảm như vậy thì chứng minh một điều, đó là nàng hi vọng được nhìn thấy hắc.

Tuy rằng mấy ngày nay hắc không có xuất hiện ở bên cạnh nàng nhưng hắc vẫn đều luôn canh giữ ở bên người nàng. Bởi vì khi nhìn nàng mỗi ngày đều tươi cười tràn đầy hạnh phúc làm cho tâm tình của hắc vô cùng thoải mái.

Nhưng sau mấy ngày đến đây, Wakana không có tiếp tục đi đến công viên này nữa. Cuộc sống của nàng quay lại giống như trước đây, nàng luôn tươi cười sáng lạn, tính cách mơ hồ lại lạc quan sáng sủa, bên cạnh nàng có rất nhiều hảo bằng hữu. Cho nên, người qua đường như hắc có lẽ sẽ rất nhanh bị nàng lãng quên đi.

Không biết vì sao, nghĩ đến chính mình sẽ bị tiểu nha đầu nói câu ‘Muốn hạnh phúc thì phải đứng lên’ lãng quên đi... Hắn đã không nghĩ ngợi gì lại che giấu bóng dáng từ một nơi bí mật gần đó nhìn nàng.

Sau khi công việc làm thêm kết thúc, Wakana trước sau như một đi về nhà. Thời điểm đi qua công viên nàng dừng lại, nhìn về phía bên trong, tựa hồ đang do dự có nên tiến vào công viên hay không.

“Tiểu nha đầu, người đang tìm cái gì?”

Phía sau vang lên giọng nam từ tính mà lười nhác. Wakana quay đầu, nhìn thấy Rihan đang đứng ở bên người nàng, hai mắt tròn mắt nhất bết, biểu cảm thanh thoi, chính là đang tựa tiểu phi tiểu xem nàng.

“Rihan tiên sinh, thật lâu rồi không thấy!”

Nhìn đến Wakana tươi cười ôn nhu mà sáng lạn, Rihan nhẹ nhàng cười, thân thủ sờ đầu nàng. Kỳ thật mỗi ngày sau khi nàng làm xong công việc, hắn đều sẽ che giấu bóng dáng hộ tống nàng về nhà. Đối với hắn mà nói, mỗi ngày hắn đều mong sẽ được gặp mặt nàng.

“Rihan tiên sinh thoát nhìn rất có tinh thần, thật sự tốt quá. Mấy ngày hôm trước ta có đến công viên này nhưng đều không có nhìn thấy người. Ta còn lo lắng có phải hay không bởi vì gặp mưa, cho nên ngài đã sinh bệnh.”

“Không có, chính là gần đây có chút bận rộn.” Mặt Rihan không đổi sắc trả lời. Hắn quả thật có rất nhiều chuyện bề bộn, nhưng mỗi ngày đều vội vàng đến đây để quan sát tiểu nha đầu này, nhìn thấy nàng có thể làm cho tâm tình hắn thoải mái hơn.

Hai mắt Wakana sáng lấp lánh, cười gật đầu nói: “Thì ra là thế, quả nhiên giống như trong suy nghĩ của ta.”

“Nga? Cái gì mà giống như suy nghĩ của cô?” Rihan không hiểu hỏi.

Wakana nghiêng đầu cười, trả lời: “Rihan tiên sinh mấy ngày nay không có xuất hiện. Cho nên ta đã nghĩ, ngài nhất định là đi trợ giúp những người bị Ayakashi tấn công, giống như ngài đã từng cứu ta vậy. Rihan tiên sinh quả nhiên là du hiệp a.”

“Du hiệp.....” Lặp lại lời Wakana lời, Rihan nhin không được nhẹ nhàng cười.

Nhìn đến khoe môi hắn lộ ra tươi cười. Cả người Wakana sáng ngời nổi lên ôn nhu gợn sóng, nhẹ giọng nói: “Khi Rihan tiên sinh tươi cười thật sự rất là tuần tú, cho nên ngài nên cười nhiều một chút.”

“Cám ơn đã khích lệ, tiểu nha đầu người thật sự rất thích cười đâu.”

Mấy ngày nay hắn đều nhìn thấy nàng luôn cười, mỗi ngày đều là bộ dáng vô cùng thoải mái.

“Ta cảm thấy cùng Rihan tiên sinh ở cùng nhau là một chuyện vô cùng vui vẻ. Cho nên gặp khi được Rihan tiên sinh, liền tự nhiên lộ ra tươi cười.” Đôi mắt màu nâu của Wakana ôn nhu như nguyệt, khoe môi héch lên nhàn nhạt tươi cười.

“Mẹ nói phương thức biểu đạt hạnh phúc tốt nhất chính là luôn tươi cười để người khác có thể nhìn thấy được, để người đó có thể biết mình đang rất hạnh phúc. Hơn nữa hy vọng phần hạnh phúc này có thể sẽ cảm nhiễm người đó, để cho người đó có thể hạnh phúc đứng lên.”

Rihan ngẩn ra, nhẹ nhàng ngoéo một cái khoe môi, có thể đem nữ nhi bồi dưỡng thành nữ hài trong sáng và luôn tươi cười chân thành như vậy. Mẫu thân của Wakana thật sự là một nữ tử vô cùng giỏi giang, làm cho hắn nhớ tới mẫu thân mình. Hắn tựa hồ chưa bao giờ nhìn thấy mẫu thân lộ ra ưu sầu tươi cười, nhưng nụ cười ôn nhu mà sáng ngời của Wakana với mẫu thân hắn thì hoàn toàn bất đồng. Mẫu thân hắn khi cười lộ lên tuy rằng mềm mại mà xinh đẹp nhưng lại luôn lộ ra một cổ lạnh lùng cùng ngạo ý.

Người đầu tiên phát hiện Rihan có biến hóa là Kubinashi. Hắn phát hiện âm u trong mắt Rihan tựa hồ chậm rãi tiêu thất, hỏi hắn đã phát sinh sự tình gì, Rihan chính là cười cười, cũng không có trả lời.

Hắn có hai lần vụng trộm đều lặng lẽ đi theo phía sau Rihan, nhưng rất nhanh liền bị bỏ lại phía sau. Hôm nay hắn vẫn như cũ vụng trộm theo đuôi Rihan ra khỏi nhà, tuy rằng rất nhanh đã mất dấu. Nhưng vào

thời điểm hắn đi dạo xung quanh lại phát hiện ra bóng dáng Rihan, bên người hắn còn có thêm một tiểu cô nương đi bên cạnh.

Kubinashi cả kinh, theo bản năng che giấu bóng dáng. Hắn phát hiện tươi cười của Rihan thay đổi, đã không còn là loại tươi cười cho có lệ nữa. Hắn nhìn không được muốn nghe ngóng một chút bọn họ đang nói cái gì, nhưng nếu đến gần hơn nữa chắc chắn Rihan sẽ phát hiện ra hắn.

Rihan luôn hộ tống tiểu cô nương kia về nhà. Tiểu cô nương vừa mới ly khai, Rihan độc tự ngửa đầu nhìn bầu trời đêm tối đen, biểu cảm dần dần lại bị âm u bao trùm, lập tức chậm rãi hướng về gia tộc Nura đi đến.

Tâm tình Kubinashi phi thường phức tạp, nhưng bất luận là gì hắn cũng không nói với bất kì ai về chuyện này. Mà Rihan cũng chưa bao giờ nhắc qua sự tình gì liên quan đến tiểu cô nương kia.

Qua rất nhiều thiên hậu, ở lúc ăn cơm chiều, Rihan nhấp một ngụm rượu, cười đậm nói: “Tiểu tử nhóm, tối nay — bắt đầu lần đêm của Hyakki Yakou (bách quỷ dạ hành).”

Kubinashi sửng sốt, nghe được tiếng gọi âm ỉ cao hứng nhóm Ayakashi, khi bắt đầu Hyakki Yakou (bách quỷ dạ hành), nhóm Ayakashi của Nura tổ đều sẽ thật kích động.

“Đệ nhị, người thật sự làm cho người ta bất ngờ a.” Kubinashi thở dài, cảm khái cho quyết định đột ngột của Rihan.

“Àn, quả thật là muốn làm cho người ta bất ngờ.”

Rihan giật giật khoe miệng, giơ lên một tia tươi cười không dễ phát hiện: “Phải cho tiểu nha đầu kia gặp những người liên quan đến cuộc sống ‘Du hiệp’ một chút.”

Thời điểm Kubinashi nghe được ba chữ ‘Tiểu nha đầu’ này. Đột nhiên nhớ tới ngày đó hắn nhìn thấy một nữ hài đứng ở bên cạnh Rihan.

Khi lần đêm Hyakki Yakou (bách quỷ dạ hành) xuất hiện, quả nhiên y như suy nghĩ của Kubinashi. Hắn lại một lần nhìn thấy nữ hài đó đứng ở bên người Rihan, Rihan mang theo trăm quỷ đi nghênh đón tiểu cô nương kia. Nhìn đến phía sau Rihan có trăm nhóm Ayakashi, nàng cũng không có lộ ra biểu cảm sợ hãi, ngược lại hữu ích lễ phép cúi đầu, chính là biểu cảm khấn trương nói: “Lần đầu gặp mặt, ta.....”

“Tốt lắm, tiểu nha đầu không cần khách khí, đây đều là trăm nhóm Ayakashi của ta. Về sau chậm rãi nhận thức thì tốt rồi.”

Rihan đem Wakana tóm đến bên người mình, tươi cười không kèm chế được nói: “Bắt đầu đi, Hyakki Yakou (bách quỷ dạ hành).”

Nhóm Ayakashi cùng Rihan bay đến giữa không trung, Wakana ở trời cao nhìn xuống những ngôi nhà ở trong đêm sáng lạnh ngọn đèn. Hai mắt nàng sáng lấp lánh, bình tĩnh giống như đứa nhỏ phát hiện bảo vật, thoạt nhìn thập phần vui vẻ.

“Tiểu nha đầu, vui vẻ sao?”

“Àn, thật vui vẻ.”

Nàng hơi quay đầu, cùng Rihan bốn mắt nhìn nhau: “Cùng Rihan tiên sinh ở cùng nhau, quả nhiên là một việc vô cùng vui vẻ.”

“Phải không?” Cùng hắn một chỗ thật sự là một sự tình vô cùng vui vẻ sao?

“Rihan tiên sinh, người thế nào lại lộ ra biểu cảm u ám kia.” Hai má bị vỗ, Rihan sửng sốt, ngẩng đầu nhìn hướng Wakana, phát hiện nàng ôn nhu cười với hắn.

Cả người thiếu nữ trong suốt mà sáng ngời, mâu quang nàng so với ánh trăng càng thêm tỏa sáng ôn nhu. Mặt mày cong cong, tươi cười rạng rỡ có thể bị xua tan ưu sầu, chiếu sáng lên thế giới của hắn bị âm u bao trùm, âm thanh nàng ôn nhu mà kiên định: “Ta chắc chắn sẽ sống lâu hơn Rihan tiên sinh, để có thể luôn chăm sóc cho ngài!!”

Cho nên Rihan tiên sinh, người không cần lại phải lộ ra loại biểu cảm cô đơn này, hãy mỉm cười đi. Nàng thích khi hắn tươi cười tiêu sái lại soái khí.

Rihan ngó ra, Hyakki Yakou (bách quỷ dạ hành) đã kết thúc, Ayakashi phi hành đáp xuống, Wakana tươi cười sáng lạn đối Rihan vẫy tay chào nói: “Tái kiến, Rihan tiên sinh, ta đi trở về.”

Nhìn bóng lưng rời đi Wakana, Rihan vuốt cằm hỏi: “Kubinashi, nhân loại cùng Ayakashi..... Ai sống lâu hơn?”

Kubinashi sững sốt, không rõ vì sao Đệ Nhị lại hỏi vấn đề đã biết rõ đáp án như thế này: “Kia đương nhiên là.....”

“Nếu như là lời của tiểu nha đầu kia...”

Rihan đột nhiên mở miệng đánh gãy lời nói của Kubinashi. Mặt mày tràn ngập ý cười, cả người ngày thường luôn âm trầm không ánh sáng nổi lên một tia ôn nhu quang mang, hai mắt cong cong nói: “Cảm giác có khả năng nàng sẽ sống lâu hơn ta.”

Nhìn đến tươi cười của Rihan, Kubinashi ngây dại. Đã rất nhiều năm rồi không nhìn thấy nụ cười này của Đệ Nhị. Sau khi Otome rời đi, nội tâm Rihan luôn bị bóng đen bao phủ. Thời gian cứ thế mà trôi qua, bóng đen này không hề biến mất mà ngược lại ngày càng to lớn, chậm rãi ăn mòn linh hồn Rihan.

Tình huống như vậy làm cho Kubinashi thật lo lắng. Cho nên kể từ thời gian Otome rời đi thẩm thoát đã hai trăm năm, hắn đã từng nói với Rihan, không sai biệt lắm có thể bắt đầu lại tình cảm của bản thân.

Nhưng Rihan chỉ cười có lệ nói: ‘Coi như đã hết. Cái gì mà bắt đầu lại tình cảm, chờ thêm một trăm năm nữa đi.’

Tuy rằng lúc đó Rihan đã nói như vậy, nhưng hắn cảm thấy bóng đen kia đã cắn nuốt nội tâm của Đệ Nhị mất rồi, khả năng có được hạnh phúc xem ra rất khó khăn.

Nhìn đến bóng lưng Wakana lộ ra tươi cười với Rihan. Kubinashi cảm thấy nữ hài này có lẽ sẽ đem lại hạnh phúc cho Đệ Nhị, phần hạnh phúc đã bị lấy đi trước đây.

“Kunibashi, người cùng trăm nhóm Ayakashi về gia tộc Nura trước đi.”

Nghe được lời nói của Rihan, Kubinashi kích động hỏi: “Đệ nhị ngài muốn đi đâu? Chuẩn bị biến mất vài ngày sao?”

“Đi tìm tiểu nha đầu kia.”

Rihan cười nhẹ, sau đó từ trong y phục lấy ra túi phúc khí của mẫu thân tặng hắn, khuôn mặt tuấn mỹ tươi cười nhuộm đậm phá lệ nhu hòa: “Kubinashi, người nói thử xem, tiểu nha đầu kia có phải hay không là trân bảo mà mẫu thân dành tặng cho ta?”

Kubinashi sững sốt. Vừa định muốn nói gì, bóng dáng Rihan đã biến mất không thấy, trong gió còn lưu lại âm thanh trầm nhẹ mà cảm thán của hắn: “Nhất định đúng là như vậy, cho nên ta muốn nhận hảo ý mẫu thân dành cho ta.”

Khi Wakana vừa mới đi đến cửa nhà, nàng ngây ngẩn cả người. Rihan thể nhưng đã nhanh hơn nàng một bước xuất hiện trước cửa nhà nàng.

Rihan hơi liếc mắt, tươi cười mỉa hoặc nói: “A, tiểu nha đầu, hảo chậm a.”

“Rihan tiên sinh, vì sao người lại ở chỗ này?” Wakana ngơ ngác hỏi.

“Àn, bởi vì ta hồi tưởng những lời mà cô mà nói, thật uyển chuyển nha.”

Rihan chậm rãi đi đến bên người Wakana, ở bên lỗ tai nàng thấp giọng nói: “Nhưng đó là tổ tình đi.”

Wakana chớp mắt, tựa hồ ở nhớ lại lời mình mới vừa nói. Nghĩ mãi hai má nàng đã chậm rãi đỏ ửng cả lên, thanh âm nhà nhà nói: “Giống như thật sự là tổ tình đầu.”

“..... Hình như là tổ tình?”

Rihan nhìn không được cười nhẹ đứng lên, nhẹ nhàng vuốt đầu nàng, âm thanh ôn nhu giống như thổi dài, giống như bắt đắc dĩ, lại lộ ra nhàn nhạt sủng nịch: “Thật sự đúng là một tiểu nha đầu mơ hồ.”

Hai má Wakana phấp phồng, vuốt tai đã đỏ ửng cả lên, nhỏ giọng hỏi: “Thì là lời tỏ tình, Rihan tiên sinh là tới cho ta câu trả lời sao?”

“Ta suy nghĩ một chút, nếu khoảng cách của ta với nàng quá xa. Chỉ đứng nhìn chăm chú vào ta không phải sẽ thật vất vả đâu sao. Cho nên.....”

Rihan chỉ vào vị trí ở trái tim hắn, sau đó thân thủ đem Wakana túm lại nói, tươi cười tà khí mà yêu hoặc: “Tiểu nha đầu, vị trí này của ta giao cả cho nàng. Người liền ở trong này nhìn chăm chú vào ta đi.” Ở bên cạnh hắn, mãi mãi cùng nắm tay hắn đi hết cuộc đời này.

Nghe lời nói của Rihan, khóe miệng Wakana cong cong, nhẹ nhàng gật đầu, bên môi nàng tươi cười hạnh phúc mà tươi đẹp làm người ta thấy đẹp mắt. Rihan đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng mà vuốt tóc nàng, ôn nhu vuốt ve trần bảo chỉ duy nhất thuộc về hắn.

“Này cho nàng.”

Rihan cầm trong tay túi phúc khí để vào trong lòng bàn tay Wakana, thấp giọng nói: “Đây là túi phúc khí của mẫu thân ta, nàng đã tích góp từng tí một phúc khí toàn bộ đều nơi này. Tuy rằng không biết ta đã dùng, rốt cuộc bao nhiêu, nhưng những phúc khí còn đều đưa cả cho tiểu nha đầu nàng.”

“Đồ vật trọng yếu như vậy.... Là của mẹ tiên sinh đưa cho ngài.....”

“Àn, rất trọng yếu, khi mẫu thân qua đời nàng đều tặng cả cho ta. Ta chưa bao giờ đem nó rời khỏi mình dù chỉ một giây.” Rihan hơi nheo lại mắt, đôi mắt lộ ra bất khả tư nghị ôn nhu.

“Đúng là bởi vì rất trọng yếu, cho nên mới cấp cho tiểu nha đầu nàng.”

Hai tay Wakana nâng túi nhỏ kia, giống như chiếm được bảo vật trân quý trên thế giới: “..... Ta nhất định sẽ hảo quý trọng, cũng sẽ không để rời khỏi người.”

Rihan tươi cười sủng nịch sờ đầu Wakana, nhẹ giọng nói: “Nha đầu ngọc.”

Nếu mẫu thân còn tại thế như lời nói, nhất định sẽ thật trách cứ hắn đi. Rõ ràng hạnh phúc của Otome hắn đã không gánh vác tốt nhưng lại bắt được tươi cười tươi đẹp của tiểu nha đầu này, để nàng ở lại bên người hắn.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng. Cho dù hạnh phúc của hắn dành cho nàng khả năng có chút miễn cưỡng, hắn cũng không nghĩ đến việc buông tay. Hắn sẽ đem ‘Trần bảo’ này thật cẩn thận thủ hộ ở trong lòng bàn tay, làm nàng vĩnh viễn tươi cười tươi đẹp, không có ưu sầu.

Rihan hơi cúi đầu nhìn túi phúc khí trong tay Wakana. Mẫu thân, ta nguyện ý đem toàn bộ phúc khí của mình đưa cho tiểu nha đầu này, thỉnh phù hộ nàng hạnh phúc không lo.

28. Chương 28: Trăm Năm [thượng]

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Trong đình viện Nura gia, dưới tàng cây anh đào tụ tập rất nhiều người, có cả cán bộ nhóm Hyakki Yakou (bách quỷ dạ hành) thế hệ đầu tiên của gia tộc Nura – Gyuuki, Karasu Tengu, còn có người gần đây hành bí ẩn đã trở về gia tộc Nura – Setsura [1]. Bọn họ đều đứng ở phía sau Rihyon – người đã dùng yêu khí để khôi phục diện mạo bốn trăm trước.

[1] Nếu muốn biết Setsura hành tung bí ẩn thì mời mọi người xem OVA này là sẽ hiểu. Những ai biết rồi và muốn xem lại thì cũng cứ nhấn vào ĐÂY

Rikuo đứng ở phía bên tay phải của gia gia, mà Wakana đang đứng ở bên người Rikuo dáng vẻ tựa hồ có vài phần khấn trương. Phía sau Rikuo là hàng trăm nhóm Ayakashi, Tsurara, Kubinashi, phần đông nhóm Ayakashi.

Đứng ở bên trái Rihyon là người đã biến thành thức thần ‘Hagun’ – Keikain Hidemoto, Keikan Ryuuji cùng Mamiru đứng ở phía sau Hidemoto.

Trong đình viện nho nhỏ này đã chật ních Ayakashi của gia tộc Nura, nhiều nhất là nhóm Ayakashi của Rihyon, biểu cảm của bọn chúng lộ ra chờ mong. Nhìn xem bởi vì thái dương rơi xuống mà dần dần ngấm hạ đến bầu trời, Hidemoto nghiêng đầu cười: “Thôi, Yura-chan có thể bắt đầu.”

“Như vậy thật sự không có vấn đề sao?” Đứng ở trên một cái pháp trận, Keikain Yura cúi đầu xem ba đồ vật ở trong tay mình. Có hai lắc tay lưu ly giống hệt nhau, một cái là năm đó Kính Hình đã tặng cho Otome. Sau khi Otome rời đi nàng ấy đã để lại lắc tay. Cái còn lại Kính Hình đã để nó ở trong túi phúc khí đưa nó Rihan. Rihan thì đã đem túi phúc khí đó đưa cho Wakana. Cuối cùng là bùa hộ mệnh mà Kính Hình đã làm vì Rikuo.

“Xin nhờ người, Keikain đồng học!”

Cả người Rikuo sáng ngời tràn ngập chờ mong, Rihyon câu môi cười: “Cứ thử xem đi, thất bại cũng không quan hệ.”

“Yên tâm đi, Yura-chan. Nếu linh hồn A Hình chỉ ngủ say mà không có biến mất như lời nói, nhất định có thể triệu hồi ra.” Hidemoto cười hì hì trả lời. Trong mắt cũng chớp động một tia chờ mong. Sau khi nàng rời khỏi Kyoto, hẳn cùng với nàng đều không có gặp mặt nhau nữa, chính là chỉ nói chuyện thông qua mấy phong thư mà thôi.

“Ta đã biết, ta bắt đầu đây.”

Âm thanh Yura rơi xuống, nhất thời toàn bộ đình viện đều lặng im. Nhất là mọi người ở tổ Nura, ngay cả hô hấp đều thật cẩn thận, rất sợ quấy nhiễu đến nghi thức này. Bởi vì Yura đang muốn triệu hồi tổ mẫu của Rikuo, thê tử của Đại thống lĩnh gia tộc Nura – YouHime.

Sau khi đã bại Abe no Seimei, Keikain gia cùng gia tộc Nura tổ chức một yến tiệc náo nhiệt. Bềng tính bốn trăm năm trước đã đã bại Gitsune, tổ chức kia trắng đầy náo nhiệt tụ hội, làm cho Setsura có chút hoảng thần nói: “Nếu nàng ở đây thì tốt rồi.” Lời Setsura vừa ra khỏi miệng, Rihyon cùng Hidemoto đã biết, ‘Nàng’ ở trong miệng Setsura chính là chỉ Kính Hình – người đã qua đời cách đây bốn trăm năm.

“A Hình sao? Không chuẩn thì nàng đã đầu thai chuyển thế.” Hidemoto trêu ghẹo trả lời.

“Nàng không có biến mất, chính là ngủ say.” Đã qua đời – Kính Hình cùng Rihan đều được an táng ở làng bán yêu, Rihyon hơi nheo mắt lại. Vô luận trải qua bao nhiêu lâu, mỗi khi nói về Kính Hình, mi mày (ánh mắt) hẳn đều sẽ nổi lên nhân nhật ôn nhu.

Mọi chuyện hết thảy đều liên quan đến Kính Hình, Rihyon đều rõ ràng nhớ được hết. Hẳn đã từng nói với nàng, hẳn nhất định sẽ luôn luôn thủ hộ nàng. Khi đó nàng cười trả lời: ‘Ân, chỉ cần linh hồn ta còn có thể cảm nhận được sự thủ hộ của Nura phụ quân, ta nhất định sẽ không biến mất.’

Cho nên, linh hồn của nàng nhất định sẽ không biến mất. Bởi vì hẳn đã luôn luôn ở bên cạnh thủ hộ nàng.

“Nếu như Nura-chan đã khẳng định linh hồn A Hình không có biến mất. Như vậy chúng ta đem nàng triệu hồi ra đến đây đi.”

Sau khi Hidemoto nói ra những lời này, Rihyon đánh nghiêng ly rượu trong tay, nhịn không được run run: “Có thể làm được sao?”

“Ân, A Hình đã từng làm một túi phúc khí. Mặt trên kia có linh lực nàng, hẳn là có thể thử xem, nhưng là đã qua trăm năm, chỉ sợ linh lực đã phai nhạt.”

“Cần phải có linh lực của Tiểu Hình gì đó sao? Ta có thể tìm được ba món đồ có linh lực của nàng.” Nghe được lời nói của Rihyon, Hidemoto khẽ gật đầu.

“Ta sẽ đem phương thức triệu hồi nói cho Yura-chan. Ta hiện tại chính là một linh thể, cho nên việc triệu hồi A Hình, chỉ có thể để Yura-chan làm.”

Bởi vậy cho nên Nura gia hôm nay vô cùng náo nhiệt. Sở dĩ có nhiều người như vậy là vì sau khi mặt trời lặn hoàn toàn, liền chuẩn bị đem Kính Hình linh hồn triệu hồi đến. Bởi vì âm khí ban đêm vô cùng nặng, là thời gian tốt nhất để triệu hồi người chết.

Yura không ngừng niệm chú ngữ, ba đồ vật mang theo linh lực của Kính Hình tự động bay vào pháp trận. Pháp trận nổi lên màu đỏ nhạt quang mang, Yura vội vàng thối lui đến bên người Hidemoto, nhìn về phía hào quang ở trong pháp trận càng ngày càng mạnh.

Pháp trận dần dần xuất hiện một bóng người mơ hồ, gần như là một bóng dáng mơ hồ. Nhiều đó cũng đã đủ làm cho hai tay Rihyon nắm chặt. Nếu không làm như vậy hẳn đã không khống chế được chạy về phía hình bóng kia.

Hồng quang dần dần đậm nhạt, pháp trận trung gian xuất hiện một vị nữ tử mặc bộ kimono thuần trắng. Nữ tử lẳng lặng đứng ở dưới tàng cây anh đào, cánh hoa anh đào bay xuống xuyên qua thân thể của nàng dừng ở bên chân. Nàng chậm rãi mở to mắt, con người thuần hắc trong suốt mà tinh thuần, nàng hơi nghiêng đầu, mái tóc đen dài rối tung theo động tác nàng nhẹ nhàng đong đưa. Dung nhan nàng tuyệt mỹ so dưới trời đêm anh đào càng thêm xinh đẹp giống như huyền, càng thêm rực rỡ.

“Hình phụ nhân, hoan nghênh đã trở về!”

Âm thanh của trăm nhóm Ayakashi của thế hệ đầu tiên kích động hô to, đều cực kỳ cung kính cúi chào. Khi Kính Hình còn ở sống, mỗi lần trong tổ Nura có Ayakashi bị thương thì nàng đều vì bọn chúng mà trị liệu. Được Kính Hình chiếu cố nhiều lần nên trăm nhóm Ayakashi vô cùng tôn kính nàng.

Nghe được tiếng la của trăm nhóm Ayakashi, nữ tử hơi chút có chút hoàn hồn, bên môi nổi lên vẻ tươi cười. Tươi cười nhợt nhạt này làm cho dung nhan khuyên thành thêm một chút sáng rọi đoạt lấy lòng người. Nàng cười nhẹ, âm thanh lộ ra vài phần lười nhác: “..... Thật là, vốn là đang rất buồn ngủ lại bị giọng của các người đánh thức.”

“Mẫu thân, vị này chính là tổ mẫu của Rikuo-sama?” Hai tròng mắt Tsurara thẳng tắp nhìn chăm chú vào Kính Hình đứng ở anh đào dưới tàng cây. Thật là một nữ tử vô cùng xinh đẹp, nhìn đến nàng tươi cười, tìm chính mình có một chút đập nhanh hơn.

“Ân, thật không ngờ lại còn có thể nhìn thấy nàng một lần nữa.” Setsura thấp giọng, dung nhan quyến rũ mà lãnh ngạo lộ ra nhàn nhạt nhu hòa.

“..... Tiểu Hình.”

Âm thanh nam tử từ từ tính mà trầm thấp, cực kỳ ôn nhu lại lộ ra thật cẩn thận. Rất sợ người nữ tử trước mắt hẳn là ảo giác, nếu bị hấn quấy nhiễu nàng sẽ cứ như vậy mà biến mất.

“Nura phụ quân?”

Tiếng nói nữ tử mềm mại mà nhu hòa, làm cho cả người Rihyon khẽ run lên, chậm rãi đi đến bên người nàng. Nàng mỉm cười, nàng muốn đụng chạm gương mặt hắc nhưng lại xuyên qua thân thể hắc, nàng sửng sốt, lập tức cười nhẹ nói: “Có rất nhiều người đang nhìn đâu. Thật là, chàng thể nào lại lộ ra biểu cảm muốn khóc cơ chứ.”

Nhìn đến nàng xuyên qua gương mặt hắc, Rihyon ngớ ra, cả người hơi buồn bã, rất nhanh liền khôi phục tươi cười yêu dâ: “Tiểu Hình, ta rất nhớ nàng.”

Kính Hình hơi cúi đầu, dùng tóc mái che khuất hốc mắt đã hơi đỏ. Nàng biết một tiếng ‘Ta nhớ nàng’ này là tích góp từng tí một trăm năm tưởng niệm, nàng thấp giọng nói: “Ân, thiếp biết.”

Hidemoto trung gian bay tới bên cạnh hai người, cười hì hì nói: “Nha nha, A Hình không cần không nhìn ta thôi, là ta đã nghĩ đến biện pháp đem người triệu hồi ra đến a.”

“..... Hidemoto?” Kính Hình kinh hỉ tròng lớn mắt, lập tức sắc mặt trầm xuống: “Người thể nhưng còn dám xuất hiện trước mặt ta. Ta đã viết cho người rất nhiều thư như vậy, thể nhưng người chỉ hồi âm cho ta có

ba bức thôi!”

“Hoan nghênh người đã trở về.” Hidemoto không chút để ý lườm Rihyon một cái. Mặt mày cong cong nói: “A Hinh viết cho ta một phong thư, ta đều sẽ hồi âm đến ba, bốn bức thư. Chỉ nhận được ba bức thư là sao kia chứ?”

Nghe được lời nói của Hidemoto, ánh mắt Kính Hinh sắc bén nhìn về phía Rihyon. Rihyon nhún vai, yêu mị cười, cực kì đúng lý hợp tình nói: “Hidemoto còn học theo làm cáo trạng nữa ư! Đề phòng tình địch không phải là điều đương nhiên sao?”

Nhìn đến phản ánh của Rihyon, Kính Hinh cùng Hidemoto quen biết cười rộ lên. Rihyon cũng hơi gợi khoe miệng lên. Cách đến bốn trăm năm, ba người lại tụ, tình nghĩa vẫn như cũ như trăm năm tiền một loại, không có bởi vì chia lìa cùng thời gian trôi qua mà thay đổi.

“Tình địch.....?” Nghe được lời nói của Rihyon, Yura hơi mở to hai mắt. Kính Hinh hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Yura phát ra tiếng hô kinh ngạc, hai mắt sáng ngời: “Vị tiểu cô nương này là.....?”

Hidemoto vuốt đầu Yura, cười tủm tỉm nói: “A, giới thiệu với A Hinh một chút. Vị này là Yura-chan. Ta và A Hinh đều là do nàng triệu hồi ra.”

“Truyền nhân của Hidemoto sao? Vất vả cho người rồi, Yura-chan.” Kính Hinh đối Yura cười trong suốt. Yura có chút ngượng ngùng hơi gục đầu xuống, hai má nổi lên một tia đỏ ửng. Kỳ thật nàng cũng không nghĩ đến việc đến đây, nhưng đều là do nhà trưởng thứ mười ba cùng Rikuo cầu xin nàng, Yura dùng âm thanh mềm mại mang theo vùng Kyoto nói: “Không..... Không cần khách khí.”

“Tổ mẫu đại nhân.....”

Nghe được giọng nam từ tính mà ôn nhuận, Kính Hinh vội vàng xoay người, nhìn đến Night Rikuo ở phía sau, nàng kích động đi qua ôm hân hân nhưng lại xuyên qua người hân. Kính Hinh bất mãn nhìn về phía Hidemoto: “Hidemoto, vì sao người có thể sờ đầu Yura!? Ta lại không thể ôm tôn tử một cái cơ chứ!”

“Bởi vì ta là thức thần, A Hinh chính là phổ thông u linh thôi!” Hidemoto mặt mày hớn hỏ trả lời.

“Hơn nữa, nếu A Hinh có thể va chạm vào người khác như lời nói. Phỏng chừng là sẽ ôm Nura-chan mãi không buông tay!”

“..... Hidemoto, lời này của người là có ý gì, chẳng lẽ người cố ý?!” Mắt vàng Rihyon nổi lên một tia hàn quang.

Hidemoto buông tay cười, con người đen như mực nhẹ nhàng vừa chuyển, dung nhan tuần tú hiện lên cực kì mỹ hoặc lòng người. cười yếu ớt: “Bất quá chỉ là ‘Thư tín’ đáp lễ mà thôi, Nura-chan.”

Khóe miệng Rihyon hơi trều, nghiêng răng nghiêng lợi rống to: “Hidemoto, người người này!! Lập tức biến mất cho ta!”

Hidemoto mặt mày cong cong trả lời: “Không cần, khó có được lại có thể nhìn thấy A Hinh.”

Kính Hinh hơi thở dài, rõ ràng còn có rất nhiều tiểu bối đang ở đây. Mà hai người này thế nhưng lại âm ỉ cả lên, nàng vừa mới muốn đi qua ngăn cản, lại phát hiện một nữ tử tóc nâu mặc bộ kimono đậm hoàng xoay người nhặt túi phúc khí rơi ở trên đất, lắc tay lưu ly cùng với bùa hộ mệnh.

Sau khi nhặt lên nàng đem túi phúc khí treo ở bên hông, lắc tay lưu ly thập phần cẩn thận cầm ở trong tay. Đem bùa hộ mệnh đưa cho Night Rikuo, Night Rikuo tiếp nhận bùa hộ mệnh, nhẹ giọng: “Thiếu chút nữa quên mất bùa hộ mệnh tổ mẫu đưa cho ta. Cảm tạ, mẹ.”

Nghe được Rikuo xưng hô, hô hấp Kính Hinh cứng lại, chậm rãi bay tới bên người nữ tử, âm thanh tựa hồ có chút khẩn trương hỏi: “Cô là mẫu thân của Rikuo sao?”

Nhìn nữ tử trước mắt có dung nhan tuyệt mỹ, Wakana hoảng loạn, hơi cúi đầu nói: “Lần đầu gặp mặt, ta gọi Wakana..... Mẫu thân đại nhân.”

“..... Wakana sao?” Kính Hinh nhìn túi phúc khí bên hông Wakana, ôn nhu cười, giọng điệu mềm nhẹ nói: “Cảm ơn con, Wakana.”

Wakana có chút nghi hoặc nghiêng đầu, mắt nâu ẩm áp mà sáng ngời đối diện con người thuần hắc Kính Hình. Có chút ngưng ngừng cười cười, thấp giọng hỏi: “Mẫu thân đại nhân vì sao lại muốn cảm ơn ta?”

Kính Hình nhẹ nhàng thở dài, con nàng cho dù được nuôi dưỡng thành tính cách gì chẳng nữa nàng cũng bó tay nhưng bất quá nàng lại biết rõ con người hắn. Nhìn Wakana ôn nhu tươi cười sáng sủa, nàng thấp giọng nói: “Cảm ơn con đã nguyện ý gả cho Rihan, không biết kia tiểu tử có cho con hạnh phúc hay không, nhưng ta biết, mỗi ngày con đều ở bên cạnh làm bạn với hắn, hắn nhất định sẽ thật hạnh phúc.”

“Chàng thật hạnh phúc.” Wakana trả lời cực nhanh, không có gì do dự làm Kính Hình ngỡ ra.

Wakana cười dịu dàng, cả người trong suốt mà sáng ngời nói: “Được gả cho Rihan tiên sinh, con cảm thấy thật hạnh phúc, chính là hơi chút có chút tiếc nuối vì không được gặp mẫu thân của Rihan tiên sinh. Bởi vì chàng luôn nhắc đến người khi trò chuyện với con, chàng luôn nói mẫu thân thập phần ưu tú mà tốt đẹp. Có thể được gặp mặt người ta cảm thấy thật vui vẻ.”

Nghe được lời nói của Wakana, Kính Hình bất đắc dĩ cười: “..... Rihan, tiểu tử kia thật sự là hảo phúc khí a.”

“Người tiên sinh không phải luôn liều mạng vì hắn tích góp từng tí một phúc khí sao, Rihan sẽ có phúc khí là đương nhiên đi.” Giọng nữ quyến rũ mà quen thuộc, Kính Hình nghiêng đầu nhìn đến Setsura, hai mắt sáng ngời, một mặt tươi cười liền nhẹ nhàng đi qua. Nhìn đến Tsurara ở phía sau Setsura, hai mắt sáng lên nói: “Thật là một tiểu cô nương xinh đẹp, cùng Setsura rất giống nhau, là truyền nhân của Setsura thôi?!”

“Àn, là nữ nhi ta.”

Setsura trả lời, Tsurara trộm ngắm Kính Hình một cái, phát hiện nàng ấy chính là cười khanh khách nhìn chính mình, hai má Tsurara đỏ lên, lắp bắp nói: “Hình phu nhân... Lần đầu gặp mặt, ta... gọi là Tsurara!”

“Hình phu nhân cái gì, đừng dùng xưng hô mới lạ như vậy. Tsurara cũng giống như Rikuo gọi ta là tổ mẫu là tốt rồi!”

Nghe được lời nói của Kính Hình, hai má Tsurara nháy mắt thẩu đỏ, đỉnh đầu toát ra nhàn nhạt sương khói. Đây đây đây..... ngài ấy là đang thừa nhận quan hệ của nàng cùng Rikuo-sama sao?

Setsura cực kì bất mãn rống to: “Kính Hình!” Làm sao có thể để nữ nhi mình gọi nàng là tổ mẫu, nàng chẳng phải là muốn so Kính Hình tiểu đồng lứa.

“Thôi thôi, Setsura không cần tức giận thôi, bồi phạt cái gì.....”

Kính Hình nói còn chưa có nói xong, nghe được âm thanh từ tính trầm thấp của Rihyon: “Tiểu Hình, có người muốn gặp riêng nàng một chút.”

“Ai?” Kính Hình theo phương hướng phu quân mình chỉ, xa xa thấy tường vây thượng có một thiếu nữ tóc đen, nàng ấy chính là ngồi dựa lưng về phía nàng, làn váy trang phục thủy thủ màu đen ở trong gió nhẹ nhàng lay động. Nàng hơi nghiêng đầu, sườn mặt kia xa lạ lại quen thuộc làm cho Kính Hình ngỡ ra, nàng ngơ ngác quay đầu nhìn về phía Rihyon, thật sâu hút cùng nhau, cười khổ nói: “Nura phu quân, thiếp vừa mới quan sát một chút. Nếu thiếp không có sai sai, hiện tại hắn là bốn trăm năm sau.”

Ánh mắt Rihyon ôn nhu nhìn Kính Hình, nhẹ nhàng gật đầu. Kính Hình nhìn chăm chú bóng hình xinh đẹp ấy, thấp giọng nói: “Như vậy, Nura phu quân liền nói ngắn gọn, đem những chuyện phát sinh cùng đối tượng trọng yếu trong bốn trăm năm qua nói với thiếp đi.”

Nhìn đến Rihyon gật đầu, ánh mắt Kính Hình dừng ở trên bóng hình xinh đẹp ấy cùng trên người Wakana hơi dừng một chút. Cái tên tiểu tử Rihan kia..... Quả nhiên bốn trăm năm trước giáo huấn hắn một tí đúng là không sai đâu.

Otome cùng Wakana đều là sinh mệnh trọng yếu của Rihan. Hai người con dâu này Kính Hình đều rất thích, đồng thời đối với các nàng thật có lỗi cùng cảm kích. Thật có lỗi là thằng con nhà nàng đã không có gánh vác hạnh phúc của các nàng ấy thật tốt. Cảm kích các nàng ấy nguyện ý dùng cả đời mình để đem lại hạnh phúc cho Rihan.

29. Chương 29: Trăm Năm [hạ]

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Kính Hinh biết được tin Rihan đã qua đời là do Rihyon nói cho nàng biết nhưng nàng không hề lộ ra biểu cảm bi thương hoặc kinh ngạc. Sau khi qua đời nàng luôn ngủ say ở trong một mảnh hắc ám, không lâu sau thì nàng từng nghe đến âm thanh con nhà mình, hẳn nói là đến làm bạn với nàng. Hơn nữa khi bị triệu hồi ra đây, nàng không có nhìn thấy bóng dáng của Rihan, nàng đã liên suy đoán được đúng mấy phần.

Kính Hinh vừa mới đến gần bóng dáng màu đen ấy. Nàng đã quay đầu nhìn về phía chính mình, đó là khuôn mặt quen thuộc nhưng lại lại vô cùng xa lạ. Cảm thấy quen thuộc là vì khuôn mặt ấy chính là Otome, người đã luôn vì nàng làm mọi món ăn, xa lạ là vì biểu cảm của nàng cực kì lạnh như băng, mi mày (ánh mắt) lộ ra một cổ cao ngạo ý. Nháy mắt nhìn thấy Kính Hinh, khuôn mặt nàng lạnh lùng lộ ra vẻ tươi cười, thanh âm mềm mại mà lạnh lùng: “YouHime a, thật không ngờ đã qua bốn trăm năm, thiếp thân còn có thể tái kiến người.”

Bởi vì Rihyon vừa mới nói cho nàng chân tướng Rihan chết đi cùng với Otome và Gitsune ở chung một thân thể. Cho nên Kính Hinh cũng không có biểu hiện phản ứng kinh ngạc nào, khoe miệng Kính Hinh hơi hơi lên lộ ra một tia châm chọc, nhưng tươi cười lại cực mỹ: “Mượn thân thể của con dâu ta, người hẳn cũng nên gọi ta là ‘Mẫu thân’ đi. Bất quá lấy tuổi tác của người ra đếm đi đếm lại, ta cảm thấy xưng hô như vậy cảm thấy rất là buồn nôn.”

Đối mặt với vị đại nương dám ăn luôn gan của Rihyon, còn dám nguyên rửa luôn hậu đại của nàng, hơn nữa còn dám bám vào trên người Otome, lợi dụng Otome giết chết Rihan, từ đáy lòng Kính Hinh cảm thấy chán ghét, đại khái vĩnh viễn sẽ không đối với bà ta sinh ra hảo cảm. Tuy rằng Rihyon nói bà ta đã giải trừ nguyên rửa gia tộc Nura nhưng chỉ vì nguyên rửa của bà ta mà đã tạo ra tằm bi kịch cho Rihan và Otome.

Otome rời đi làm cho Rihan cảm nhận được sự đau đớn khi mất đi người mà mình yêu thương nhất.

Rihan tử vong là cho Otome cảm nhận được sự đau đớn, tuyệt vọng khi giết chết người nàng yêu bằng chính hai tay mình.

Nguyên nhân của tất cả mọi chuyện này chính là do bà ta tạo thành.

Gitsune hơi nghiêng đầu, nàng hiểu được cảm giác Kính Hinh đối với mình đại khái là phi thường chán ghét, cười nhẹ: “YouHime, thiếp thân đã sống hơn một ngàn năm. Nhìn đến người, về sau lần đầu tiên ta cảm thấy sinh ra một loại cảm giác tiếc hận, thân là nhân loại mà người dám đối với thiếp thân ta hạ ra nguyên rửa đi theo thiếp thân đến suốt bốn trăm năm. Nếu người là Ayakashi như lời nói, đại khái sẽ là một vị nam đó có thể cùng thiếp thân tranh nhau ngôi vị thống lĩnh màn đêm -chủ nhân của các linh hồn.”

“Cho dù bây giờ người có tăng bốc ta cũng không cải biến được sự thật là ta ghét người.” Kính Hinh nhún vai cực kì vô tình, nhẹ nhàng vòng vo liếc mắt một cái.

“Cho dù trở thành Ayakashi sống lâu như vậy cũng rất phiền phức. Nhất là người, người là một ‘Ayakashi đầu thai’. Đã chết rồi lại sống, đã sống rồi lại chết, việc đó cứ lặp đi lặp lại một chết đi được. Về phần chủ nhân của các linh hồn, phu quân của ta có con, tôn tử đều là thống lĩnh màn đêm. Nhưng cho dù bọn họ có là thống lĩnh đi chăng nữa cũng phải ngoan ngoãn nghe lời ta nói.” Nàng thế nhưng là nữ nhân ‘Đứng’ trên cả thống lĩnh Ayakashi nữa cơ.

Gitsune đậm cười, nhẹ giọng nói: “Ân, thật ưu tú dâu, con cháu của người.”

Kính Hinh lườm liếc nàng một cái, trăm mặc một lát, mỉm cười hỏi: “Ta không muốn cùng người nhiều lời, ta nghĩ muốn gặp Otome. Sau khi gặp được Otome, ta sẽ tự động giải lời nguyên cho người.”

Gitsune nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bên tai vọng lại lời những lời bốn trăm năm trước Kính Hinh đã nguyên rửa nàng: ‘Người sẽ lại xuống địa ngục với trái tim tan nát cõi lòng. Vô luận trải qua bao nhiêu thời đại, ta cùng với con cháu của Nura đều sẽ đều phá hủy giấc mộng của các người. Giấc mộng của các người sẽ không bao giờ thành hiện thực!’

Nháy mắt bị Seimei — đứa con của mình đưa xuống địa ngục, nàng qua thật đã xuống địa ngục với trái tim tan nát cõi lòng. Hiện tại Seimei bị Rikuo đánh bại, coi như là giấc mộng bị đã bị hậu đại của nàng ta phá hủy. Nàng đem thân thể cùng ý thức giao cho Otome, Gitsune tưởng, nguyên rửa của Kính Hình càng thêm giống tiên đoán, là tiên đoán tương lai sau này.

“Mẫu thân đại nhân.....”

Giọng nữ mềm mại mà ôn hòa lộ ra một tia run run nghẹn ngào. Ánh mắt Kính Hình hơi buồn bã, nhìn khuôn mặt ôn nhu của Otome, nàng nhẹ nhàng lay động ánh mắt. Nàng nên đối với đứa nhỏ này phải nên nói cái gì bây giờ.....

Kính Hình hơi di chuyển người, tay nàng xuyên qua thân thể Otome, một tia hắc khí từ trong cơ thể Otome thoát ra. Sau khi Kính Hình giải trừ nguyên rửa đối với Gitsune, nàng mỉm cười: “Thật sự là vài trăm năm rồi không nhìn thấy đâu.....”

“Con đã không gánh vác được hạnh phúc của Rihan đại nhân, con đã tự tay giết chết chàng.....”

Trong mắt nàng không có nước mắt, nhưng Kính Hình lại cảm nhận được sự tuyệt vọng trong mắt Otome. Kính Hình lặng lẽ đứng ở bên người Otome, nhẹ giọng nói: “Hài tử ngốc, cái gọi là gánh vác, không phải chỉ có một người mà là hai người cùng nhau gánh vác hạnh phúc của nhau.”

Cả người Otome khẽ run lên, nghe được âm thanh trầm nhẹ của Kính Hình: “Đây là ta đã đưa cho con, con đã tiếp nhận nó rồi, liền không thể trả lại nga!” Otome ngẩng đầu, Rihyon đã xuất hiện tại bên người Kính Hình, Kính Hình từ trong tay Rihyon lấy lấy tay lưu ly đưa lại trước mặt nàng.

Hốc mắt Otome chậm rãi đỏ lên, bàn tay run nhè nhẹ tiếp nhận lấy tay, thấp giọng nói: “Mẫu thân đại nhân, nếu có thể lại một lần nữa phụng dưỡng ngài thì tốt rồi. Nếu ngài luôn luôn đều ở.....”

“Ta luôn luôn đều ở đây nga, ta hiện tại không phải đã xuất hiện trước mặt con rồi sao?”

Kính Hình mỉm cười, nhìn đến trăm nhóm Ayakashi của Gitsune tiến đến nghênh đón nàng, Kính Hình cười tủm tỉm nói: “Nha, Gitsune, người hiện tại bám vào trên người Otome nhà ta. Nếu như người dám khi dễ nàng, cho dù ta hiện tại chính là linh thể, cũng sẽ đuổi người tới chân trời góc biển, lại một lần nữa nguyên rửa người.”

Nghe được lời nói của Kính Hình, khóe miệng Otome giờ lên tươi cười cao ngạo, nhân cách đã chuyển biến thành Gitsune, nàng thấp giọng nói: “Này thật đúng là lời uy hiếp khủng bố đâu, thiếp thân hội ghi khắc.”

“Nhớ kỹ rồi thì nhanh chóng biến mất trước mặt ta đi.” Kính Hình bĩu môi, biểu cảm ôn nhu vừa mới đối đãi với Otome đã hoàn toàn không thấy.

“Cứ như vậy mà rời đi đi.” Nếu là nhân cách của Otome, nàng đại khái sẽ không bỏ rơi nàng ấy được.

Gitsune thật sâu liếc mắt nhìn Kính Hình. Cùng Otome xài chung một thân thể, nàng có thể cảm nhận được tình cảm mà nàng ta dành cho Otome, nàng thập phần kính yêu cùng yêu thích vị ‘Mẫu thân đại nhân’ này, Gitsune hơi cúi đầu, thấp giọng nói: “Thiếp thân cùng nàng đều chờ mong lần sau cùng người gặp mặt.”

Nghe được lời nói của Gitsune, Kính Hình nhẹ nhàng bĩu môi. Nhìn thấy Otome nàng cảm thấy thật cao hứng, nhưng là nàng cũng không nghĩ tới việc tái kiến Gitsune .

“Nura phu quân, chàng từ đầu tới cuối đều không có nói chuyện đâu”

Kính Hình nhìn chăm chú vào Gitsune sau khi biến mất. Quay đầu nhìn về phía phu quân nhà mình, âm thanh ôn nhu lộ ra một tia trêu tức: “Nghe Rikuo nói đến bốn trăm năm chàng đã biến thành một vị lão nhân. Vì sao tới khi gặp riêng ta lại biến thành bộ dáng trẻ tuổi cơ chứ?”

“Đây là điều đương nhiên.”

Rihyon tươi cười cực kỳ yêu mị: “Hidemoto đều là bộ dáng của bốn trăm năm trước. Ta tự nhiên cũng muốn phi thường soái khí xuất hiện trước mặt nàng.”

“Không cần miễn cưỡng thân thể của chính mình. Nếu sử dụng yêu khí nhiều quá sẽ không tốt với cơ thể hiện tại của chàng”

Kính Hinh lo lắng nhìn thoáng qua Rihyon, mím môi cười: “Nura phụ quân cho dù biến thành tiểu lão đầu, ta cũng vẫn như cũ yêu thích chàng a.”

Mâu quang Rihyon khẽ run lên, còn không kịp mở miệng, chợt nghe đến âm thanh của Night Rikuo: “Tổ mẫu đại nhân.”

“Nga, là Rikuo a!”

Kính Hinh bay tới bên người tôn tử của mình, Night Rikuo nhẹ nhàng cười: “Àn, nhà trưởng thứ mười ba Keikain gia nói, chờ thời điểm rạng sáng đêm sâu nhất, tổ mẫu đại nhân có thể đụng chạm đến đồ vật này nọ. Còn có thể ăn được nữa, mẫu thân cùng Yuki-Onna Setsura hỏi tổ mẫu muốn ăn cái gì?”

Nghe được lời nói của Rikuo, khóe miệng Rihyon hơi vừa nhếch lên. Hidemoto, tên kia quả nhiên là cố ý trả thù hấn về việc giấu thư hấn ta gửi cho nàng.

“Àn ?”

Nháy mắt hai mắt Kính Hinh sáng ngời: “Chỉ cần là ăn ngon, ta đều muốn ăn..... Ta đi đến phòng bếp nhìn xem, Hidemoto thật sự nói ta có thể ăn cái gì sao? Nha, Nura phụ quân, ta.....”

Ánh mắt Rihyon ôn nhu nhìn Kính Hinh tươi cười, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

“Hidemoto, vì sao Nurarihyon nói ngươi là tình địch của hấn?”

Nghe được lời Yura nói, Hidemoto đem tầm mắt từ bóng dáng Kính Hinh chuyển qua trên người Yura, Keikan Ryuuji một mặt nhàn nhã chống má, đối với muội muội nhà mình nói: “Tình địch còn có thể là ý tứ gì nữa. Nhà trưởng thứ mười ba cũng theo đuổi người ta nhưng bất quá đã thất bại hoàn toàn.”

“Ôi..... Hidemoto từng đã theo đuổi tổ mẫu của Nura đồng học sao?” Yura kinh ngạc trừng lớn mắt.

Hidemoto hì hì cười: “Xem như là như vậy đi. Ta đã tỏ tình nhưng đã bị cự tuyệt.”

“Một vị mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, cũng khó trách người sẽ thích.” Nghe được lời Ryuuji nói, Hidemoto mỉm cười, không có trả lời. A Hinh hấp dẫn hấn không phải là diện mạo nàng. Hấn cũng không nghĩ đến việc giải thích gì, chính là che miệng cười: “Để A Hinh có thể được ăn, Nura gia nhất định sẽ chuẩn bị cho nàng rất nhiều đồ ăn ngon. Nura-chan cùng A Hinh đã từng ăn chực ở nhà Keikain rất nhiều lần. Hôm nay chúng ta cũng phải tới nhà bọn họ ăn chực đi.”

Nhìn khuôn mặt Hidemoto tươi cười, Yura hơi quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Sau khi tổ mẫu của Rikuo được triệu hồi đến, Hidemoto cùng Nurarihyon, còn có trăm nhóm Ayakashi của Nura gia, mỗi người tựa hồ đều thật cao hứng. Tổng cảm giác tổ mẫu Rikuo thật là lợi hại đầu, có thể làm cho tất cả mọi người lộ ra tươi cười vui vẻ.

“Đó là mẫu thân của Đệ nhị đi?” Kubinashi nhìn về phía Kính Hinh: “Quả nhiên như lời Đệ nhị nói, mẫu thân hấn trong trăm nhóm Ayakashi thế hệ đầu tiên có địa vị cực kì cao.”

“Đệ nhị cực kì tôn kính mẫu thân hấn.” Kurotabou hơi lấy tay nâng vành nón một chút. Cho dù có những ngày Rihan đại nhân ưu sầu vì Otome rời đi nhưng mỗi khi nói về mẫu thân, trong mắt Rihan đại nhân sẽ toát ra quang mang nhàn nhạt.

Aotabou vuốt đầu, ha ha cười: “Nha, thật sự là một vị mỹ nữ tuyệt sắc a. Ta nhìn đều đến nổi mê mẩn, ha ha!”

“Nếu Rihan đại nhân còn tại đây như lời nói. Có thể được nhìn thấy mẫu thân, nhất định so với bất luận kẻ nào cũng đều cao hứng hơn.”

Nghe được lời nói của Kubinashi, Kurotabou nhẹ nhàng lắc đầu: “Rihan đại nhân cùng ta nói rồi. Nếu chính mình qua đời thì an táng ngài cùng với mẫu thân ở cùng nhau. Linh hồn cũng sẽ đồng thời cùng mẫu thân ngủ say, cho nên mấy năm nay Rihan đại nhân nhất định luôn bồi ở bên người mẫu thân.”

“..... Là như thế này sao? Rihan đại nhân đã cùng ta nói, nếu hắn thật sự không thể sống lâu hơn Wakana-sama, như vậy linh hồn hắn sẽ luôn bên cạnh bảo vệ Wakana-sama.” Kubinashi nói một chút, bắt đầu cười: “Xem ra, cho dù Rihan đại nhân đã qua đời cũng thật thật bận rộn a.”

Nghe được lời Kubinashi nói, Kurotabou cũng mỉm cười. Là đâu, vô luận là mẫu thân vẫn là thê tử. Vì mà đại nhân muốn thủ hộ mà nói chính là người quan trọng nhất đối với hắn.

Kính Hình cùng Rihyon cùng nhau đi đến đình viện, ở dưới tàng cây anh đào, Kính Hình mỉm cười nói: “Nura phu quân, đến ngồi ở chỗ này đi. Đã thật lâu rồi chúng ta không có cùng nhau ngắm hoa anh đào.”

Rihyon cười nhẹ hỏi: “Không muốn cùng Rikuo đến phòng bếp nhìn một chút sao?”

“Không đi. Để sau khi có thể đụng chạm này nọ, thứ mà ta muốn đụng chạm đầu tiên nhất quả nhiên vẫn là Nura phu quân.” Kính Hình mỉm cười trả lời, tươi cười so với anh đào ở phía sau hắn càng thêm sáng lạn xinh đẹp.

“Tiểu Hình.....”

Hắn luôn nhớ kỹ tên của nàng, âm thanh trầm thấp mà ôn nhu mang theo trăm năm tưởng niệm: “Thật không ngờ linh hồn của nàng vẫn luôn luôn ngủ say ở nơi đó.”

“Đó là đương nhiên đi. Tuy rằng luôn luôn ngủ say nhưng ta có thể cảm nhận được sự thủ hộ của Nura phu quân nga!”

Kính Hình cong khóe miệng lên: “Chàng còn đang ở ngay bên cạnh ta. Ta làm sao có thể sẽ biến mất đâu, đúng không, Nura phu quân.....”

Kính Hình vươn tay, lần này cánh tay không có xuyên qua người Rihyon mà thân thể nàng đã ôm chặt lấy cổ hắn, nàng thấp giọng nói: “Kiếp sau, ta nguyện ý trở thành Ayakashi, còn chàng thì làm nhân loại. Lúc đó thiếp nhất định sẽ tìm được chàng, sau đó cũng giống như vậy thủ hộ chàng đến trăm năm. Để rồi thiếp có thể cảm nhận được sự cô độc của chàng trong mấy trăm năm qua.”

Cả người Rihyon khẽ run lên, thân thủ gắt gao đem nàng ôm thật lâu trong lòng: “Cô độc? Ta cũng không có cảm giác như vậy. Còn có con cháu chúng ta nhớ lại là một việc vô cùng hạnh phúc. Nháy mắt được gặp Tiểu Hình, ta chỉ biết sẽ cùng Tiểu Hình ở cùng nhau cả đời. Cuộc đời ta, cả đời này sẽ luôn sống trong hạnh phúc.”

Kính Hình tựa đầu nhập cằm cổ hắn, buồn thanh hỏi: “Thật sự cảm thấy hạnh phúc sao?”

“Ân, Tiểu Hình. Thói quen của ta chính là luôn muốn ở bên cạnh bảo vệ nàng.” Ngón tay hắn chậm rãi phát qua tóc đen nàng.

“Cho nên, hãy cho ta được tiếp tục bảo vệ nàng đi. Nếu kiếp sau chúng ta không cẩn thận bỏ lỡ nhau thì sao. Cho nên nàng hãy chờ sau khi ta cách thế, ta sẽ đến bên cạnh nàng, linh hồn của hai chúng ta sẽ vĩnh viễn được ở bên cạnh nhau.”

Nước mắt Kính Hình mờ lung che khuất tầm mắt. Sau khi nàng đã yêu hắn, nàng luôn suy nghĩ, chính mình đã phải trải qua trận xuyên không không khoa học này, thậm chí còn cùng với linh hồn ‘YouHime’ dung hợp nữa nhưng may mắn thay nàng đã được gặp hắn. Khi nàng còn sống, nàng đã luôn luôn hạnh phúc đều là vì hắn tồn tại.

Cho nên nàng luôn lo lắng, nàng có thể hay không làm cho hắn hạnh phúc. Hiện tại nghĩ đến, khi nàng còn sống đã đều nỗ lực cố gắng làm cho hắn càng ngày càng hạnh phúc: “Ta sẽ chờ chàng, cho nên Nura phu quân liền phải cố gắng bồi dưỡng thân thể khỏe mạnh, sống thêm vài trăm năm nữa đi.”

“Tiểu Hình... Tiểu Hình... Tiểu Hình...”

Hắn luôn nhớ kỹ tên của nàng, một lần lại một lần, trầm thấp mà ôn nhu, mang theo làm tâm người ta thấy thâm tình: “Tiểu Hình... Ta yêu nàng.....” Cánh tay hắn ôm chặt lại, tựa hồ muốn đem cánh tay của mình biến thành xiềng xích, cứ như vậy đem nàng vĩnh viễn khóa trụ. Hắn luôn khắc sâu yêu nàng, chưa bao giờ thay đổi.

“Thật là, Nura phu quân luôn mặt không đổi sắc nói những lời buồn nôn, điểm này hoàn toàn không có thay đổi đâu.”

Kính Hình cười nhẹ, hơi nghiêng đầu đem đầu tiên đến bên tai hắn, cả người thuần hắc nổi lên ôn nhu gọn sóng. Hiện tại nàng đã không cần hắn phải cường điệu lời nói, nàng liền hiểu được lời ngon tiếng ngọt này đều là tình cảm chân thành của hắn.

Âm thanh hắn mang theo mê hoặc lòng người yêu mị, thấp giọng hỏi: “Sau đó thì sao, Tiểu Hình không cho ta câu trả lời sao?”

Nghe được lời Rihyon nói, hai má Kính Hình nổi lên một tia đỏ ửng. Đã thành hôn mấy trăm năm thế nhưng khi nói những lời nói buồn nôn này, đôi mắt vàng lấp lánh ấy lại tràn ngập mong chờ nàng hồi đáp, Kính Hình bất đắc dĩ cười, thấp giọng nói: “Nura phu quân, ta cũng yêu chàng.”

Miệng Rihyon hướng về lỗ tai Kính Hình thổi, bên môi tràn đầy ý cười: “Tiểu Hình, ta còn muốn nghe nữa.....” Hai má Kính Hình đỏ bừng cả lên, nhéo hắn lỗ tai.

“Mẫu thân.....” Tsurara có chút lo lắng nhìn về phía mẫu thân. Mẫu thân thích Đại thống lĩnh, như vậy khi nhìn bóng dáng hai người bọn họ bên nhau, trong lòng mẫu thân hắn rất là khó chịu. Nhưng mà tổ mẫu của Rikuo-sama thoát nhìn thật sự là một vị nữ tử vô cùng ôn nhu lại xinh đẹp.

“Thật sự là, một chút biến hóa cũng đều không có đâu.” Setsura hơi nheo lại mắt, tựa hồ nhớ tới năm ấy hai bóng dáng cũng này dựa tựa vào nhau nhưng mà là dưới cây ăn quả. Quay đầu lại nhìn ánh mắt lo lắng của nữ nhi, quyến rũ cười: “Tsurara, con nhất định phải cướp cho bằng được nụ hôn của Rikuo, đây chính là tâm nguyện của ta.”

“Mẫu thân.....”

Hai má Tsurara nổi lên đỏ ửng, vội vàng nói sang chuyện khác: “Tổ mẫu của Rikuo-sama thoát nhìn là một người vô cùng ôn nhu a.”

“..... Ôn nhu ư? Nàng thể nhưng lại là một người vô cùng ác liệt mới đúng chứ.”

Setsura nhẹ nhàng cười: “Nhưng nàng quả thật cũng là một người vô cùng ưu tú.”

“Sau khi nhìn thấy tổ mẫu của Rikuo-sama, mẫu thân thoát nhìn thật cao hứng đâu.”

“Hoàn hảo, bởi vì ta miễn cưỡng tán thành nàng là bằng hữu của ta.”

Tầm mắt Setsura nhìn theo hai bóng dáng dưới tàng cây ôm nhau quay trở về, nàng sờ đầu nữ nhi một chút: “Đi thôi, phỏng chừng nàng ấy sẽ đến phòng bếp tìm đồ ăn. Chúng ta trước hết vào trong làm cơm trước đi.”

“Ân.”

Thời gian bình tĩnh mà trôi qua, mà nàng cùng hắn luôn trải qua sinh tử của tình yêu. Đường như cùng thời gian không có quan hệ gì, bất luận là trăm năm hay là ngàn năm. Nàng sẽ cùng hắn vĩnh viễn cầm tay nhau làm bạn cả đời, không chút biến hóa, bình tĩnh vĩnh viễn hắn đều là như thế.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-luyen>